

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bırak Beni

roman

BRO*SİS

Gayle
Forman

#1 *New York Times* çoksatanı *Eğer Yaşarsam*'ın yazarından

Ücretsiz PDF Kitap Al - <https://rantey.org>

Tüm hayatınızı bir günde ardınızda bırakabilir misiniz?

İşten eve dönüp yemek yapmak yerine gaza basıp yola devam etmeyi hayal eden tüm kadınlar... Kimseyle uğraşmak zorunda kalmayacağı bir yere giden trene atlayıp uzaklaşmayı düşleyen tüm kadınlar...

Kocası ve çocuklarına bakmakla meşgul olduğu için kalp krizi geçirdiğini bile fark etmeyen yılgın anne Maribeth Klein için hayat tam da böyle bir çıkmaza sürüklenmekteydi...

İyileşmeye çalışan Maribeth bu sürecin, onsuz yaşayamayacak insanlara külfet gibi geldiğini fark ettiğinde akla hayale sığmayacak bir şey yapar: Çantasını toplayıp çeker gider. Ailesinden ve kariyer hayatının beklentilerinden uzaklaşan Maribeth çıktığı bu yolculukta kendisinden ve sevdiklerinden sakladığı sırlarla yüzleşecektir.

Kocaman yürekleriyle eşler, arkadaşlar ve sevgililerin tökezleyip düştüğü, büyüüp affettiği *Bırak Beni*, herkesi kaçtığı korkularla karşı karşıya getirecek.

"Forman çalışan anne olmanın, herkesi idare etmenin ve kimliğinizi neredeyse unutmanın ne demek olduğunu gözler önüne seriyor."

Booklist

"Her şeye sahip olmayı isteme fikrine ve her şeyi ne zaman geride bırakıp gitmek gerektiğine dair, incelikle yazılmış bir eser."

B&NReads.com

Pegasus Yayınları: 1542
Bestseller Roman: 676

Bırak Beni

Gayle Forman

Özgün Adı: Leave Me

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzelti: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pinar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017

ISBN: 978-605-299-046-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Gayle Forman, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Gayle Forman

Bırak Beni

SELVI DEMİR

12.04.2017

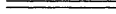
İngilizceden çeviren:

Müge Kocaman Özçelik

Willa ve Denbele'ye,

New York

1

Maribeth Klein mesaiye kalmıştı ve derginin aralık sayısının son düzeltilerini yaparken kalp krizi geçirmişti.

Ancak göğsündeki ilk sancılar ona acıdan çok ağırlık hissi vermişti ve başta aklına gelen şey, *kalp* değildi. Bir saat kadar önce çalışma masasında yediği yağlı Çin yemeği yüzünden hazımsızlık çektiğini düşünmüştü. Bir sonraki günün yapılacaklar listesinin uzayıp gitmesi yüzünden endişelendiğini. Daha erken saatlerdeki telefon görüşmelerinde, alt kat komşuları Earl Jablonski'nin şikâyetle bulunacağını ve ikizleri sekizden sonra yatırmanın ikisinden birinin gece uyanma (ve Maribeth'i uyandırma) ihtimalini artıracağını bildiği halde onlarla dans partisi yaptığını söyleyen kocası Jason'a sinirlendiğini.

Maribeth bütün bunları düşünmüş ama kalp krizini aklının ucundan bile geçirmemişti. Kırk dört yaşındaydı. Fazla çalışıyor, fazla yoruluyordu ama zaten bütün çalışan anneler aynı durumda değil miydi? Kaldı ki o, toynak sesi duysa bırakın zebraı, bir atla karşılaşacağına dahi ihtimal vermezdi. Bunu televizyonun sesinin açık olmasına yorardı.

Bu yüzden kalbi teklemeye başladığında yaptığı tek şey masasında bulduğu pastilleri emmek ve hevesle Elizabeth'in odasının kapısının açılmasını beklemek oldu. Ancak Elizabeth'in, *Frap*'in kreatif direktörü Jacquelin'le, genç ve ünlü bir kadın oyuncuya ait seks kasetlerinin internete düşmesi sebebiyle dergi kapağının değişip değişmemesine karar vermeye çalıştığı ofisin kapısı açılmamıştı.

Bir saat kadar sonra nihayet karar verilmiş ve derginin son hali onaylanıp matbaaya gönderilmişti. Maribeth ofisten ayrılmadan vedalaşmak için Elizabeth'in yanına uğramış ve bundan anında pişmanlık duymuştu. Saatin farkına varan Elizabeth'in, Maribeth'in fazlasıyla yorgun göründüğünü belirtip onu özel araçla evine göndermeyi teklif etmesi yetmezmiş gibi –Maribeth'in bu teklif karşısında duyduğu utanç onu reddetmesine yetmemişti–, Jacqueline ile Elizabeth akşam yemeği planları yaparken Maribeth'in içeri girmesiyle, onun davet edilmediği bir parti hakkında konuşuyormuş gibi susuvermişlerdi.

Maribeth eve döndükten sonra huzursuz bir uykuya dalmış, sabah gözünü açtığında Oscar'ı sere serpe yanında yatarken bulmuştu. Jason çoktan evden çıkmıştı. Maribeth kendini önceki gecedan de berbat hissettiği halde –kötü uyku ve Çin yemeğine yordduğu bir halsizliği ve mide bulantısı vardı ama nedense çenesi de ağrıyordu ki sonradan bütün bunların hâlâ devam eden kalp krizinin belirtileri olduğunu öğrenecekti– yataktan çıkabilmiş ve her nasılsa Liv ve Oscar'ı giydirip on blok ötedeki Parlak Başlangıç Anaokulu'na kadar yürümeyi başarmıştı. Burada usta birkaç manevrayla, muhtemelen çocukları sadece cumaları okula bıraktığı için kendisini soğuk bakışlarla süzen diğer annelerin pençesinden kurtulmuştu. Haftanın kalan günlerinde Maribeth'in işe erken gidip mesaisini dört buçukta sonlandırabilmesi için çocukları okula Jason

bırakıyor ve bu da onu Parlak Başlangıç Anaokulu annelerinin ilgi odağı yapıyordu.

“İşten erken çıkacaksın,” diye söz vermişti Elizabeth, “cumaları da izinlisin.” Bunu Maribeth’e iki yıl önce, yeni çıkan (ve güçlü bir finansal kaynağı olan) magazin dergisi *Frap*’e yazı işleri müdürü olarak atandıktan hemen sonra söylemişti. Amacı, güzel vaatlerle Maribeth’i tekrar tam zamanlı çalışmaya ikna etmekti. Ayrıca ona ikizlerin, Jason’ın şakayla karışık “fahiş” olarak nitelendirdiği anaokulu ücretini karşılayacak kadar dolgun bir maaş da önermişti. O sıralar Maribeth evden serbest çalışıyor ve tamzamanlı bir işte olduğu kadar kazanamıyordu. Kâr amacı gütmeyen bir müzik arşivinde çalışan Jason’ın maaşına gelince, eh, ikizlerin eğitim masrafı onun yıllık kazancının neredeyse yarısıydı. Maribeth’e babasından yüklü bir miras kalmıştı ama bu bile anaokulu ücretinin ancak bir yılını karşılardı. Ya devlet okulunda yer bulamazlarsa ne olacaktı? (Ki herkes bu okula kabul edilme ihtimalinin Harvard’a kabul edilme ihtimalinden daha düşük olduğunu söylüyordu.) Paraya gerçekten ihtiyaçları vardı.

İşin gerçeği okul öncesi eğitim Fransa’daki gibi ücretsiz olsaydı bile Maribeth, Elizabeth’le çalışma şansı yakalayabilmek için bu teklifi kabul ederdi.

Zamanla işten erken çıkma hayallerinin yerini sekiz saatlik mesailer almış, hatta derginin yeni sayısı yayımlanmadan önceki günler Maribeth’in çalışma saatleri daha da uzamıştı. İzinli olacağını düşündüğü o cuma günleri diğer günlerden daha yoğun çalışır olmuştu. Elizabeth’le çalışmaya gelince, eh, o da düşündüğü gibi değildi. Aslında bu işin Maribeth’e tek faydası anaokulu ücretini karşılamalarına imkân tanınmasıydı. Okul onların düşündüğü kadar pahalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aktivite saati geldiğinde Maribeth, Liv'in o gün için özenle seçtiği *Lilly'nin Mor Plastik Çantası* isimli kitabı açtı ve kelimelere odaklanamadığını hissederek gözlerini kırptırdı. O sabah tuvalette safra çıkardıktan sonra kızına belki de okuma saatini bir sonraki cumaya ertelemeleri gerektiğini söylemiş ve Liv krize girerek, "Ama sen zaten okula hiç gelmiyorsun," diye feryat etmişti. "Verdiğin sözden cayamazsın."

Maribeth, Liv'in kaşlarını çatarak kendisine bakmasından anladığı kadarıyla donuk bir performans sergilediği halde kitabın tamamını okumayı başardı. Okuma saatinden sonra ikizlerle vedalaşıp otobüse binerek on sokak ötedeki evine döndü ve çaresizce yatağa girmeyi arzuladığı halde e-postalarını kontrol etti. Listenin en başında Elizabeth'in asistanı Finoula'nın onun hem iş hem de özel hesabına gönderdiği ve ekli makaleyi hızlıca düzelterip düzeltmeyeceğini sorduğu bir mesaj vardı. Bir sonraki mesaj Maribeth'in dün gece işyerinden kendine gönderdiği yapılacaklar listesiydi. Liste on iki madde içeriyordu; Finoula'dan gelen mesajı da sayarsak on üç. Maribeth bir şeyleri ertelemekten çoğunlukla kaçındığı halde –ertelemek yapılacaklar listesinin uzayıp gitmesinden başka bir işe yaramıyordu– o günkü programını şöyle bir gözden geçirip ertelenemeyecekler (jinekolog randevusu, mali müşavirle görüşme, Andrea'yla buluşma), ertelenebilecekler (Oscar'ın konuşma terapistiyle telefon görüşmesi, kuru temizleme, postane, araç muayenesi) ve Jason'a paslanabilecekler olarak üçe ayırdı. Sonra Jason'ı işyerinden aradı.

"Selam," dedi. "Bu akşamki yemeği sen halledebilir misin?"

"Canın yemek yapmak istemiyorsa eve sipariş verebiliriz."

"Olmaz. Bu akşam ikizlerin Ebeveyn Yemeği var ve ev sahibi biziz," diye hatırlattı Maribeth. Çünkü Jason takvimde işaretli olmasına, Maribeth tarafından hafta başında ona mutlaka

hatırlatılmasına ve dört yıldır her ay düzenlenmesine rağmen bu yemekleri hep ilk kez duyuyormuş gibi davranıyordu. “Ve kendimi iyi hissetmiyorum,” diye ekledi Maribeth.

“O zaman yemeği iptal et,” dedi Jason.

Maribeth onun böyle söyleyeceğini biliyordu. Jason işin kolayına kaçmayı severdi. Ama bir Ebeveyn Yemeği en son iki sene önce, Sandy Kasırgası sebebiyle ertelenmişti. Ve evet, Maribeth bu tür organizasyonların Jason’a göre olmadığını farkındaydı. Ama o bu gruba ikizler daha altı haftalıkken, bedenen yorgun düştüğü ve bütün günü evde onlarla geçirdiği için kendini son derece yalnız hissettiği dönemde katılmıştı. Ve evet, gruptaki bazı ebeveynler gerçekten can sıkıcıydı (tıpkı ikizleri Clementine ve Mo’nun beslenme kurallarını *Times*’ta okuduğu makalelere göre belirleyen Adrienne gibi; süt ürünleri diyeti, glütensiz beslenme ve son günlerde de paleo diyeti). Fakat bu insanlar Maribeth’in anne olduktan sonraki ilk dostlarıydı. Hepsini sevmiyor olabilirdi ama onlarla silah arkadaşı sayılırdı.

“Sadece çok yorgunum,” dedi Jason’a. “Ayrıca artık yemeği iptal etmek için çok geç.”

“Ben de çılgınca bir gün geçirdim,” dedi Jason. “Veritabanı güncellenmeden önce taşımamız gereken on binlerce dosya var.”

Maribeth geçirdiği çılgınca bir günü akşam yemeği hazırlamaktan kaytarma bahanesi olarak kullanabileceği bir dünya hayal etti. Herhangi bir şeyden kaytarma bahanesi olarak. Böyle bir dünyada yaşamayı isterdi. “Bir şeyler uydursan olmaz mı? Lütfen.” *Bana pizza sipariş etmemi söyleme sakın*, diye düşündü Maribeth göğsünün sıkıştığını hissederek. Aslında bu sıkışmanın sebebi onun sandığı gibi stres değil, daralan koroner atardamarını zorlayan kan basıncıydı. *Ne olur bana pizza sipariş etmemi söyleme*

Jason iç geçirdi. “Tamam. Zeytinli tavuk yaparım. Bu herkesin sevebileceği bir yemek.”

“Teşekkür ederim.” Maribeth bu zor durumdan kurtulmanın verdiği minnettarlıkla neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı ama çok geçmeden kendini sürekli böyle zor durumda bulduğu için öfkелendiğini hissetti.

Rule’daki eski iş arkadaşı Andrea Davis’le buluşacağı üç sokak ötedeki kafeye yürümesi tam on beş dakika sürdü. Randevuyu iptal etmek isterdi ama iki ergen çocuğa sahip bekâr bir anne olan Andrea çalıştığı alışveriş dergisinin iflasıyla işsiz kalmıştı. Tıpkı *Rule* iflas ettiğinde olduğu gibi. Maribeth’le birlikte çalıştıkları diğer pek çok derginin iflasında olduğu gibi.

“*Frap*’te Elizabeth’le çalıştığın için çok şanslısın,” dedi Andrea kokusuyla Maribeth’in midesini bulandıran kahvesinin dumanı üstünden. “O dergide kıran kırana bir rekabet var.”

Evet, Maribeth bunun farkındaydı. Dergide kıran kırana bir rekabet vardı. O çok şanslıydı.

“*Rule*’da birlikte çalışmamızın üzerinden yıllar geçti,” dedi Andrea. “11 Eylül’de derginin yeni sayısını parçalayıp en başından hazırladığımızı hatırlıyor musun? Birlikte geç saatlere dek çalıştığımız o geceler, havadaki yanmış plastik kokusu. Bazen orada geçen günlerimin hayatımın en güzel dönemi olduğunu düşünüyorum. Bu sence de hastalıklı bir düşünce değil mi?”

Maribeth kimi zaman kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü söylemek istedi ama soluğu kesildiği için konuşamadı.

“İyi misin?” diye sordu Andrea.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti Maribeth. Andrea’yla fazla samimi olmadığı için ona gerçeği itiraf etmekte zorlanmamıştı. “Vücudumda bazı tuhaf semptomlar var. Ağrı gibi. Göğüs bölgemde. Bunun...” Sözlerinin devamını getiremedi.

“Kalbinde sorun olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Andrea.

Söz konusu organının bir kez daha kasıldığını hisseden Maribeth başını salladı.

“Ben kalp krizi geçirdiğimi düşünerek yılda en az bir kez acil servisi ziyaret ediyorum. Kolum falan ağrıyor.” Andrea başını iki yana salladı. “Neyse ki sorun yokmuş. Daha doğrusu sorun sadece reflüymüş. En azından benim için.”

“Reflü mü?”

Andrea başını salladı. “Asit reflü. Stres denilen illetin yan ürünü. Belki önceden duymuşsundur.”

Tabii ya. Stres. Bu kulağa daha mantıklı geliyordu. Ama *Frap* yakın bir zamanda, MS teşhisi konmuş yirmi yedi yaşındaki bir sitcom yıldızının hayat hikâyesini yayımlamıştı. “Hiç akla gelmeyen oldu,” demişti kadın yazıda. İki hafta önce de Maribeth’in annesi onu arayıp arkadaşı Ellen Berman’ın otuz altı yaşındaki kızına dördüncü evre meme kanseri teşhisi konduğunu söylemişti. Maribeth ne Ellen Berman’ı ne de onun kızını tanırdı ama zavallı kadıncağız için üzülmüşü ve jinekoloğundan randevu alacak kadar da korkmuştu (ayrıca bir mamogram randevusu alması da şarttı. Bunu yıllardır ihmal ediyordu). Çünkü o oyuncu haklıydı; hiç akla gelmeyen oluyordu.

İşin gerçeği Maribeth o noktada oksijen yetersizliği sebebiyle kalp dokusunun işlevini yitirmeye başladığının farkında değildi. Bu yüzden günlük işlerini yapmaya devam etti. Andrea’ya, Elizabeth’e dergide herhangi bir iş imkânı olup olmadığını sormaya söz verdi ve bir taksiye atlayıp vergi iadelerinin, son teslim tarihi olan gelecek haftaya kadar hazırlanabilmesi için –bu tarih zaten nisandan beri uzatılıyordu– o yılın faturalarını teslim edeceği mali müşavirin ofisine yollandı. Sonra bir başka taksiyle Dr. Cray’in şehir merkezindeki ofisine gitti. Artık başı

dönmeye başlamıştı ve tek arzusu eve gidip uzanmaktı ama her yıl yaptırdığı jinekolojik muayeneyi altı ay geciktirmişti ve sonunun Ellen Berman'ın kızınıninki gibi olmasını istemiyordu.

Maribeth hissettiği yorgunluğa kanındaki oksijen seviyesinin azalmasının sebep olduğunu bilmediği için Dr. Cray'in hemşiresine iyi olduğunu söyledi... Kadın onun değerlerini ölçüp kan basıncının anormal biçimde düşük olduğunu fark ederek bir bardak su isteyip istemediğini sorduğu halde. Belki Maribeth gerçekten de susuz kalmıştı. Belki de sebep buydu. Bu yüzden hemşirenin teklifini kabul etti.

Yine de aklına kalbi gelmedi. Dr. Cray ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sormasa belki de bu ihtimali hiç düşünmeyecekti.

Bu formalite icabı sorulmuş bir soruydu. Ama Oscar ve Liv'in doğumunu yapan ve Maribeth'i sık sık muayene eden Dr. Cray bunu sormak için Maribeth'in memelerini kontrol ettiği, parmaklarını sol memesinde, kalbinin hemen üstünde gezdirdiği anı seçmişti. Doktorun dokunduğu yer artık acıımıyordu ama Maribeth vücudunun bu noktasında hamileliğinde karnında hissettiği gerginliğe benzer bir gerginlik hissediyordu. Bu yüzden doktora, "Şey, aslında..." demekten başka şansı kalmamıştı.

2

Maribeth iki saat sonra telaşlanmaya başladı.

Dr. Cray büyük ihtimalle hiçbir sağlık sorunu olmadığını söyledikten sonra onu özel bir araçla en yakın hastanenin acil servisine göndermiş ve geleceğini hastaneye önceden bildirmişti. “Seni her ihtimale karşı muayene edecekler,” demişti. Maribeth hastaneye giriş yaptığı anda kolunda bir bileklik, vücudunda monitörlerle, tıp eğitimi almak şöyle dursun yasal alkol kullanma yaşını bile doldurmamış gibi görünen çok sayıda doktor tarafından muayene edileceği bir kardiyoloji servisine alınmıştı.

Hastaneye giderken Jason’ı işyerinden aramış ama telesekreter çıkmıştı. Onun öğleden sonra şirket dışında olacağını hatırlayarak cebini aramayı denemiş ve telefon yine telesekretere bağlanmıştı. Her zaman olduğu gibi. Jason’ın telefon konuşmalarına alerjisi vardı. Maribeth ona mesaj bırakma zahmetine girmede. Alt tarafı dün gece işten eve dönerken olduğu gibi özel bir araçtaydı. Bütün bunlar bir iki saate sona erecekti.

Onun yerine, doğumdan bir yıl sonra, evden yürüttüğü işinden bakıcı masrafını karşılayabilecek kadar kazanmaya başladığında ikizlere bakıcı olarak tuttuğu Robbie’ye mesaj

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

atmıştı. Robbie yanlarında çalışmaya başladığı günlerde New York Üniversitesi'nde tiyatro eğitimi alan, hoş, yaratıcı bir kızdı. Sonrasında düzensiz bir hayatı olan, iyi niyetli ve diplomalı bir oyuncuya dönüşmüştü. Bu yüzden Maribeth ondan gelen cevaba hiç şaşırmadı: *Gelemem. Az önce bir teklif aldım!!!!!!* Robbie yaşadığı heyecanı vurgulamak için mesajına bir sürü yüz ifadesi eklemişti. Sonrasında üzüntüsünü belirten birkaç asık surat eşliğinde, *Üzgünüm*, demişti.

Artık saat neredeyse iki buçuğa geliyordu ve ikizleri okuldan alacak kimse yoktu. Maribeth tekrar Jason'ı aramayı denedi ama karşısına bir kez daha telesekreter çıktı. Bu defa ona mesaj bırakmasının gerçekten de hiçbir anlamı yoktu. Jason istese de anaokuluna vaktinde ulaşamazdı. Üstelik o, son başkanlık seçimlerinden beri telesekreterindeki mesajları dinlememişti.

Maribeth okulu aradı. Telefonu okulun danışma görevlisi, bir manken kadar güzel ama bir o kadar da beceriksiz olan ve sürekli form ve çek kaybeden genç kız açtı. Maribeth ona Oscar ve Liv'i o gün öğleden sonra bir süre okulda misafir edip edemeyeceklerini sordu.

Görevli kız, Maribeth çocuklarını bir yılı aşkın süredir o okula gönderen bir veli değil de bir konuda bilgi almak isteyen bir yabancıymış gibi, "Üzgünüm ama okul sonrası bakım hizmetimiz yok," dedi.

"Biliyorum ama ben, şey... elimde olmayan sebepler yüzünden biraz gecikeceğim."

"Parlak Başlangıç Anaokulu'nun çocukların en geç üç buçukta okuldan alınmaları konusundaki politikası çok nettir," dedi kız. Hatta cızırtı oldu. Hastanede telefon sinyali zayıftı.

"Biliyorum ama bu..." Maribeth duraksadı. Bu acil bir durum muydu? Yaşadıkları şimdi ona bir kalp sorunundan çok tam bir vakit kaybıymış gibi geliyordu. "Bu zaruri bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

durum. Benim, kocamın ya da bakıcımızın üç buçukta orada olması mümkün değil. Öğretmenlerin okuldan daha geç saatte ayrıldığını biliyorum. Oscar ve Liv biz gelene dek bir köşede oynasalar olmaz mı? Böyle bir sorun yaşayan ilk ebeveyn olmadığımdan eminim.” Gerçi bundan kim emin olabilirdi ki? Belki o gerçekten de bir ilkti. Okulun bulunduğu ve Maribeth’in yirmi yılı aşkın bir süredir sabit kiralı bir çatı katında yaşadığı Tribeca mahallesi ülkenin en zengin mahallelerinden birine dönüşmüştü. Burada yaşayanlar neredeyse dadılarına bile dadı tutuyordu.

Danışmadaki kız memnuniyetsizliğini yansıtan bir ses çıkararak Maribeth’i beklemeye aldı. Birkaç dakika sonra hatta geri dönüp ebeveynlerden birinin ikizleri almaya gönüllü olduğunu söyledi.

“Ah, tamam. Onları kim alacak?”

“Niff Spenser.”

Niff Spenser teknik anlamda bir ebeveyn sayılmazdı. Parlak Başlangıç’tan mezun olan iki çocuğu ilkokula gidiyordu ve seneye üçüncü çocuğu da anaokuluna başlayacaktı. Anaokulu eğitimi sürekli tırmanılması gereken dik bir yokuşmuş gibi onun tabiriyle “boş yılını” okula gönüllü hizmet vererek geçiriyordu. Maribeth bu kadından hiç hazzetmezdi.

Ama Jason telefonu açmıyordu ve Robbie de meşguldü. Bir an aklına Elizabeth geldi fakat bir dostunu değil patronunu arayacakmış gibi hissederek bunun uygunsuz olacağına karar verdi.

Resepsiyondaki kızdan numarasını öğrendiği Niff’e Jason’ın iletişim bilgilerini ilettili ve onun çocukları yemek saatinden önce gelip alacağına dair söz verdi. Sonra Jason’a bir mesaj atıp Niff’in telefonunu verdi ve kendisinin gecikeceğini, çocukların

alınmasıyla ilgili Niff'le görüşmesi gerektiğini söyledi. *Lütfen bu mesajı aldığında haber ver, yazdı*

Aldım, diye yazdı Jason.

Böylece karar kendiliğinden verilmiş oldu. Maribeth hastanede işi bitene dek Jason'a gecikme sebebini söylemeyecekti. Önemli bir sorun çıkmazsa belki ona bundan hiç bahsetmezdi. Zaten onun bunu merak edeceğini de sanmıyordu.

Maribeth parmağına bağlı monitöre baktı. Bu bir nabız ölçerdi. Babasına, geçirdiği kalp krizinden sonra buna benzer bir cihaz taktıklarını hatırladı. Göğsüne bantlanmış monitör kabloları kaşındırıyordu; vücudundaki yapışkanlardan kurtulmak için o gece iyice keselenmesi gerekecekti. Pahalı ayakkabılar giyen ve Güney Kaliforniyalı bir kız gibi şen şakrak konuşan genç ve havalı bir acil servis doktoruna, “Affedersiniz,” diye seslendi. “Buradan ne zaman çıkabilirim acaba?”

“Sanırım sizden tekrar kan alınacak,” dedi doktor.

“Tekrar mı kan alınacak? Neden? EKG sonucumun normal olduğunu sanıyordum.”

“Sadece prosedür gereği.”

Hastane bunu daha çok kendini riske atmamak ve keseceği faturayı kabartmak için yapıyor olmalıydı. Maribeth geçmişte kâr odaklı hastanelerle ilgili bir haberin editörlüğünü yapmıştı.

O an aklına Finoula'nun gönderdiği yazı geldi. En azından burada beklerken yapılacaklar listesindeki bir maddenin üstünü çizebilirdi. Telefonunu alıp yazıyı buldu. İlginç bir konusu vardı –sosyal medyayı başkalarına yardım amaçlı kullanan ünlülerle ilgiliydi ve Maribeth bir toplantı sırasında bu yazıyı yayımlamayı önerdiğini hayal meyal hatırlıyordu– ama konunun ele alınış biçimi berbattı. Maribeth çoğu zaman bir makaleyi okuduğu anda biçim, mantık ve ifade hatalarını görüp onları nasıl düzeltereğini bilirdi. Ama bu yazıyı iki, hatta üç

kez okuduğu halde ortaya koymak istediği fikri anlayamamış dolayısıyla gerekli düzeltmeleri yapamamıştı.

Bunun sebebi hastane ortamında olmasıydı. Çalışmak için hiç de uygun bir yer sayılmazdı. Eve gitmeliydi. Neredeyse akşam yemeği saatiydi. Jason büyük ihtimalle çocuklarla birlikte eve dönmüştü. Artık endişelenmese bile meraklanmaya başlamış olmalıydı. Maribeth makaleyi kapadığında ev telefonundan birkaç kez aranmış olduğunu fark etti. Numarayı çevirdi ve Jason telefonu neredeyse ilk çalışında açtı. “Maribeth,” dedi. “Nerelerdesin?”

Onun sakin, tok sesi Maribeth’in içini titretti. Belki de telefondaki sesi radyodaki sesini andırdığı için Maribeth’i hâlâ yirmi beş yıl öncesine, yurt odasında arkadaşlarıyla birlikte onun hazırladığı Söz Avcısı programını dinleyip gerçek isminin ne olduğu (programdaki ismi Nazar’dı) ve neye benzediği hakkında hayaller kurdukları günlere döndürmeyi başarıyordu. “Yüzüne bakılmayacak kadar çirkin olduğundan eminim,” diyordu Maribeth’in oda arkadaşı Courtney. “Seksi bir ses, iğrenç bir yüz.” O sıralar üniversite gazetesi için çalışan Maribeth’in, sesin sahibinin dış görünüşü hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bütün sözleşmeli müzik ve sanat yazarları gibi katlanılamayacak kadar kibirli olduğundan emindi. “Onunla bir röportaj ayarlayıp nasıl biri olduğunu öğrenmelisin,” diye zorlamıştı Courtney Maribeth’i.

“Nerelerdesin?” diye tekrarladı Jason. Maribeth şimdi onun sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Birden sebebini anladı. Arka planda yetişkinlerin ve çocukların sesleri vardı. Çok sayıda çocuğun sesi.

Ebeveyn yemeği. O gece. Kahretsin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Benden tavuk pişirmemi istediğini sanıyordum ama evde tavuk yok. Üstelik artık herkes burada,” dedi Jason. “Yemeği sen mi getiriyorsun?”

“Hayır. Üzgünüm. Bunu tamamen unuttum.”

“Unuttun mu?” Artık Jason öfkeden kuduruyordu. Maribeth onu anlıyordu ama bir kez daha kalbi sıkışmıştı. Çünkü Jason o güne dek defalarca bir şeyleri unutup da ortaya çıkan karışıklığı çözmeyi ona bırakmamış mıydı?

“Evet, unuttum,” dedi biraz terslenerek. “Yapacak başka işlerim vardı; öğleden sonrayı acil serviste geçirmek gibi.”

“Dur bir dakika. Ne dedin sen? Neden bahsediyorsun?”

“Kalbimde bir ağrı vardı ve Dr. Cray muayene etmeleri için beni buraya gönderdi,” diye açıkladı Maribeth.

“Nasıl yani?” Şimdi Jason’ın öfkesi şekil değiştirmişti. Maribeth’i bir boğaya karşı savunur gibiydi.

“Herhalde sadece stresten,” dedi Maribeth. Jason’a böyle söylediği için kendini bir aptal gibi hissetmiş, bunu ona olan garazinden yaptığını bilmek bu duygusunu ikiye katlamıştı. “Beni saatlerdir gözlem altında tutuyorlar.”

“Neden beni aramadın?”

“Denedim ama cevap vermedin. Zaten şu ana dek çoktan buradan çıkmış olacağımı sanıyordum.”

“Hangi hastanededin?”

“Roosevelt.”

“Oraya gelmemi ister misin?”

“Evde onca insan varken gerek yok. Onlara işten geç çıkacağımı söyle ve pizza sipariş et. Beni de birazdan bırakırlar.” Bunun, nükseden ağrısını dindireceğini umarak göğsünü hafifçe yumrukladı.

“Senin yanında olmam gerekmez mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Sen buraya gelene dek hastaneden çıkmış olurum. Basit bir mide ekşimesini fazla abarttılar.” Maribeth arka planda Oscar’ın ağladığını duydu. “Neler oluyor?”

“Sanırım Beter Böcek, Mo’nun eline geçti.”

Beter Böcek Oscar’ın, yanına almadan uyuyamadığı eski püskü bir oyuncak ayıydı. “En iyisi gidip onu geri al,” dedi Maribeth Jason’a. “Oscar’ı telefona verir misin? Ya da Liv’i?”

Jason çocukları toparlamaya çalışırken Maribeth’in telefonu şarjının bitmek üzere olduğunu söyleyen o hüzünlü sesi çıkardı ve birkaç saniye sonra da benzer bir ses eşliğinde tamamen kapandı.

“Birazdan evde olurum,” dedi Maribeth. Ama artık onu duyamazlardı.

İlerleyen saatlerde benekli bir papyon takmış babacan bir doktor ortaya çıktı. Kendisini Dr. Sterling olarak tanıtip nöbetçi kardiyolog olduğunu belirtti. “EKG’lerinizin birinde olağandışı bir durum fark ettiğimiz için size tekrar kan testi yaptık. Bu testin sonucuna göre troponin seviyenizde yükselme var.”

“Ama bir önceki EKG normal çıkmıştı.”

“Bu alışılmadık bir durum sayılmaz,” dedi doktor. “Benim tahminim, dolaşım bozukluğuna bağlı enfarktüs geçirmişsiniz.”

“Ne geçirmişim?” diye sordu Maribeth.

“Tahminen yirmi dört saattir devam eden bir iskemi. Aralıklarla ağrı hissetmenizin sebebi bu ve ikinci kan testiniz atardamarlarınızdan birinin tamamen tıkalı olduğunu söylüyor.”

“Ah,” dedi Maribeth duyduklarını özümsemeye çalışarak. “Anlıyorum.”

“Bu yüzden sizi katater laboratuvarına alıp koroner atardamarlarınızda herhangi bir tıkanma olup olmadığına bakacağız ve bu tür bir tıkanma tespit edersek size derhal stent takacağız.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bütün bunlar ne zaman olacak?”

“Hemen şimdi. Sizi üst kata çıkarır çıkarmaz.”

“Hemen mi?” Maribeth saate baktı. Yedi buçuğu gösteriyordu. “Bu gece cuma gecesi.”

“Dansa gitmek gibi bir planınız mı var yoksa?” Doktor kendi yaptığı espriyle epeyce eğlenmişe benziyordu.

“Hayır. Sadece bu stent takma işini haftaya bıraksak olmaz mı?”

“Ah, hayır, olmaz. Kalbiniz daha fazla zarar görmeden gerekli müdahaleyi yapmalısınız.”

Zarar. Maribeth bu kelimeden hiç hoşlanmamıştı. “Pekâlâ. Bu işlem ne kadar sürer? Yani buradan ne zaman çıkarım?”

“Tanrım, hep bu kadar aceleci misinizdir?” diye sordu doktor. Bir kez daha kıkırdadı ama bu defa, *şimdi neden burada olduğunuzu anlıyorum*, der gibiydi.

Asıl anlamadığı şu an, hepsi dört yaşında olan on iki çocuğun Maribeth’in evini altüst etmekle meşgul olduklarıydı. Onların bıraktığı pisliğin temizlenmesi, Mo’nun dolaba saklamayı alışkanlık haline getirdiği balık krakerlerin bulunması ve Tashi’nin her zaman mutfak çöpüne attığı kirli çocuk bezlerinin (çünkü Ellery hâlâ beze kaka yapıyordu) oradan alınması gerekiyordu. Ayrıca bütün bunları yapacak kişi cumartesi kahvaltısı için çikolatalı pankek hazırlamalı ve gerekli tüm malzemelerin kilerde olduğundan emin olmalıydı.

Bunlar sadece o gece için yapılması gerekenlerdi. İlerleyen günlerde çocukların bale ve futbol dersine, konuşma terapistine, oyun sınıfına ve arkadaşlarının doğum günü partilerine götürülmeleri gerekiyordu. Cadılar Bayramı kostümleri alınacak, grip aşılı için çocuk doktoruna, dişlerinin bakımı için diş doktoruna götürüleceklerdi. Birileri yemekleri hazırlamalı, bunun için gerekli malzemeleri satın almalı, faturaları ödemeli,

çek defteri hesabını denkleştirmeliydi. O kişi sadece işteki görevlerini değil, bunları da yerine getirmeliydi.

Maribeth iç geçirdi. “Sadece evim şu an dört yaşında çocuklarla dolu ve yoğun bir hafta sonu beni bekliyor.”

Doktor kaşlarını çatarak uzunca bir süre Maribeth’e baktı. Bu adamdan hiç hoşlanmayan Maribeth de aynı şekilde ona baktı. Ta ki ondan, “Siz kalp krizi geçirdiğinizin farkında mısınız?” sözlerini duyana dek.

Maribeth hemşire bölümündeki telefonu kullanarak Jason’ı aradı ve karşısına yine telesekreter çıktı. Elinden geldiğince sakın bir sesle Jason’a durumu açıklayan bir mesaj bıraktı. Yapılan testleri ve o geceyi, hatta belki hafta sonunu da hastanede geçirmesi gerektiğini anlattı. Kalp krizi sözünü özellikle kullanmadı. Kendinde bunu yapacak cesareti bulamamıştı. Korktuğunu da söylemedi. Sadece, “Ne olur hemen buraya gel,” dedi.

Maribeth beklerken hastaneye yatış evraklarını doldurdu. Aşına olduğu bu iş onu biraz rahatlatmıştı. Sezaryenle doğuma girmeden önce ve Oscar’a kulak tüpü taktırırken buna benzer formlar doldurmuştu. İsim, adres, sigorta numarası ve sosyal güvence bilgileri. Hep aynı şeyler. Bu formların onu rahatlatan bir yanı vardı. Ta ki ailesinin sağlık geçmişi kısmına gelene dek.

Maribeth formun bu kısmını ne şekilde dolduracağı konusunda hep bocalardı. Sekiz yaşındayken evlatlık alındığını biliyordu ama o zamanlar bu onun için kişisel bir bilgiden fazlası değildi; Maple Caddesi’nde yaşamış, mavi bir bisiklet kullanmıştı, üçüncü sınıfta en iyi okuyan öğrenciydi, evlatlıktı. Maribeth hamilelik tedavisi görene dek bunu fazla kafaya takmamıştı. Ama bu tedavi beraberinde pek çok soru getirmişti; ailesinde Portekizli, Musevi ya da Kajun kökenli biri var

mıydı? Down sendromuna rastlanmış mıydı? Yarık dudağa? Huntington hastalığına? Kısırlığa? Eh, en azından onu doğuran kişiyle ilgili son soruyu gönül rahatlığıyla yanıtlayabilirdi ama geri kalan her şey tam bir muammaydı.

Çocuklarının doğumuyla birlikte bu muamma daha da büyümüştü. Oscar ela gözleri ve ince çenesiyle babasının kopyası gibiydi ama Liv'in uzun sarı saçları, badem gibi yeşil gözleri ve sert, bazen de otoriter denilebilecek bir edası vardı. Jason şakayla karışık, onun gelecekte Sheryl Sandberg, hatta Hillary Clinton gibi bir lider olacağını söylerdi. Maribeth'e, "Umarım yanlışlıkla başkasının yumurtasını döllememişlerdir," diye takılanlar da olurdu.

Bu tür şakalar Maribeth'in içini acıttırdı. Çünkü o, Liv'in prenseslere yaraşır güzel saçlarını, yemyeşil gözlerini, daha da ötesi o keskin bakışlarını kimden aldığı bilmiyordu. Genetik bir muamma olan küçük kızına baktığında sessiz bir hüznün olmasa da gizli bir sızı hissedirdi. Fakat bunun üzerine kafa yormaya vakti yoktu. Ne de olsa o bir ikiz annesiydi.

Maribeth formdaki soruları boş bıraktı.

Saat ona doğru Jason hışımla odaya daldı. "Ah, Lois." Maribeth'e, yıllardır ağzına almadığı bu lakapla seslenmesi onun da korktuğunu söylüyordu. Hayatlarının yarısı kadar uzun bir süre önce tanışmışlardı ve arada on yıllık bir ayrılık yaşamış olsalar da birbirlerinin en hassas noktalarını gözü kapalı bilirlerdi. Üstelik Jason, Maribeth ne zaman hastaneye düşse paniğe kapılırdı. Onu sezaryenle doğuma aldıklarında da aynı telaşı yaşamıştı. Gerçi sonradan bunun sebebinin Maribeth'in ameliyata gireceği düşüncesinden çok onun doğum sırasında öleceğine dair gördüğü kâbuslar olduğunu itiraf etmişti.

“Selam Jase,” dedi Maribeth ona usulca. Aslında *seni seviyorum* ya da *geldiğin için teşekkürler* demeyi de isterdi ama bunu yaparsa gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu. Bu yüzden çocukların nerede olduğunu sormakla yetindi.

“Earl’ün yanındalar.”

Maribeth kısa bir duygu karmaşası yaşadı ve nihayet öfkesi duygusallığına baskın geldi. “Jablonski’nin mi? Şaka mı yapıyorsun?”

“Geç olmuştu.”

“Ve sen de bu yüzden onları insanlardan nefret eden ve büyük ihtimalle alkolik olan alt kat komşumuza bıraktın, öyle mi? Üzerlerine ‘beni taciz et’ yazısı da yapıştırsaydın bari.”

“Hadi ama. Earl biraz aksidir ama iyi bir adamdır.”

“Tanrım, Jason. Neden onları Wilson’larla göndermedin?”

Ebeveyn grubunda onlarla aynı mahallede oturan tek aile Wilson’lardı.

“Bunu yapmak aklıma gelmedi,” dedi Jason. “Çocuklar yorgundu, bu yüzden Earl’den bize çıkmasını istedim. İstersen şimdi Wilson’ları arayayım ama herhalde uyumuşlardır.”

“Unut gitsin.”

Jason yatağın kenarına ilişti. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Sadece buradan bir an önce kurtulmak istiyorum.” Maribeth duraksadı. “Belki Wilson’lardan yarın çocukları almalarını isteyebilirsin. Yarın Liv ve Tess’in birlikte bale dersi var.”

“Tabii ya. Bale dersi.”

“Oscar da futbola gidecek.”

“Hallederiz.”

“Nasıl halledeceksin? İş bölümü yapamayız. Yerimi dolduracak birisine ihtiyacın var.”

“Pekâlâ, Wilson’ları arıyorum,” dedi Jason telefonuna davranarak.

“Şimdi değil. Geç oldu. Onlara mesaj ya da e-posta at. Yarın sabah da arayabilirsin.”

Jason başını salladı. “Pazar günü ne yapacağız?”

Pazar bir doğum günü partisine davetliydi. Sonrasında Liv bir oyun grubuna katılacak, Oscar da konuşma terapistine gidecekti. Maribeth şu an bunları düşünmek istemiyordu. “Bilmiyorum Jason.”

“Onları hafta sonu için Lauren’a gönderebiliriz.” Lauren Jason’ın eşi ve dört çocuğuyla Boston’da yaşayan kız kardeşiydi.

“Peki, oraya nasıl gidecekler? Ve dönüşte onları kim alacak?”

“Lauren’dan gelip onları almalarını isteyebilirim. Durumdan haberi var.”

“Ona söyledin mi?”

“Şey, evet. Taksideyken onu aradım. Babam kalp krizi geçirdiğinde yanında o vardı.” Jason’ın babası Elliott bu tür vakaların olağan sayıldığı yetmişli yaşlarda kalp krizi geçirmişti. “Ee, ne diyorsun? Onları Lauren’a gönderelim mi?”

Maribeth başını ellerinin arasına aldı. Ailesinin hafta sonu trafiği yüzünden yoğunlukla kendini bir hava trafik kontrol görevlisi gibi hissedirdi ama şu an uçakları havada tutmakta zorlanıyordu. “Bilmiyorum. Beni bu işten ayrı tutsan olmaz mı? En azından buradan çıkana dek?”

Jason onu korumaya almış gibi yaptı. “Artık sana kimse dokunamaz.”

Bir hastane görevlisi ve bir hemşire boş bir tekerlekli sandalyeyle içeri girdi.

“Hafif bir yatıştırıcı ister misiniz?” diye sordu hemşire.

“Güçlü bir yatıştırıcıyı tercih ederim,” dedi Maribeth ifadesiz bir sesle.

Onu diğer servise taşımak için hazırladıkları sırada Jason elini sıkıp endişelenmemesini, her şeyin yolunda gideceğini söyledi. O hep böyle söylerdi. Maribeth ona tam anlamıyla

inanmaz ama duygusallığın yarattığı sakın iyimserliğini takdir ederdi. Jason'ın ifadesiyle bu, Maribeth'in "ayakkabının diğer tekinin de düşmesini bekleyen" karamsar yönünü dengelerdi.

Maribeth şimdi Jason'ın sözlerine inanmak istiyordu. Ama eğilip alnını öpen kocasının titrediğini fark ettiğinde buna onun bile inandığından emin olamadı.

Ama o an yatıştırıcı etkisini göstermeye başladı ve her şey güllük gülistanlık oldu. Jason'ın, "Seni seviyorum," dediğini duydu ve ona aynı şekilde karşılık verdi. Ya da öyle yaptığını düşündü. Bunu pekâlâ hayal etmiş de olabilirdi.

Maribeth katater laboratuvarında kendini cuma gecesi saat on bire yaraşır şekilde gamsız ve neşeli hissediyordu. İlacın sersemliğiyle hemşire ve radyologların birbirleriyle şakalaşmalarını seyretti. Katater takıldığında göğsünde bir baskı duydu ama onu kalbine bağladıklarını hissetmedi. Boya zerk edildiğinde içini bir sıcaklık sardı. Bu tuhaf bir duyguydu ama pek rahatsız edici olduğunu söyleyemezdi.

"Öksür lütfen Maribeth," dedi birileri.

Maribeth öksürdü.

"Harika."

O an bir şeyler hissetti. Bu biraz tuhaftı çünkü ona bu noktada artık hiçbir şey hissetmeyeceği söylenmemiş miydi?

Birisinin, "Neler oluyor?" diye sorduğunu duydu.

"Kan basıncı düşüyor!" diye yanıt geldi.

Bir bulut yaz güneşinin önünü kesmiş gibi içeriinin havası bir anda değişti. Sonrasında her şey hızla gelişti. Telaşlı sesler duyuldu ve bir koşuşturmaca başladı. Maribeth'in yüzüne bir maske taktılar. Maribeth etraf karanlığa bürünmeden hemen önce korkudan çok hayretle her şeyin bir anda nasıl da sona erebileceğini düşündü.

3

Maribeth gözlerini açtı. Nefes alamıyordu. Aslında alıyordu. Sadece alamıyormuş gibi *hissediyordu*.

Yüzüne parlak bir ışık vuruyordu. Gözlerini kırptırdı. Konuşmak istedi ama yapamadı.

Rüyada mıydı?

Öyleymiş gibi hissetmiyordu. Üşüyordu. Birileri klimayı açık mı bırakmıştı? Neden klima açıktı? Yaz değildi ki.

Tekrar uyandı. O parlak ışık yine oradaydı.

Hâlâ konuşamıyordu.

Ölmüş müydü?

Ölmediğini umuyordu çünkü kendini berbat hissediyordu.

Belki de cehennemdeydi.

Oysa o cehenneme inanmazdı.

Yanağı kaşınıyordu. Çenesi ağrıyordu. Bacağında belli belirsiz bir zonklama hissediyordu. Sol bacağına. Hayır, sağ. Kafası karıştı. Üşüyordu.

Boğazında bir şey vardı. Bu yabancı maddeyi fark ettiği anda öğürmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir kadın üzerine eğilerek ona baktı. Koyu renkli bir teni, telaşlı bakışları vardı. Maribeth'in alnını ovdu. "Solunum cihazına bağlısın. Rahatla ve onu çıkarmaya çalışma."

Solunum cihazı mı? Bir kaza falan mı geçirmişti? İkizler neredeydi? Maribeth paniğe kapıldı. Nefes almaya çalışıyor ama yapamıyordu.

Bir kez daha öğürdü. Sonra her şey karardı.

Birileri ismini söylüyordu. Maribeth bu sesi tanıyordu. Jason. Bu Jason'dı.

Rahatladı.

O da Jason'ın ismini söylemeye çalıştı.

Yapamadı.

"Hemşire! Uyandı."

Jason. Rahatlama.

"Boğulacak gibi oluyor. Ona sakinleştirici bir şeyler veremez misiniz?"

Hayır! Bana sakinleştirici vermeyin, diye geçirdi içinden Maribeth. Kafası yeterince bulanıktı. Kendini kaybetmemesi gerekiyordu. Dışlanmış gibi hissetmek istemiyordu.

"Hafif bir şey verebiliriz," dedi hemşire. "Onu solunum cihazından ayırabilmemiz için kendinde olması gerekiyor. Boğazındaki tüpten kurtulduğunda rahatlayacaktır. Bir süre daha sabredersen cerrah birazdan burada olur Maribeth."

Cerrah mı? Neler oluyordu? Jason'a baktı ama o tepki vermedi. Bu defa hemşireye bakmayı denedi.

"Seni acilen baypas ameliyatına aldılar," dedi kadın.

Maribeth onun dudaklarından çıkan kelimeleri duymuş ama anlamını çözememişti.

"Anjiyoplasti esnasında sorun yaşanmış," diye açıkladı Jason. "Atardamarın yırtılmış ve seni acilen ameliyata almışlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

“Bana şu an hissettiğin ağrının hangi düzeyde olduğunu söyleyebilir misin?” dedi hemşire Maribeth’e, birden ona kadar rakamların sıralandığı bir şema tutarak. Şemada bir rakamı mutlu, on rakamı ise üzgün bir suratla tasvir edilmişti.

Maribeth daha önce hiç hissetmediği türde, tüm vücudunu saran ama dayanılabilir bir ağrı hissediyordu. Bu ağrının şiddetini değerlendirebilmesi mümkün değildi.

“Beş diyelim,” dedi hemşire.

Maribeth’in avcunu bir sıcaklık sardı. Sonrası hiçlikti.

Maribeth tekrar uyandığında başında ilk kez gördüğü bir doktor dikiliyordu. “Günaydın. Boğazınızdaki tüpü çıkaracağız,” dedi doktor.

Maribeth’in yatağı dikleştirildi ve o daha neler olup bittiğini bile anlayamadan derin bir nefes alması istendi. Maribeth denileni yapmaya çalıştı ama sanki nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

“Ben üç deyince,” dedi doktor. “Bir, iki...”

Maribeth kendini ağır ağır kusuyormuş gibi hissetti. Tüpü çıkardıkları anda hızlıca nefes almaya çalıştı ve öğürdü. Avuçlarını birleştirip olmayan kusmuğunu tutmak istedi.

“Neyse ki mideniz boş,” dedi doktor Maribeth’in burnundaki diğer tüpü tutarak.

Maribeth kendini geriye attı. Hemşireler etrafta koşturuyordu. İçlerinden biri Maribeth’e pipetle su içirdi ve doktor da hasta çizelgesindeki verileri okudu.

“Doktorum? Nerede?” diye sordu Maribeth boğuk bir sesle.

“Doktorunuz benim,” dedi adam. “Ben Dr. Gupta.” Maribeth’e onu ameliyat eden göğüs cerrahı olduğunu açıklamaya koyuldu. Anjiyoplasti esnasında atardamarı yırtılan Maribeth’e acilen baypas yapmak üzere ameliyathaneye çağırılmıştı. “Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nadiren rastlanan bir durumdur. Daha önce benim başıma sadece bir kez geldi ve o vakada da hasta sizden çok daha yaşlıydı. Siz istisnai bir durumsunuz,” dedi doktor bu iyi bir şeymiş gibi.

“Kocam nerede?” diye sordu Maribeth güçlükle.

“Hiçbir fikrim yok.” Doktor, Maribeth’e ikili baypas denilen ameliyatı anlatmaya devam etti. “Yırtılan damara ek olarak ikinci bir atardamarda da ciddi anlamda lezyon oluşmuştu ve hazır içeri girmişken o damarı da düzelttik. Bu stent takmaktan çok daha uzun vadeli bir çözüm olduğu için şu an durumunuz gayet iyi.”

Yaşasın.

Doktor ameliyat sonrasında bekledikleri komplikasyonları sıralamaya koyuldu; atardamarlarından birini aldıkları bacadaki ve kalbe ulaşmak için kestikleri göğüs kemiğinde bir miktar rahatsızlık hissi. Kalp-akciğer baypas makinesinin sebep olduğu nöropsikolojik bozukluklar.

“Ne makinesi?”

“Baypas makinesi. Kalbiniz durduğunda kanınızın temizlenip vücuda pompalanması işlevini gören makine.” Doktor bunu olağan bir şeymiş gibi söylemişti. *Kalbiniz durduğunda*. Birden Maribeth’in zihnindeki bulanıklık dağıldı.

Kordonlar bağlanmış elini bantlarla kaplı göğsüne götürdü. Bebekliğinden, hatta hiç tanımadığı annesinin karnına yerleştiği günden beri atan kalbinin çalışmaya devam ettiğini hissetti. Ama bu kalp bir süreliğine durmuştu. Maribeth bunun sebebini bilmiyordu ama o an kendini bir eşikten geçmiş ve bildiği herkes ve her şeyi diğer tarafta bırakmış gibi hissetti.

4

Maribeth bir hafta sonra taburcu edildi. Kendini henüz buna hazır hissetmiyordu. Bir hastaneden taburcu olduğu son defasında da benzer bir duygu yaşamıştı ama en azından o zaman Jason da onunla aynı durumdaydı. Şakayla karışık, “Bizi onlarla baş başa bırakıyorlar,” demişti Jason ikizler için. “Babamın Skylark arabasıyla bile bundan daha fazla deneyimim olmuştu.” Ama şimdi Maribeth tek başınaydı.

Jason tekerlekli sandalyede oturan Maribeth’le taksi bekledikleri sırada, “Sana bir şey söylemeliyim,” dedi. Sesinde esrarengiz bir tını vardı. Maribeth açık kalp ameliyatının ardından hastaneden taburcu ediliyor olmasa onun bir ilişki itirafında bulunacağını düşünürdü.

“Ne söyleyeceksin?” diye sordu temkinli bir sesle.

“Hastanedeysen sana kimsenin dokunmayacağına, hiçbir şeyden endişe duymana gerek olmadığına dair verdiğim sözü hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“İşte ben bu konuda bir şeyler yaptım. Sen koruma altında değilsen.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Maribeth'in onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Aslında bir ilişki itirafı duymayı tercih edeceğinden emindi. Başını iki yana salladı. "Bunu yapmış olamazsın."

"Onu hastaneden uzak tuttum," dedi Jason. "Sana da hiçbir şey söylemedim."

"Her zamanki gibi kolay yolu seçmişsin."

"Kolay yolu mu seçmişim? Ondan yardım istedim diyorum."

"Annemin bize ne tür bir yardımı olabilir ki?"

"Fazladan bir kişiye her zaman ihtiyaç vardır. Ayrıca çocuklar ona bayılıyorlar."

"Harika. Çocuklar büyükannelerine bayılıyorlar diye ben üçüncü bir kişiye daha bakmak zorunda kalacağım." Maribeth aslında "dördüncü bir kişiye daha" demek isterdi ama bunu yapmadı.

Taksi şehir merkezini ardında bırakırken tek arzusu hastaneye geri dönmekti. İyi bir gününde bile annesine katlanmakta zorlanırdı. Ve o gün onun için hiç de iyi bir gün sayılmazdı.

Jason çekinerek omzuna dokundu. "İyi misin?"

"Bana neden hep ayakkabının diğer tekinin de düşmesini beklediğimi sorarsın ya hani?" dedi Maribeth.

Jason başını salladı.

"İşte sebep bu."

Sokak kapısına bantlanmış fırın kâğıdında "EVE HOŞ GELDİN ANNE! BİR AN ÖNCE İYİLEŞ!" yazıyordu.

Maribeth az sonra çocuklarına kavuşacaktı. Bir haftadır onlarla tek iletişimi Jason'ın her gün telefonuna kaydettiği videolardı. Maribeth onlara canını yakan, ilkel bir özlem duyduğunu hissediyordu. Ama şimdi kapının eşiğinde dehşetle donup kalmıştı. Belki de Jason'dan onları o gün okula göndermemesini istemekle hata etmişti.

Jason kapıyı açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Girişteki masada zambaklarla dolu bir vazo ve vazonun yanında da bir tomar posta duruyordu. Maribeth'in yaşadığı dehşet duygusu katlandı.

Annesinin, "Sen misin Maribeth?" diye seslendiğini duydu. Dehşeti iyice arttı.

"Benim," dedi.

"Liv, Oscar, duyduunuz mu? Anneniz eve dönmüş!"

Maribeth'in annesi Chico'nun sonbahara özgü tasarladığı Olgun Kadın Koleksiyonu'ndan giyinmişti. Temkinli bir edayla kızını kucakladıktan sonra geri çekilip onu süzdü ve elini göğsüne götürdü. "Zavallı yavrum."

Aynı anda Oscar koşarak yanlarına geldi. "Anne!" diye bağırıp Maribeth'e doğru hamle yaptı.

Maribeth yüzünü buruşturmak istememişti ama göğsü fazlasıyla hassas ve Oscar da tam bir köpek yavrusu gibiydi. Onu kendinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışarak yüzünü saçlarına gömdü ve oğlunun banyo sonrasında bile çıkmayan o çocuklara özgü ter kokusunu içine çekti.

"Merhaba anne." Maribeth bir leydi gibi kontrollü, ürkek, balerin adımlarıyla kendisine doğru yürüyen dört yaşındaki kızına bakıp onun ileride nasıl bir kadın olacağını hayal etti. Bu içini anlamsız bir hüznle doldurdu.

Kendini yeni bir kucaklaşmaya hazırladı ama Liv yanağına küçük bir öpücük kondurup hemen geri çekildi. Liv, Maribeth bir önceki yıl mide sorunu yaşadığında da ona tamamen iyileşene dek mesafeli davranmıştı.

"Sorun yok bebeğim," dedi Maribeth. "Ben hâlâ eskisi gibiyim."

Liv buna tam manasıyla inanmadığını belli edercesine yüzünü buruşturdu. Maribeth kendisinin de inandığından emin değildi.

5

Hastaneden çıkış, şehir merkezine yolculuk ve eve dönüş. Bütün bunlar Maribeth'i öylesine yormuştu ki biraz uyumak için evdekilerden izin istedi. Uyandığında, evdeki şamatanın içeri ulaşmasını engelleyecek gerçek duvarlara sahip olmayan tavan arası alışılmadık bir biçimde sessizdi. Maribeth o haftayı evde çalışarak geçirecek Jason'a seslendi.

"Selam," dedi Jason gülümseyerek. "Seni evde görmek güzel Lois."

"Evde olmak da güzel. Herkes nereye gitti?"

"Annen Robbie'yle birlikte çocukları parka götürdü. Bir şey ister misin?"

Maribeth saate baktı. "Hemşire saat üçte gelecek. Öğle yemeğine ne dersin?"

"Olur. Az önce pizza söylemiştik. Tuğla fırından. Birkaç dilimi arttı."

"Pizza yiyemem."

"Tabii ya, özel diyet. Biz son zamanlarda sürekli dışarıdan yiyoruz. O zaman markete sipariş vereyim. Alışveriş listesi hazırlamak ister misin? FreshDirect'e sipariş verebiliriz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tamam,” dedi Maribeth. “Şimdi biraz çorba içeyim bari.”

“Hazır çorba olur mu?”

“Hazır çorbada sodyum miktarı yüksek. Benim sodyumdan uzak durmam gerekiyor.”

“Bir koşu mezeciye gidebilirim.”

“Sorun değil. Buzdolabında bir şeyler bulurum.”

“Bir süredir durumu idare etmeye çalışıyorduk,” dedi Jason. “Yakında tekrar eski halimize döneriz.”

Hemşire geldiğinde Maribeth fıstık ezmesi sürülü elma ve yoğurttan oluşan öğle yemeğini bitirmek üzereydi. Etine dolgun, sevimli bir kadın olan Luca bir işbirlikçinin çarpık gülümsemesini taşıyordu.

Maribeth’in biri göğsünde, diğeri bacağına olan sargılarını kontrol edip, “Düzgün bir şekilde iyileşiyorsun,” dedi.

“Evet,” dedi Maribeth. “Yara izlerimi görmeyi hevesle bekliyorum.”

“Bazı kadınlar yara izlerini nişan gibi gururla taşır. Estetik yerine dövme yaptırmayı tercih eden göğüs kanseri hastalarıyla çalıştım. Sen de bacağına benimki gibi güzel bir dövme yaptırabilirsin.” Pantolonunun paçasını kaldırıp bileğini saran papatya zinciri şeklindeki dövmeyi gösterdi.

“Bu çok komik. Kocam hep yara izlerinin dövmelere benzediğini ama onlardan çok daha iyi birer hikâyeye sahip olduklarını söyler.”

“Katılıyorum. Göğsündeki ize gelince,” Luca kendi çıplak göğüs dekoltesine vurdu, “zamanla rengi öyle bir soluyor ki dekolte gibi duruyor. Bence çok seksi.”

“Eh, ben de sırf bu yüzden baypas ameliyatı oldum zaten,” dedi Maribeth.

..Luca güldü. “Esprili bakış açısı her zaman faydalıdır.”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

“O ve düzgün bir yemek.” Maribeth’in midesi sözlerini kanıtlamak istercesine guruldadı.

Luca elma koçanı ve yoğurt kasesine baktı. “Bugün başka ne yedin?”

“Sabah hastanede mısır gevreği yemiştım.”

“Saat şu an dört.”

“Öyle mi?”

Luca not almayı bıraktı. “Kendine iyi bakmalısın.”

“Yarın marketten siparişlerimiz gelecek.”

Luca, kaşlarını çattı. “Bu konuda başkalarından yardım isteyebilirsin.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

Luca, Maribeth’in koluna kan basıncını ölçen bir bileklik taktı ve onu portatif bir EKG makinesine bağladı. Elde edilen bütün veriler doğrudan iPad’ine kaydediliyordu. “Her şey yolunda,” dedi. “Biraz dinlen. Yemek ye. Yakında kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Aynı anda sokak kapısı açıldı ve ikizler Maribeth’in annesinin yanında içeri daldı.

“Annem evde mi?” diye bağırdı Liv.

“Odasında,” dedi Jason.

“Anne?” diye seslendi Oscar. “Annemi istiyorum.”

O zamana dek çıt çıkmayan ev bir anda gürültüyle doldu. Oscar dakikalar içinde yatağa atlayıp Maribeth’in ameliyatlı bacağına tehlikeli bir biçimde yaklaştı.

Eşyalarını toplamakla meşgul olan Luca tek kaşını kaldırdı.

“Bu gece bizi sen yatırır mısın?” diye sordu Oscar. “Büyü-kannem ses taklidi yapmıyor ve babam da Liv’in kâbuslarını yakalamanın yolunu bilmiyor.”

“Bana kendimi fazla yormamamı söylememiş miydin?” dedi Maribeth onayını almak için Luca’ya bakarak. Ama Luca dışarı çıkmıştı.

“Bize ne zamandır masal anlatmıyorsun,” dedi Liv. “Üstelik büyükannem artık anlatacağına dair söz verdi.”

“Ben sadece belki anlatır dedim,” dedi Maribeth’in annesi.

“Sizi yatağa ben yatırsam ama masalı babanız okusa nasıl olur?”

Maribeth destek almak için Jason’a baktı ama o gülümsemekle yetindi. Maribeth ikizleri olacağını öğrendiğinde –tüp bebek dünyasında bu hiç de şaşırtıcı bir durum sayılmazdı– onları rahatlıkla idare edebileceklerini düşünmüştü. *İki küçüğe, iki yetişkin*. Ama gerçek asla böyle olmamıştı. Bu tıpkı beşinci sınıftaki bölme işlemleri gibiydi; hep bir kalan oluyordu.

Maribeth şansını bir kez daha deneyip büyüyen gözlerle Jason’a bakarak ondan sessizce yardım istedi.

“Seni özledikleri için onları suçlayamam,” dedi Jason. “Hepimiz aynı durumdayız.”

Maribeth’in o an ihtiyaç duyduğu tek şey birilerinin onu yatağa yatırıp mutlu sonla biten bir masal anlatmasıydı. Ama evdeki herkes karşısında durmuş ona bakıyordu; annesi, Jason, Oscar ve Liv. Maribeth ikizlere o gece onları yatağa kendisinin yatıracağını söyledi.

6

Ev kısa sürede ziyaretçi akınma uğradı. Niff Spenser, Adrienne ve Wilson'lar gibi Maribeth'in görmeyi arzu etmediği insanlar, ellerinde onun yemeyi arzu etmediği (kek buketlerinin ne tür bir cazibesi vardı ki?) ya da yiyemeyeceği (yağlı fırın yemekleri gibi) yemeklerle oradaydı. Maribeth'in annesi her ziyaretçiyi ruhani bir lider gibi karşılayıp ona çay ve kahve servisi yapıyor, sonra da kirli bardakları lavaboda bırakıyordu. Maribeth için bu ziyaretler fazlasıyla yorucu, adeta işkence gibiydi. Eve birisi geldiğinde gerçekte yataktan çıkmak istemediği halde kendini o kişiyi eğlendirmeye mecbur hissediyordu. Ama Jason'dan ziyaretçilerin ayağını kesmesini istediğinde, başkalarından yardım kabul etmeyi öğrenmesi gerektiği nasihatini aldı.

Sonra Elizabeth çıkageldi. Maribeth'in evdeki ilk haftasında bir gece elinde, ünlüleri ziyarete giderken uğradıkları çiçekçiden alındığı anlaşılan, zevkli ama belli ki pahalı bir çiçek buketiyle oradaydı.

"Elizabeth!" diye haykırdı Maribeth'in annesi. "Ne iyi ettin de geldin. Ya şu çiçeklere ne demeli? Bunlar şakayık değil mi?

Hem de ekim ayında? Bu bukete bir servet ödemiş olmalısın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Merhaba Bayan Klein.”

“Bana Evelyn diyebilirsin,” diye düzeltti Maribeth’in annesi yirmi yıldır yaptığı gibi. “Harika görünüyorsun! Palton çok güzel. Yünlü mü? Maribeth, Elizabeth geldi.”

“Farkındayım,” dedi Maribeth.

Elizabeth yine onlarca yılın alışkanlığıyla çizmelerini çıkardı. Earl Jablonski Maribeth’in çocuklarının gürültüsünden yakınmadan çok önceleri Elizabeth’in topuklularının ahşap zeminde çıkardığı sestten yakınırdı. “Earl nasıl?” diye sordu Elizabeth.

“Her zamanki gibi öfkeli.”

“Sen nasılsın Maribeth?”

Maribeth yorgundu. İkizler bir türlü iyileşemediği, onları yeterince sık yatağa yatırmadığı ve okula götüremediği için annelerine kızgındı. Zaman zaman Jason’ın da sabırsızlandığını hissedebiliyordu. Sabahları Maribeth’e öyle sıkı sarılıyordu ki sertleşen erkekliği beline bastırıyordu. Maribeth sezaryenle doğum yaptıktan sonra Jason’ın tatmin edilmeyen arzusunu bir tehdit gibi hissettiği o günleri hatırlamıştı.

Elizabeth geldiğinde, Jason gözünü korkuttuğu açıkça anlaşılan bir görevi yerine getirip çocuklara Cadılar Bayramı kostümü almak üzere onlarla birlikte dışarıdaydı. Maribeth bu alışveriş sırasında onlarla birlikte olamayacağını söylediğinde Liv sinir krizi geçirip, “Söz vermiştin!” diye ağlamıştı. Maribeth böyle bir söz vermemişti, verdiyse bile bunu bütün bu olanlardan önce yapmıştı. Neredeyse daha fazla dayanamayıp pijamasının üstünü yırtacak ve çocuklara göğsündeki yara izini gösterecekti. Liv’e (ve Jason’a) kalbinin durduğunu söyleyecekti. Acaba bunun ne anlama geldiğini biliyorlar mıydı?

Ama Maribeth öyle yapmamıştı. Deli değildi. Üstelik çocuklarını hastalığından uzak tutmak, kendilerini bunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sorumlusu olarak hissetmemelerini sağlamak için bolca çaba harcıyordu.

“İyiyim,” dedi Elizabeth’e.

Maribeth’in annesi, “Kahve ya da çay ister misin?” diye sordu. “Şarap da alabilirsin. Saat neredeyse altı oldu.”

“Ben iyiyim,” dedi Elizabeth. “Bir şeye ihtiyacım yok.” Çiçekleri yemek masasının üzerine bırakıp salona yöneldi.

Oscar’ın kumaş kaplı eski kanepeleri tükenmez kalemle boyamasının ardından aldıkları deri kanepeleri işaret ederek, “Yeni kanepemi aldınız?” diye sordu.

“O kadar da yeni sayılmaz. Alalı iki yıl oldu.” Elizabeth gerçekten de bu kadar uzun süredir uğramıyor muydu?

“IKEA’dan olduklarına inanabiliyor musun?” dedi Maribeth’in annesi lafa girerek. “Fiyatlarını tahmin et bakalım? Tanesi bin dolardan az.”

Şimdi bunu söylemesine ne gerek vardı? Hem de işyerindeki ofisinde beş bin dolarlık deri bir kanepesi olan Elizabeth’e. Maribeth tasarım mobilya dükkünü falan değildi ama iki kanepesi arasındaki fiyat farkı, onun anlam veremediği sebeplerle Elizabeth’le ikisinin nasıl da bambaşka hayatlar sürdüklerini vurgular gibiydi.

Sonra Elizabeth bu farkın altını çizmek istercesine, “IKEA’ya yaptığımız ziyareti hatırlıyor musun?” diye sordu Maribeth’e. “Hani otobüs bozulmuştu?”

Bu olay, Elizabeth’in böyle konularda –kulaktan kulağa fısıldanan indirimler, Michelin yıldızı almaya aday on masalı restoranlar, Tribeca’da sabit kirali, yetmiş beş metrekairelik çatı katları– iyi koku alması sayesinde buldukları çatı katına taşınmalarından hemen sonra olmuştu.

Dairede ne bir duvar ne de doğru düzgün bir mutfak vardı. İkiisi daha kira sözleşmesindeki imzaları kurumadan otobüse atlayıp ilave birkaç mutfak dolabı almak üzere IKEA’ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

yollanmıştı. Yeni evli bir çift gibi mağazanın koridorlarında dolaşmış, teşhirdeki yatakların üzerine atlamış, örnek mutfaklarda birlikte yelken açtıkları yeni hayata dair hayaller kurarak kahve içer gibi yapmışlardı. Aynı şekilde bazen işten sonra buluşup indirimli kokteyl ve burger eşliğinde tatlı bir rekabet yaşayan iki derginin başında olduklarını hayal etmişlerdi; *Newsweek* ve *Time*, *Vogue* ve *Harper's Bazaar* gibi (bu, dergilerin yayın hayatına teker teker veda edip centilmence rekabet anlayışını tarihe gömmelerinden önceydi). Hayalini kurdukları hayat gerçek dışı olabilirdi ama bu ortak düştten aldıkları zevk kesinlikle gerçektir. Somut bir varlık gibi hissedilecek, baş döndürecek kadar gerçektir.

Şehre dönerken otobüs New Jersey otobanında bozulmuştu. İnsanlar şoförün etrafını çevreleyip ona bağırırmaya, söylenmeye başlamışlardı. Ama Maribeth ve Elizabeth pembe gözlüklerini çıkarmadan, bir yandan tarçınlı kurabiye yemiş bir yandan da geleceğe dair renkli hayaller kurmaya devam etmişlerdi.

Maribeth birden IKEA'dan aldıkları kanepelerden utandığını hissetti. Elizabeth şimdi bir derginin yazı işleri müdürüydü. Yatırım fonu müdürü olarak çalışan eşi Tom Bishop ve onun yatılı okulda okuyan ergenlik çağındaki çocuklarıyla birlikte Upper East Side'daki eski tuğla evlerden birinde oturuyordu. Maribeth ise hayatını hâlâ yirmi yıl önce Elizabeth'le yaşadıkları o çatı katında sürdürüyordu. Arzusu Brooklyn civarında bir ev satın almaktı ama New York'ta emlak satın almak hızlı trene atlamayı başarmak gibiydi ve o bu treni çoktan kaçırmıştı. Keşke sezgileri Elizabeth'inkiler kadar güçlü olsaydı ve onu dinleyip Jason'la bu çatı katma yerleşmek yerine Meatpacking semtinde kelepir bir apartman dairesi satın alsaydı. Elizabeth Tom'un yanına taşınacağı zaman o semtteki dairesini, aldığının dört katı fiyata satmıştı.

“Anne! Kostümüme bak.”

Liv ve Oscar peşlerinde bozguna uğramış gibi görünen Jason’la sokak kapısından içeri daldılar. Elizabeth’i gördüklerinde oldukları yerde durdular. Onu bilgisayardaki slayt gösterilerinden hatırlıyorlardı.

“Ne olacaksın?” diye sordu Elizabeth Liv’e.

“Sevimli bir cadı,” dedi Liv.

“Bir cadı nasıl sevimli olabilir ki?” diye sordu Maribeth.

“Bekle de gör,” dedi Liv odasına koşarak.

“Ben de geliyorum,” dedi Oscar kardeşinin peşinden giderek.

Elizabeth ayağa kalktı. “Jason,” dedi Jason’ın yanağına içten bir öpücük kondurarak.

“Seni gördüğüme sevindim Elizabeth,” dedi Jason.

Sonra e-postalarına bakmaya gitti. Liv onu sevimli bir cadıdan çok fahişe bir cadı gibi gösteren kostümüyle geri döndü. Kostüm aynı zamanda ona beş beden büyük geldiği için tadilata gönderilmesi gerekiyordu. Bravo Jason.

Liv aynada hayranlıkla kendisine bakarken, “Şu iğrenç çocuk güzellik kraliçelerinden birine benziyor,” diye fısıldadı Maribeth.

“Ben onu daha çok cüce bir fahişeye benzettim,” dedi Elizabeth.

“Ah, Tanrım. Haklısın.”

Kısa bir an geçmişte olduğu gibi kaygısızca güldüler.

“Annem ameliyat oldu ve güldüğünde canının acıdığını söylüyor,” dedi Oscar. Üzerindeki polis kostümü bu korumacı tavrını daha da sevimli gösteriyordu.-

“Merak etme, Oskie. Elizabeth’i hatırladın mı?” dedi Maribeth.

Şarapla geri dönen annesi, “Elizabeth annenin en yakın arkadaşı ve şimdi onun çalıştığı dergiyi yönetiyor,” diye açık-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ladı. Elizabeth'e döndü. "Maribeth'i işe alman çok nazik bir davranıştı."

"Onu başkasına kaptıramazdım," dedi Elizabeth. "Maribeth işinde en iyisidir."

Maribeth, Elizabeth'in, annesini idare ediş şekline her zamanki gibi hayran kalmıştı. Elizabeth önüne konulan şarap kadehinin üstünü de eliyle kapamış, Maribeth'in artık dayanamayıp şarabı parmaklarının üzerine boşaltacakken bu ikramı isteyen kendisiymiş gibi elini çekivermişti.

"Bize soda getirir misin anne?" diye sordu Maribeth.

"Elbette!" dedi annesi bir kuş gibi şakıyarak.

"İşten bahsetmişken, sanırım haftaya masa başında olurum," dedi Maribeth bu iyimser bir tahmin olsa da. Henüz duş alırken bile fazlasıyla zorlanıyordu. "En azından evden çalışırım."

"Sen merak etme."

"Zor durumda olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Ama kısa sürede kendimi toparlarım."

"Kafana takma. Rahat ol." Elizabeth, Maribeth'i büyük bir iyilikte bulunan bir asilzadeye yaraşır şekilde elini sallayarak başından savdı.

Maribeth, Elizabeth bu tür şeyler söylediğinde artık onu tanıyamadığını hissederci. Bir zamanlar o da Maribeth gibi karnı aç ve beş parasızken, şimdi işi bir gereklilik değil hobi gibi, kişisel tatmin olarak görüyordu. Belki de bu haksızlıktı. Elizabeth hobisine muhtemelen Maribeth'in işine verdiğinden daha fazla önem veriyordu.

"Önümüzdeki hafta işe dönüyorum," diye tekrarladı Maribeth. "Şimdilik yerime kimin bakacağına dair bazı fikirlerim var. Ayrıca sanırım derginin son haliyle ilgili düzeltmeleri şu an bile yapabilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hepsi halloldu.” Elizabeth’in sesi sert değildi belki ama bir patronun otoriter tınısını taşıyordu ve Maribeth’i sindirmeye yetmişti.

Elizabeth suratını buruşturdu. “Demek istediğim şu ki önemli olan tek şey senin iyileşmen,” dedi bu defa daha yumuşak bir sesle.

“Bu düşünceni takdirle karşılıyorum ama ödenecek faturalarım var Elizabeth.”

Maribeth böyle söylediği için kendinden nefret etti. Sözleri onu acınacak haldeymiş ve Elizabeth’in hayatını, parasını ve işini kıskanıyormuş gibi göstermişti. Kıskandığı biri varsa o da geçmişte göğsünü gere gere Elizabeth’in en yakın arkadaşı olduğunu söyleyen kendisiydi. Azimli, odaklanabilen, telaşsız yaşayan ve tıkr tıkr işleyen bir kalbe sahip olan o kişiydi.

Elizabeth bu sözler karşısında öyle mahcup olmuştu ki Maribeth kısa bir an onun kendisine borç para vermek gibi korkunç bir şeye kalkışacağından şüphelendi. Ama o, “Lütfen bu konuda endişelenme,” diye fısıldamakla yetindi.

Üstünü değiştiren Liv elinde birkaç kâğıt bebekle tekrar yanlarına geldi. “Oynamak ister misin?” diye sordu Elizabeth’e.

Geçmişte Elizabeth ikizlerin hayatında sürekli yer almasa da onları düzenli olarak ziyaret ederdi. Ancak Oscar ve Liv’in son birkaç yıl içinde gerçek birer insana dönüşmesiyle birlikte Elizabeth onlardan uzaklaşmıştı. Bu yüzden Maribeth arkadaşının ayağa kalkıp Liv’e onunla oynamaktan mutluluk duyacağını ama işe dönmesi gerektiğini söylemesine şaşırmadı.

Elizabeth gittikten sonra Maribeth kızına kâğıt bebeklerle oynamayı teklif etti. Liv ona teselli ikramiyesiymiş gibi baktı. Maribeth de Elizabeth’ten sonra edindiği her dost için aynı şeyi hissetmişti. Ama Liv neticede onunla oynamayı kabul etti.

Maribeth eve döndükten bir hafta sonra Dr. Sterling'e kontrole gidecekti. Annesi onu doktorun muayenehanesine bırakmayı teklif etmişti ama Maribeth o ve yaşlı doktorun çapraz ateşine katlanamazdı. Yine de oraya tek başına gitmemesi gerektiğinin farkındaydı. Daha doğrusu gidemeyeceğinin. Ya eve dönüş yolunda taksi bulamazsa? Ya asansörler çalışmazsa? Daha önce hiç aklına gelmeyen şeyler şimdi onu gece boyu uykusuz bırakıyordu.

Randevu gününden bir gece önce, "Beni oraya sen götürsen olur mu?" diye sordu Jason'a. Jason evdeydi ama uzun saatler boyu çılgınca çalışıyordu. Hâlâ o planlı veritabanı güncellemesinden önce binlerce ses dosyasının başka yere taşınmasına gözcülük ediyordu. Maribeth Jason'la yalvaran bir sesle konuştuğunu fark etti. Bu onu kızdırdı ama öfkesinin kime olduğunu bilemedi. "Bilgisayarını da yanına alabilirsin."

"Elbette," dedi Jason.

Maribeth o an iki zıt duygu olduğu düşünülen minnet ve kırgınlığın yüreğinde DNA zinciri gibi iç içe geçmiş olduğunu hissetti.

Jason'a bilgisayarını yanına almasını söylediğine sevinliyordu çünkü Dr. Sterling'le randevusu için tam iki saat beklemeleri gerekmişti. Beklerken Maribeth'in içi içini yiyordu. Bunun kalbine olabilecek etkilerini düşündükçe endişesi iyice katlandı. Bir kardiyoloğun hastasının halinden anlaması gerekmez miydi?

Maribeth Dr. Sterling'i acil serviste gördüğü ilk andan beri sevmemişti. Adamın Maribeth'le olan hasta-doktor ilişkisi, "anneyi" evdeki çocuklarına kavuşturacağını söyleyip ona küçümseyici bir samimiyetle yaklaştığı hastaneden beri değişmemişti. Jason Dr. Sterling'in anjiyo esnasında meydana gelen komplikasyon yüzünden Maribeth'in kendisini dava etmesinden korktuğunu söylemişti ama anjiyoyu yapan Dr. Sterling değildi ve yırtılmanın suçunu atardamarlarına yüklüyordu zaten. Neticede zaten her şey yoluna girmişti ve Maribeth doktoru dava edecek falan değildi. Ama kendine yeni bir doktor bulmalıydı; mecbur kaldığı değil, isteyerek seçtiği bir doktor.

Hemşire nihayet onun ismini seslendiğinde bilgisayarına bir şeyler yazmakla meşgul olan Jason'a baktı. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Jason.

Geçmişte Maribeth'in bütün jinekolojik muayenelerine girerdi. Bazen ultrasonun ardından, Maribeth'in karnındaki jeli silmeden önce üzerine o gün hoşlarına giden isimleri yazardı.

"Sorun değil," dedi Maribeth. "Sen işine bak."

Yirmi dakika sonra taksiye binmiş, eve dönüyorlardı. Dr. Sterling Maribeth'in "düzgün bir şekilde iyileştiğini" belirtmiş ve onu bir tomar broşürle eve göndermişti. Maribeth oraya bir dizi soruyla geldiği halde hiçbirini sormamış çünkü Dr. Sterling'in acelesi olduğunu hissetmişti (bu sefer acelesi olan kimdi acaba?). Ayrıca hastanede ne zaman gerçek duygularını anlatmaya kalkışsa –kalbinin artık vücudunun bir parçası olmadığını,

onun kontrolünü tamamen yitirdiğini hissediyordu– doktor tarafından “kendini fazla dinlediği” konusunda uyarılmıştı.

Jason’ın telefonu çaldı. Maribeth gelen aramanın önemli olduğunu anladı çünkü Jason telefonu daha ilk çalışında açmış ve iş arkadaşlarından biriyle başkalarına anlamsız gelen meslek jargonunu kullanarak birkaç dakika boyunca konuşmuştu. Telefonu kapayınca Maribeth’e döndü. “Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi, değil mi?”

Maribeth ona daha asansörde muayeneye ilgili özet bilgi vermişti. “Evet. Sorun yok.”

Jason duraksadı. “O halde yarın ofise gidebilir miyim? İştekiler gerçekten zor durumdalar.”

“Böyle uygunsuz bir zamanda kalp krizi geçirdiğim için özür dilerim.”

“Kimse öyle bir şey söylemedi.” Gözü cep telefonunda olan dikkatsiz bir yaya trafiğe dalınca taksi sarsılarak durdu. Emniyet kemerinin baskısıyla Maribeth’in vücuduna bir acı dalgası yayıldı.

“Özür dilerim. Haklısın,” dedi.

“Yani yarın ofise gitmem sorun olmaz, değil mi?”

Evet. Olurdu. Maribeth’in vücudu tepeden tırnağa acıyordu. Henüz annesi ve çocuklarla yalnız kalmaya hazır değildi. Korkuyordu.

“Elbette olmaz.”

“Güzel.” Jason gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı ve gerçek anlamda mutlu göründü. Her nasılsa bu her şeyi daha da beter kıldı. “Ama sanırım annen sen iyice iyileşene dek bir hafta daha yanımızda kalmalı.”

Maribeth’in iyice canı sıkılmıştı. “Bir hafta daha mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“Bize yardım ediyor. Elinden geldiğince. Evde ne kadar kalabalık olursak o kadar iyidir. Üstelik, biliyorsun işte, annen boşta.”

Maribeth camdan dışarı baktı. Eve dönüyorlardı. Sağlığı iyiye gidiyordu. Doktor az önce böyle söylemişti. Peki o zaman neden kendini gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu? Neden yüzünü Jason’ın boynuna gömüp ona kendisini bırakmaması için yalvarmak istiyordu?

Jason onu şakağından öptü. “Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Birkaç hafta içinde normale döneriz.”

Onlarla biraz daha kalacağını duymak Maribeth'in annesini heyecanlandırmıştı. "Sizinle bir aradayken çok eğleniyorum," dedi.

Maribeth yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Annesine teşekkür etti.

"Güçlkle kazandığınız parayı bebek bakıcılarına harcamanızı da engelleyebildiysem ne mutlu bana. Sigortalı olmamıza rağmen babanın nasıl da faturalarla boğuştuğunu hatırlıyorum. Şimdi sen de çalışmadığın için..."

"Ben hâlâ çalışıyorum anne," dedi Maribeth. "Sadece izinliyim." İşin gerçeği Maribeth durumunu tam olarak nasıl tanımlaması gerektiğini bilmiyordu. İzinli miydi? İş görmez halde miydi? Belki de şirketin insan kaynakları çalışanlarından birini arayıp bunu öğrenmeliydi.

"Tam gün çalışıyor sayılmazsın," dedi annesi. "Ve Jason'ın maaşı da..."

Jason bir müzik kütüphanesinde arşiv şefi olarak çalışıyordu. Bu onun hayalindeki işti –San Francisco'dan New York'a sırf bu iş için gelmişti– ama maaşı düşüktü; en azından

Manhattan standartlarına göre. Bir keresinde Maribeth annesine yakınıp bir şirketin, çalışanına ancak yaşama sınırında kalmasını sağlayacak kadar maaş ödeyecekse neden onu bir başka şehirden transfer etme zahmetine girdiğini merak ettiğini söylemişti. O zamandan beri annesi onlara yoksulluk sınırındaymışlar gibi davranıyordu.

“Biliyorsun ki babandan vasiyetinde sana bir miktar para bırakmasını istememin sebebi buydu,” diye devam etti annesi. “Sanki içime doğmuş gibi tam da o kalp krizi geçirmeden üç ay önce.”

Maribeth gülümsemeye devam etti. Kendini yüzü alçıya alınmış gibi hissediyordu.

“Bu parayı güzel bir eve harcamanızı isterdim,” diye tamamladı annesi sözlerini. “Belki Ellen Berman’ın kızıninki gibi şehir dışındaki bir eve.”

“Şu göğüs kanseri olan kızı mı kastediyorsun?”

“Şehir dışına taşındı diye hastalanmadı herhalde.”

“Biz şehir dışında yaşamak istemiyoruz, anne.”

“Belki artık eskisinden daha az çalışırsın. Elizabeth’in buna bir çare bulacağından eminim. O sana her zaman cömert davrandı.”

“Benden yardıma muhtaç birisiymişim gibi bahsettiğin için teşekkürler.”

“Ah, niyetim bu değildi. Sadece artık hayatını biraz yavaşlatmanı istiyorum.” Susup kaşlarını çattı. “Umarım başına gelen bu olay gözünü açar.”

“Gözümü mü açar?”

“Herb Zucker kalp krizi geçirdikten sonra on beş kilo verdi ve meditasyona başladı.”

“Yani ben de on beş kilo verip meditasyona mı başlayayım?”

“Hayır, sen her zaman çok zayıftın. Ama hayatını gözden geçirebilirsin. Önceliklerini.”

Maribeth annesinin kendi hüznünlü yaşam hikâyesini dile getirdiğinin farkındaydı; bir hamster çarkına benzeyen hayatını. Ama onun bu feryadını duymak Maribeth’e desteklendiğini değil, suçlandığını hissettirmişti.

“Önceliklerimde hiçbir sorun yok,” dedi.

“Sadece bütün bunları tekrar yaşamayı istemiyorum,” diye ekledi annesi.

“Ben de istemiyorum.”

Ona önemli bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. “Jason bana bunun genetik olabileceğini söyledi.” İmalı bir ifadeyle kızına baktı. “Yani beni suçlayamazsın.”

Tam da söylenecek bir laf! Bu sözler Maribeth’e Jason’la kısırlık tedavisine başladıkları günlerde annesinin tuhaf bir şekilde neredeyse neşelendiğini hatırlatmıştı. “En azından bir konuda bana çekmişsin,” demişti annesi. Bu düşünce hem hiç hoş değildi hem de hatalıydı –doktorlar Maribeth’in “ilerleyen yaşı” dışında hiçbir bir sağlık sorunu olmadığını söylemişlerdi– ama bu, annesinin aklına hiç gelmemişti.

“Seni neden suçlayayım ki?” diye sordu Maribeth.

Annesi bakışlarını kaçırdı. Sonra bu tartışmayı sonlandırdığını belirtmek istercesine ellerini çırpı. “Akşam yemeğinde ne istersin? Şu Musevi yemekleri satan yerden rosto söyleyebiliriz diye düşündüm.”

“Rosto biraz yağlı, anne.”

Annesi ellerini beline dayadı. “Ben artık bu yaşta kalori hesabı yapmıyorum.”

“Kendimi kastetmiştim. Benim yağsız et yemem gerekiyor.”

“Ah, o halde şöyle güzel bir arpa çorbası söyleyelim. Ya da hindi etli sandviç. Evde menü var mı?”

“Yok. Biz internetten sipariş veriyoruz.”

“Ben bilgisayardan anlamam.”

“Tam olarak ne yemek istediğini söylersen ben hallederim.”

“Harika olur.”

Jason o gece işten geç döneceği için çocukları Maribeth yatırdı. Oscar çoktan uyuyakalmıştı ve Maribeth Liv’e son kitabını okuyordu ki kızı sebepsizce, “Sen ölürsen annemiz büyükannem mi olacak?” diye sordu.

Maribeth bu sözlerle sarsıldı. O ana dek çocukları evde yaşananların ağırlığından başarıyla koruduklarını sanıyordu. Onlara annelerinin hastalandığını ama sonra doktorlar tarafından iyileştirildiğini söylemişlerdi. Ö harfiyle başlayan o kelime ilk kez dile geliyordu.

“Ben daha uzun yıllar yaşayacağım, tatlım,” dedi Maribeth.

“Ölürsen annemiz Robbie olabilir mi?”

“İşler o şekilde yürümüyor. Ayrıca ölecek falan değilim.”

Oscar uyandı. “Ben senin ölmeni istemiyorum,” dedi uykulu bir sesle.

“Ölmeyeceğim,” dedi Maribeth. *Ne olur daha ölmeyeyim,* diye geçirdi içinden. “Hadi artık uyu, tatlım.”

Kısa süre sonra Oscar’ın horultuları duyuldu. Liv hâlâ uyumamış, o iri gözlerini kırpıştırarak geceliğinin dikiş yerini kıvırıyordu. “Babama, sen ölürsen iyi kalpli birisiyle evlenmesini söyle. Ben Külkedisi’ninki gibi bir üvey anne istemiyorum.”

Maribeth bir kez daha kalbinin sıkıştığını hissetti. Ama Liv’le yaptığı önceki konuşmalara dayanarak bu duygunun aslında kızının karşısındakinin en hassas noktalarına dokunmak konusundaki esrarengiz yeteneğinden kaynaklandığını biliyordu. Çünkü baypas ameliyatından çıktığı andan beri kendisi de her gün bunu düşünüyordu. Ona bir şey olursa ikizlere kim bakacaktı?

Işığı söndürdü. “Hadi artık uyu,” dedi.

9

Jason ofise döndükten sonra işte her zamankinden daha fazla vakit geçirir oldu. Suçu veri tabanı güncellemesine atıyordu ama Maribeth onun evden uzak durmak için bahane aradığından şüpheleniyordu. İmkânı olsa kendisi de aynı şeyi yapardı.

Ev berbat haldeydi. Maribeth'in annesi evi çekip çevirme konusunda usta sayılmazdı ve Robbie'nin de temizlikten anladığı söylenemezdi. Neticede kirli çamaşır yığını her geçen gün biraz daha büyüyordu ve bu hiç hoş sayılmazdı ama Maribeth'i asıl endişelendiren, beş sokaklık bir alandaki bütün hamamböceklerini çekme potansiyeline sahip, lavabodaki kirli tabaklardı.

Bu yüzden bulaşıkları yıkamaya girişti. Kirli çamaşırları da. Ayrıca artık dışarıdan yemek söylemekten bıktığı için basit birkaç yemek hazırlamaya başladı. Bu ufak tefek işler güçlkle topladığı enerjiyi tüketiyordu. Jason işten eve döndüğünde kendini fazla yorduğu için ona çıkışıyor, buna rağmen gece geç saatlere dek çalışmayı sürdürüyordu.

Maribeth evdeki ikinci haftasında, bir sabah kahve yapmak üzere mutfaka girdi ve bir önceki akşamdan kalan kirli

tabakları o sabahki kahvaltı tabaklarıyla birlikte içeride buldu. Sanki onu bekler gibi.

Lalet olsun, diye geçirdi içinden. Ofise gitmek evde kalmaktan çok daha kolay olacaktı. Bir önceki hafta Elizabeth'e verdiği sözü hatırlayarak --Elizabeth'in söylediği gibi, bu sözü neredeyse tamamen unutmuştu-- bilgisayarını açtı. İşle ilgili e-postalarını indirilmesini beklerken içinin dehşetle dolduğunu hissetti.

İş hayatına dönüş endişesi yaşıyordu. İki yıl önce, Maribeth'in *Frap*'te çalışmaya başlayarak iş hayatına döndüğü yaz Elizabeth onu ve ailesini hafta sonu için Tom'un (yani artık ikisinin) Berkshires'taki evine davet etmişti. Son anda Tom'la ikisinin gelemeyeceğini belirtmiş ama Maribeth'in planını bozmaması konusunda ısrar etmişti. Maribeth ve Jason bir taşra eviyle karşılaşmayı beklerken kendilerini özel bir gölü olan devasa bir koloni döneminden kalma evde bulmuşlardı. Evle ilgili taşraya özgü tek şey, şehirden uzakta olması ve kablolardan arındırılmasıydı. Kablolu televizyonu ya da interneti yoktu, sadece sabit telefonu vardı. Cep telefonu sinyali almak için arabayla Lenox'a kadar gitmek gerekiyordu. Ama güzel bir tatil geçirmişlerdi. Maribeth telefonunu kapamış ve dört yapraklı yonca aradığı, ikizlerle birlikte kurbağa yavrularını incelediği dertsiz tasasız saatler geçirmişti. Ancak eve dönüş yolunda mesaj ve e-posta sesleriyle hiç susmayan telefonu ona çok önemli bir şeyi atladığı ve bunun bedelini ödeyeceği hissini vermişti. Şu anda da benzer duygular yaşıyordu.

Fakat hayır, atladığı önemli bir şey yoktu. Hatta neredeyse hiç mesaj almamıştı. Bu tuhaftı. Normal bir günde personel duyuruları, toplantı bildirimleri ve çeşitli editör ve yazarlarla yaptığı yazışmalar dışında e-posta kutusunda en az yüz yeni mesaj olurdu. Posta kutusunu incelediğinde mesajların birkaç

hafta önce, ameliyat olduğu dönemde aniden kesildiğini fark etti. Öncesinde gelen mesajların bir kısmı da okunmuştu. Ama onun tarafından değil.

Bilgisayarında sorun olabileceğini düşünerek e-postalarını bir de internet sitesi üzerinden kontrol etti fakat değişen bir şey olmadı. E-posta kutusunun ona bir oyun oynamadığından emin olmak için şahsi e-postalarına da baktı. Garipti. Nihayet Elizabeth'in asistanı Finoula'yı aradı.

"Selam Finoula, ben Maribeth Klein."

"Selam Maribeth! Nasılsın?"

"Harika. Şey, yani bunca şeyin ardından harika olmasa bile daha iyiyim."

"Güzel, güzel. Kalp şakaya gelmez," dedi Finoula. "Büyükkannem de baypas ameliyatı olmuştu. Şimdi yine eskisi gibi bahçede işleriyle uğraşıyor."

"Ah, bunu duymak içimi rahatlattı. Aynı şekilde ben de eski düzenimi kurmaya, mesajlarımı toparlamaya çalışıyorum ama e-posta kutum bomboş."

"Evet."

"Evet?"

"Elizabeth'in emri."

"Elizabeth?"

"Bilgi işlem departmanından seni sistemden çıkarmalarını istedi."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ah, peki. Ama birileri e-postalarımı kontrol etmiş."

"Andrea Davis yapmıştır. Onu işe aldık."

"Ne zaman?"

"Tam bilmiyorum. Herhalde sen hastanedeyken," dedi Finoula. "İstersen tam tarihi öğrenebilirim."

“Gerek yok.”

“Andrea harika biri. İşleri hemen toparladı.”

“Evet, tam bir profesyoneldir,” dedi Maribeth.

Hatta sessizlik oldu.

“Bir planlama toplantısına girmek üzereyiz. Seni Elizabeth’e bağlamamı ister misin?”

“Ah, hayır, teşekkürler.”

“Kendine iyi bak, Maribeth.”

“Sen de, Finoula.”

Maribeth telefonuyla birlikte bilgisayarını da kapadı. Yıllardır ilk kez sürekli düşünmek zorunda olduğu bir iş, aklında onu huzursuz eden bir son teslim tarihi yoktu. Kendini rahatlamış hissetmesi gerektiği halde ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Kafana takma. Elizabeth böyle söylemişti. Sonra da hemen Andrea’yı işe almıştı. Maribeth’i ziyarete geldiğinde Andrea’yla çoktan anlaşmıştı. Maribeth’in koltuğunun soğumasını bile beklememişti.

Rahat ol.

Maribeth rahat davrandığında bunlar olmuştu.

Yatağın ucuna doğru tekmelediği bilgisayar gürültüyle yere yuvarlandı. Maribeth işten atılmış falan değildi. Elizabeth’in böyle bir şeyi asla yapmayacağından emindi. Hatta belki bunu yapması yasalara bile aykırıydı. Ama Maribeth’in yerine başkasını çalıştırması... İşin gerçeği Elizabeth yıllardır bunu yapıyordu. Şimdi yaptığı tek şey son darbeyi indirmek olmuştu.

Jason o gece eve dokuzda döndü. Maribeth ikizleri yatağa yatıracak gücü kendinde bulamadığı ve annesi de çoktan uyuduğu için hâlâ ayaktaydılar.

“Çocuklar neden hâlâ yatmadı?” diye sordu Jason.

“Sanırım uyku perisi bugün bizim eve uğramayı unuttu.”

Jason çantasını bıraktı. "Her şey yolunda mı?"

Maribeth ona cevap bile veremedi.

Jason saati kontrol edip bakışlarını ikizlerin odasına çevirdi.

"Sakın beni eleştirmeye falan kalkışma."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Jason kendini savunmak istercesine. "Veritabanı..."

"Evet, şu veritabanı güncellemesi," dedi Maribeth onun sözünü keserek. "Biliyorum. Tribeca'da senin veritabanı güncellemesiyle uğraştığını bilmeyen yok."

"Senin neyin var?"

"Neyim mi var? Bütün gün burada çocuklar ve annemle birlikte olduğum halde kendimi berbat hissediyorum." Maribeth Jason'dan bir karşılık almak için sözlerine ara verdi ama beklediği olmadı. "Sen eve hiç uğramıyorsun. Evden özellikle kaçıyor musun yoksa hastanede bir hafta, evde bir hafta geçiren Maribeth'e bu kadar keyif yapmanın yettiğini mi düşünüyorsun, bilmiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bir koruma kalkanı vaat etmiştin," dedi Maribeth titreyen sesiyle.

"Elimden geleni yapıyorum Maribeth," dedi Jason. "Ama bir yandan seni koruma altında tutup evin düzenini sağlamak, bir yandan da işten geri kalmamaya çalışmak çok kolay sayılmaz."

"Benim lanet olası hayatımın her günü böyle geçiyor."

Jason'ın çenesi seğirdi. "Bak," dedi ölçülü bir sesle. "Zor bir dönem geçirdiğini ve ağrıların olduğunu biliyorum ama sana destek olmaya çalışan insanları terslemekten vazgeçmeye ne dersin?"

"Sözünü ettiğin türde insanlarla karşılaşırsam dediğini yaparım."

"Biliyor musun, sen resmen..."

Çocukluk ediyorsun. Maribeth, Jason'ın böyle söyleyeceğini düşündü.

“Bencillik ediyorsun.”

Bencillik mi! Maribeth bencillik mi ediyordu? Yaptığı tek şey başkalarını düşünmektir. Hayatı boyunca ilk kez düşünülmesi gereken kişi kendisiydi ve karşılaştığı muamele bu muydu? Gözlerinin önce öfke, sonra utanç yaşlarıyla dolduğunu hissetti çünkü onu ağlayacak duruma düşürdüğü için Jason'a öfkeliydi.

Bencil ha?

Jason. Elizabeth. Annesi. Hepsinin canı cehennemeydi.

10

Maribeth sonraki sabah, gece bir kamyon tarafından çiğnenmiş gibi acılı, rahatsız ve yorgun hissediyordu. Hastaneden taburcu olduğundan beri hiç böyle berbat hissetmemişti. Biraz yürümesi gerekiyordu ama yağmur yağıyordu. Annesi yağmurda üşütmekten korktuğundan, çocukları okula bırakmayı reddedince işi Jason üstlenmek zorunda kalmış ve şirket dışındaki bir toplantıya gecikerek suratını asmıştı.

Maribeth, Dr. Sterling'in muayenehanesini aradı. Telefonu açan hemşire ona şikâyetlerini sordu. Maribeth göğsünde acı, vücudunda kırıklık hissettiğini söyledi.

"Fiziksel bir aktivite esnasında mı?" diye sordu hemşire.

"Hayır, dinlenirken."

"Doktora sizi aramasını söyleyeceğim."

Beş dakika sonra telefon çaldı. Ama arayan Dr. Sterling değildi. Çalıştığı muhasebecinin ofisinden arayan biri onun vergi iadesi formunu teslim alıp doldurduğundan emin olmak istiyordu. "Sizden geri bildirim almadık," dedi görevli.

"Ne formu?"

“Adresinize ekspres kargoyla göndermiştik. FedEx kayıtlarına göre ayın on üçünde elinize ulaşmış.”

Maribeth o tarihte hastanedeydi. Görevliye ona dönüş yapacağını söyleyip holdeki sehpaye gitti. Postayla ilgilenmek, lüzumsuz evrakları ayıklamak, faturaları ödemek onun işiydi ve o sıralar bununla ilgilenemediği için belli ki gelen her şey birikiyordu.

Katalogları ve kredi kartı tekliflerini çabucak ayırıp geri dönüşüm kutusuna attı. Geçmiş olsun kartlarını, hesap ekstrelerini ve faturaları bir araya getirdi ama içlerinde muhasebeciden gelen bir şey göremedi.

Sonra posta rafı ve duvar arasında sıkışıp kalmış kalın bir FedEx zarfı dikkatini çekti. Üzerine ACİL notu düşülmüştü. Zarfı açtı. İçinde vergi iadesi başvuru formu ve Jason’la ikisinin bu formu ayın on beşine dek imzalayıp göndermeleri gerektiğine dair bir yazı vardı.

Maribeth zarftaki tarihi tekrar tekrar kontrol etti. 12 Ekim. Bu tarih zarfın iki haftadır beklediğini söylüyordu. Jason ikisi adına gönderilmiş ve üzerine acil notu düşülmüş bir ekspres kargoyu açıp içine bakmayı aklına bile getirmemişti.

Maribeth şimdi ne yapması gerektiğini sormak için muhasebecisini aradı ama toplantıda olduğu için ona ulaşamadı. Jason’m işyeri numarası da cevap vermedi. Onun şirket dışında olduğunu hatırlayıp cep telefonuna en kısa zamanda kendisini aramasını söyleyen bir mesaj attı. “Acil!” diye belirtti. Telefonu çaldı. Hatta Dr. Sterling’in Gomer Pyle’ninkine benzeyen sesi duyuldu.

“Sıkıntınız nedir?” diye sordu adam.

“Ah, selam. Bu sabah berbat halde uyandım.”

“Nasıl yani?”

“Yorgun, acılı. Göğsümde bir ağrı var.”

“Hareket halindeyken mi yoksa dinlenirken mi?”

“Dinlenirken.”

“Daha önce hiç böyle hissetmiş miydiniz? Kalp krizi geçirdiğiniz sırada?”

“Hayır, o zaman daha çok çarpıntı hissediyordum.”

“Nefesiniz kesiliyor mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Başınız dönüyor mu?”

“Başım dönmüyor ama kendimi... dengesiz hissediyorum. Ve yorgun. Bütün bunları yaşamadan öncekinden çok daha kötüyüm.”

“Endişelenmenize gerek yok. Göğsünüzde sorun gözüküyor.”

“Peki ya hissettiğim ağrı? Yorgunluk? Üstelik başım da ağrıyor.”

“Birinden virüs kapmış olmalısınız.”

“Bu tehlikeli değil mi? Yani risk altında olabilir miyim? Dört yaşında iki çocukla aynı evde yaşıyorum.”

“Şu aşamada üst solunum yolları enfeksiyonu arzu ettiğimiz bir durum olmasa da sizi öldürmez.”

“İçim rahatladı.”

“Sizin çocuklarınız da benimkiler gibiye zaten sürekli hasta dolaşıyor olmalılar.”

“Benimkiler neredeyse hiç iyileşmezler.”

“Endişeniz varsa birkaç gün onlardan uzaklaşın. Ama bu basit bir hastalığa benziyor ve nekahet döneminde göğüs ağrısı normaldir.”

“Kendimi gerçekten de iyi hissetmiyorum,” dedi Maribeth ısrarla. “Beni muayene etmeniz gerekmediğinden emin misiniz?”

“Acil bir durumunuz olduğunu düşünüyorsanız acil servise gidin. Aksi takdirde sizi resepsiyona bağlayayım ve yarın için randevu alın.”

“Kendimi iyi hissetmezsem tekrar ararım.”

“Öyle yapalım Maryann.” Kelimelerin kafiyesi doktorun kıkırdamasına neden oldu.

“Maribeth,” diye düzeltti Maribeth. Ama doktor telefonu çoktan kapamıştı.

Annesi başını yatak odasından içeri uzattı. “Doktorla mı konuşuyordun?”

“Evet. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Doktorun ne dedi?”

“İşe yarar hiçbir şey söylemedi.”

Annesi dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. “Şu doktorlar hiçbir şeyden anlamıyorlar. Herb Zucker’i arayacağım. O da benzer bir ameliyat geçirdi.”

“Lütfen yapma.” Maribeth yetmiş üç yaşındaki emekli bir adamın kendisine ne tür bir faydası olacağını bilmiyordu.

“Saçmalama. Ben yardım etmek için buradayım.”

Annesi telefon etmek üzere odadan ayrıldığında Maribeth gerçekte konuşmak istediği kişinin kim olduğunu düşündü: Elizabeth. Maribeth yirmi dört yaşında suçüçeğı geçirdiğinde ona Cary Grant’in bütün filmlerini kiralayan ve kaşınıp teninde yara izi bırakmasın diye bir çift kaşmir eldiven satın alan eski günlerdeki Elizabeth. Geçen hafta onun ziyaretine gelen Elizabeth Maribeth’in hayatına Herb Zucker kadar uzaktı.

Sonra aklına Hemşire Luca geldi. Sağlık sigortası sadece bir haftalık hemşire hizmetini karşılıyordu ama Maribeth ücreti cebinden ödeyip onu eve çağırabilirdi.

Postaları gözden geçirip banka ekstresini aradı. Babasından miras kalınca açtığı banka hesabında 52.000 dolar vardı. Bu miktar Brooklyn'in en ücra köşelerindeki evler dışında hiçbir evin (hatta ev değil, dairenin) ücretini ve emlakçı komisyonunu karşılamaya yetmezdi ama Hemşire Luca'nın birkaç ziyaretinin ücretini pekâlâ karşılayabilirdi.

Maribeth hemşirelik hizmetlerini aradı. Yarın sabah erkenden bir hemşire göndereceklerini ve özellikle Luca'yı istediğini not düştüklerini belirttiler.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve bu da mutfak penceresinden içeri su sızacağı anlamına geliyordu. Maribeth kilerdeki kovayı alıp sızıntının altına yerleştirdi. Annesi önünde bir fincan çayla mutfak masasına oturmuş, belli ki Herb Zucker'le telefonda laklak ediyordu. Kalp hastalıklarına dair konuşuyormuş gibi görünmüyordu. Bir ara başını kaldırıp Maribeth'e baktı. "Bir biipleme sesi duyuyorum."

"Telefonun şarjı bitiyor olmalı."

Maribeth aynı anda telefonunun çaldığını duydu. Arayan Jason'dı.

"Sorun ne?" diye sordu Jason.

"Vergiyi ödememişiz," dedi Maribeth.

"Ne?"

"Vergi diyorum. Vergi iade formu, ödeme kuponları, hepsi senin açmaya tenezzül etmediğin postalarla birlikte holdeki sehpanın üzerinde duruyor."

"Kahretsin Maribeth, ödümü kopardın. Kötü bir şey olduğunu sandım."

"Kötü bir şey oldu zaten. Vergimizi ödemedik."

"Bu kötü ama çaresi olan bir şey. Böyle basit şeylere kafayı takmaktan vazgeçmelisin."

"Ölüm ve vergiler. İkisinin birbiriyle bağdaştırılmasının bir sebebi var," dedi Maribeth.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu hiç de basit bir şey değil!” diye haykırdı Maribeth.

“Olaylara bir bütün olarak bakmaya çalış.”

Bir bütün olarak bakmak mı? Yumruğumun suratına indiği türde bir bakışa ne dersin?

“Vergimizi ödemedik diye bizi hapse atacak falan değiller,” dedi Jason. “En fazla gecikme cezası öderiz. Her şey yoluna girer.”

“Her şey yoluna girer ha? Sen hiç son zamanlarda etrafına baktın mı?”

“Evet.”

“Yolunda giden bir şey var mı?”

“Doğruyu söylemek gerekirse var.”

“Fark etmediysen söyleyeyim ben lanet olası bir baypas ameliyatı geçirdim.”

Jason duraksadı. “Fark ettim. Ve her geçen gün iyileşiyorsun.”

“Hiç de iyileşmiyorum.” Maribeth şimdi avaz avaz bağıırıyordu. “Tersine her geçen gün daha da kötüleşiyorum!”

“Doktor iyiye gittiğini söyledi. Sen durumu büyütüyorsun.”

Büyütmek mi? Maribeth bir sörf tahtasının üstünde bıçaklarla hokkabazlık yapıyor, diğer herkes kendi hayatını yaşıyordu. Oysa hiçbir şey eskisi gibi değildi. Maribeth açık kalp ameliyatı geçirmişti; Jason ve Dr. Sterling ne derse desin sağlığı iyiye gitmiyordu. Eğer iyileşmezse... ailesi ne yapardı? Jason daha lanet olası bir vergiyi zamanında ödemeyi bile başaramazken.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı Maribeth. Sonra telefonu kapayıp odanın karşı tarafına fırlattı ve başını yastığının altına sokup ağlaya ağlaya uyuyakaldı.

11

Suyla ilgili bir rüya görüyordu. Suyun sesini duyabiliyordu. Dalgaların alçalıp yükselmesini.

Pıt. Şimdi suyu hissedebiliyordu da. Rüyasında yağmur yağıyordu. *Pıt.* Odasında da.

Sonra yatak sarsıldı ve Liv bağırdı: “Uyan artık! Biz bitlendik! Uyan!”

Maribeth güçlkle gözlerini açtı. Liv tepesinde dikeliyordu; Oscar ve Niff Spencer da öyle. Üçü de sıırsıklam olmuştı.

“Okulda kontrol yapıldı,” diye açıkladı Niff. “Evi aramayı denedik ama sürekli telesekreter çıkınca onları buraya getirmeye gönüllü oldum.”

O bipleme sesi. Beklemedeki aramayı haber veriyor olmalıydı.

“Büyükanneniz nerede?” diye sordu Maribeth.

“Uyuyor,” dedi Oscar.

“Sokak kapısını açık bulunca doğrudan içeri girdik,” dedi Niff.

Maribeth gözlerini kırpttırıp saate baktı. 12.13.

“Bit mi?”

“Ne yazık ki ikisi birden bitlenmiş.” Niff sesini alçaltarak ekledi: “Öğretmenleri durumun epeyce kötü olduğunu söyledi.”

“Peki, ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Maribeth. “O şampuandan mı kullanayım?”

“Ah, hayır, o kimyasallar resmen zehir saçıyor,” dedi Niff.

Oscar’ın mübalağa sanatından haberi yoktu. Aşağı sarkan altdudağı az sonra gözyaşlarına boğulacağını söylüyordu.

“Kimse kimseyi zehirlemiyor,” dedi Maribeth. Uzanıp oğlunun başını okşayacakken son anda vazgeçip omzuna dokunmayı tercih etti.

“Ücret karşılığı bit ayıklayanlar var ama ben bu işi kendim yapmayı öğrendim,” dedi Niff. “İnternette konuyla ilgili videolar var. Bit ayıklamak büyük özen ister. Okula dönmeden önce tekrar kontrol edilecekler ve yarınki Cadılar Bayramı partisinde şapka ya da peruk değiş tokuşu yapmaları kesinlikle yasak.”

Kahretsin. Cadılar Bayramı cuma günüydü ama her nedense parti yarın yapılacaktı.

“Cadılar Bayramı partisini kaçıramayız,” dedi Oscar başını dikleştirerek.

“Her şeyi berbat ediyorsun!” diye bağırdı Liv Maribeth’e.

“Liv! Terbiyeli ol!” Niff dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Maribeth’e döndü. “İstersen yardımcı olabilirim.”

“Teşekkürler,” dedi Maribeth. “Bundan sonrasını biz hallederiz.”

Niff gittikten sonra Maribeth internetten birkaç bit ayıklayıcısı buldu. O gün hepsi doluydu ve zaten ikizlerin bitlerini ayıklamak için dört yüz dolar, evdeki yetişkinlerin saçlarını kontrol etmek içinse daha fazlasını istiyorlardı.

Maribeth’in uykudan uyanan annesi çoraplı ayaklarıyla odaya girdi. “İkizlerin sesini mi duydum?”

“Okul bitlendikleri için onları eve göndermiş,” dedi Maribeth. “Bu bitlerden bir şekilde kurtulmalıyız.”

“Sanırım bu iş için gazyağı kullanılıyor.”

“Hayır, gazyağı olmaz. Pantene ve şuna benzer, özel bir tarak kullanacağız.” Maribeth bilgisayarın ekranını gösterdi. “Gidip eczaneden alır mısın?”

Annesi hızla pencereye baktı. Dışarıda sonbahara özgü kasvetli, iğrenç bir yağmur havası vardı. “Bu yağmurda mı? Çıkmasam daha iyi.”

“Birilerinin yapması gerekiyor.”

“Jason’a söyle.”

“Bugün şirket dışında, eve de geç dönecek.”

“Burada ne istersen eve servis etmiyorlar mıydı?”

“Eczanenin böyle bir hizmeti yok.”

“İnternette sipariş versen olmaz mı?” dedi annesi bilgisayarı işaret ederek.

“Aslında olur ama zamanında yetişmez. Saçlarını yarın sabah okula gitmeden önce taramalıyım. Bitten armana dek sınıfa girmelerine izin yokmuş.”

“Jason tarağı bu gece getirse ve sen de ikizlerin saçlarını yarın tarasan olmaz mı?”

“Cadılar Bayramı partisi yarın,” diye haykırdı Liv evin diğer ucundan.

“Partiyi kaçıramayız,” diye feryat etti Oscar.

Maribeth iç geçirdi. “Tarağı gidip ben alırım.”

“Bu havada dışarı çıkmaman lazım bence,” dedi annesi.

“Tek bir partiyi kaçırmaları dünyanın sonu değil.”

Bu sözleri duyan ikizler ağlamaya başladı.

Maribeth paltosuna uzandı.

• • •

Yağmurda ıslanan Maribeth birkaç kez rüyada olup olmadığını merak etti. Bu rahatlatıcı bir düşünceydi çünkü rüyada olması bütün bunların gerçekte yaşanmadığı anlamına gelirdi. Yağmur altında eczaneye doğru yürüyor olamazdı. Semtlerindeki eczanede aradığı tarağı bulamayınca neredeyse ağlayacaktı. Ona acıyan eczacı caddenin karşı tarafındaki eczaneyi aramış ve orada tarağın olduğunu öğrenmişti.

Maribeth aldıklarını eve güçlükle taşıdı. Sağlıklı günlerinde sadece on beş dakikasını alan bu yürüyüş şimdi neredeyse bir saat sürmüştü. İliklerine dek ıslanmış, üşümüştü ve kendini bütün enerjisi tükenmiş gibi hissediyordu.

Eve vardığında ikizlerle bir film –*Manhattan'da Sihir*– seyretmek üzere anlaştı ve birlikte kanepeye yerleştiler. Onun çok daha itaatkâr davranacağını düşünerek işe Oscar'la başladı ve tahmininde yanılmadı. Maribeth, Neşeli Çalışma Şarkısı'na başıyla tempo tutan oğlunun saçlarındaki o iğrenç yaratıkları tek tek ayıkladı. Yarım saat sonra hâlâ Oscar'ın başındaki bitleri temizlemekle meşguldü.

“Sıra ne zaman bana gelecek?” diye sordu Liv.

“Ben bu işten sıkıldım,” dedi Oscar.

“Bir süreliğine yer değiştirmeye ne dersiniz?” diye önerdi Maribeth. Şimdi evde bir film gecesi düzenliyorlarmış gibi o da çocuklara katılmış, filmi seyreliyordu.

Bir süre sonra kalkıp tarağı yıkadı ve su sızdıran pencerenin altındaki kovayı boşalttı. Zihninin bir köşesine kapıcıyı arayıp görevini yerine getirmeyen dolgu macununu yenilemesini söylemeyi not etti.

Liv'in saçlarını ıslattı ve düğümlenen yerlerini tarayarak düzeltmeye çalıştı. “Ahhh!” diye bağırdı Liv. Yerinden öyle bir sıçramıştı ki neredeyse Maribeth'e kafa atacaktı. “Canımı acıtırorsun.”

Maribeth mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışarak tekrar denedi. Liv hızla ona döndü. “Canımı acıtıyorsun dedim!”

“En iyisi saç kremi kullanmayı deneyelim,” dedi Maribeth bitkin halde. Liv’in saçlarına saç kremi püskürtmeye başladı. “Bu çok soğuk!”

“Birazdan ısınır.”

Maribeth, Liv’in saçlarını tekrar taradı. “Ahhh!” diye haykırdı çocuk.

“Sakin ol!” diye tersledi Maribeth.

“Sen sakın ol,” diye karşılık verdi Liv anlamsızca.

Maribeth kendini kanepeye bıraktı. Çocukluğundaki şu köpük banyosu reklamlarını hatırlamıştı.

Al götür beni Calgon, diye geçirdi içinden.

Duyan var mı?

“Neden durdun?” diye haykırdı Liv.

Maribeth Liv’in saçlarına tekrar saç kremi döktü. Sonra bir tutamını alıp taradı. Tarağa dört besili bit takıldı. Aynı saç tutamını tekrar taradı ve birkaç bit daha buldu. Son bir kez daha ve yeni bitler.

Liv’in saçları bit kaynıyordu. Anlaşılan ilk bitlenen oydu. Evdeki herkese bulaştırmış olmalıydı.

Maribeth’in kafası kaşınmaya başladı.

Aynı saç tutamını yeniden taradı. Tarağa birkaç bit ve yumurtayı andıran sirkeler takıldı. Maribeth taradıkça yeni bitler dökülüyordu. Durmaksızın.

“Canımı acıtıyorsun!” diye bağırıyordu Liv, Maribeth’in tarağı hareket ettirdiği her defasında.

“Filmin sesini duyamıyorum,” diye yakınıyordu Oscar, Liv bağırduğunda.

“Kapa çeneni,” diye feryat ediyordu Liv, Oscar ne zaman yakınsa.

Bu böyle birkaç kez devam edince, “Anne,” diye seslendi Maribeth. “İkizlerin arasına oturmaya ne dersin?”

“Ah, harika bir fikir. Büyükannenize yer açın bakalım.”

Liv’in saçları birbirine dolanmıştı. Tarağın dişleri fazlasıyla iri bir düğüme takılınca Liv bir çığlık atıp hışımla Maribeth’e döndü. “Senden nefret ediyorum!” Sonra göğsüne vurdu.

Maribeth’in canı yanmıştı. Nefesi kesilmişti. Ama her şeyden önemlisi neye uğradığını şaşırmıştı. Kendi verdiği tepki ise onu hepten şok etti. Liv’e vurmuştu. Canını acıtacak kadar sert bir tokat değildi belki ama ihanete uğradığını düşünmesine yeterdi.

Olanlara bir anlam vermeye çalışan Liv’in dudakları şaşkınlıkla kıvrıldı. Küçük kız ancak Maribeth ondan özür dilediğinde ağlamaya başladı.

Bu tam da filmde Susan Sarandon’ın animasyondan gerçek dünyaya geçtiği ana denk gelmişti. Maribeth’in annesi Liv’in korktuğu için ağladığını düşündü. “Sorun yok tatlım,” dedi. “Filmin sonunda cadı ölüyor.” Ölüm dört yaşındaki bir çocuk için rahatlatıcı bir kavrammış gibi.

Liv ağlamaya devam etti ve bir süre sonra Oscar da ona katıldı. Maribeth’in annesi başka bir film seyretmeyi önerdi.

Maribeth izin isteyip odasına gitti ve o da ağladı.

12

Ertesi sabah Wilson'ların bakıcısı Joanne saat yedide ikizlerin saçlarını taramaya geldi. Anlaşılan çocukların saçlarına bir tür yağ sürülmesini ve yatağa düş bonesiyle girmelerini istemişti. Biraz fazla kolay bir yöntem gibi görünüyordu ama zaten Jason'ın tarzı da buydu. Önceki gün yaşanan ağlama krizinden sonra Maribeth ikizlerin bitlendiğini haber vermek için Jason'ı aramıştı. "Bu lanet olası sorunu sen çöz," demişti telesekretere burnundan soluyarak. Jason da Wilson'ları aramıştı. Ne kadar da şaşırtıcı.

Joanne ikizleri Maribeth'in annesiyle birlikte okula bırakmayı teklif etmişti. "Annenize öpücük verip hoşça kal deyin."

Liv suratını asıp dudağını sarkıtarak Maribeth'e döndü. Maribeth'in bir yanı bu öpücüğü reddetmeyi arzuluyordu. Bir anne olarak yetişkin gibi davranması gerektiğini biliyordu ama sadece bir kereliğine canının istediği gibi davranamaz mıydı?

Belli ki hayır. Jason önceki geceyi ikizlerin odasındaki şişme yatakta geçirmişti. Memnuniyetsizliğini belirtmek için biraz fazla çaba harcamıştı. Maribeth ise gece boyu gözünü kırpmamıştı.

Polis kılığındaki Oscar parmak ucunda yükselerek Maribeth'i öptü ve ikizler Joanne ve Maribeth'in annesiyle okula yollandı. Bir saat önce çoktan işe gitmiş olması gereken Jason kitaplığın önünde duruyordu. "Bugün yataktan çıkmayı düşünüyor musun?"

"Canım isterse çıkarım," dedi Maribeth buruk bir sesle.

"Bu öfkenin sana faydası olacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Jason. Haksızlığa uğrayan kendisiymiş gibi.

"Hayır," dedi Maribeth ifadesiz bir sesle.

"O halde böyle davranmaktan vazgeç."

Saat on birde zil çaldı. Maribeth kapıyı açıp karşısında Luca'yı bulunca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ah, olamaz! Bu hiç de iyi değil," dedi Luca, Maribeth'e salona geçmesini işaret ederek. Kanepeye yerleşip, "Neler oluyor?" diye sordu.

Maribeth ona hastaneden eve döndüğü günden beri yaşadıklarını anlattı. Kötüye gittiği hissini. Ailesinin ona bağımlı olduğunu.

Luca onu sabırla dinledi. "Keşke sana bunu yaşayan tek kadının sen olduğunu söyleyebilseydim," dedi.

"Öyle değil miyim?" diye sordu Maribeth. Luca'nın sözlerini duymak onu hem cesaretlendirmiş hem de umudunu kırmıştı çünkü bu gerçekten doğru olabilir miydi?

Luca alaycı bir edayla gülümsedi. "Kadın hastaların en büyük fantezilerinden birinin hastanede daha uzun süre yatmak olduğunu biliyor muydun?"

"Yok artık."

"Aslında düşündüğünde haklı olduklarını anlarsın. Omzunda bir sürü yük olan, canından bezmiş bir kadın. Hastaneye

yaptığı bir ziyaret ona mükemmel bir tatil gibi gelir. Besleyen değil, beslenen olmak. Hem de vicdan azabı çekmeden.”

“Ama ben oldukça ciddi bir sağlık problemi yüzünden hastanedeydim ve hayatımda değişen bir şey olmadı.”

Bu tam manasıyla doğru sayılmazdı. Maribeth’in hayatı tamamen değişmişti ama onun istediği şekilde değil.

“Bunun bir fantezi olarak kalmasının sebebi de bu zaten,” dedi Luca.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bu şekilde nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum. Sağlığımın kötüye gittiğini ve sonunda...”

Maribeth dilinin ucuna gelen kelimeyi söyleyemedi. Söylemesine gerek de yoktu. Luca onu anladığını belirtmek istercesine başını salladı. Sonra çantasındaki sağlık malzemelerini çıkardı. “Şimdi seni bir muayene edelim bakalım.”

Maribeth’i muayene etti. “EKG sonuçların harika. Kalbin ve ciğerlerinde sorun görünmüyor. Nabzın biraz zayıf. Kansızlığın varsa da şaşırmam, bu yüzden bir sonraki kan testinde demir oranına da baksınlar. Ama onun dışında gayet sağlıklısın. Biraz zayıf düşmüşsün fakat tehlikeli bir durumda olduğunu söyleyemem.”

Maribeth, “Sanırım bu iyi bir şey,” dedikten sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu.

“İyi bir şey, Maribeth,” dedi Luca onun elini sıkarak. “Buna sevinmelisin.”

Ama Maribeth zaman içinde güçlenip sağlığına kavuşması gerektiği halde kendini her geçen gün daha da kötü hissederken nasıl sevinebilirdi? Ölüm onun için kalp krizi geçirip katater laboratuvarının ekranında kendi kalbini seyrederken bile soyut bir kavramdı. Ama şimdi gerçeğe dönüşmüştü. Fiziki bir varlığa bürünmüş, ikizler gibi onun ilgisini talep eder olmuştu.

Belki de Oscar ve Liv'i aynı anda hem yanından ayırmamak hem de kendinden uzaklaştırmak istemesinin sebebi buydu.

"Farklı bir sorun mu var?" diye sordu Luca. Maribeth'e ayırması gereken zamandan iki kat uzun bir süredir oradaydı.

"Hayır," dedi Maribeth. "Yani sanırım senin de dediğin gibi sadece biraz zayıf düştüm."

Luca eşyalarını topladı. Evden ayrılmadan önce Maribeth'e sarıldı. Sonra ondan uzaklaşıp omuzlarından tuttu ve bir şeye karar veriyormuşçasına doğrudan yüzüne baktı.

"Bence kalbin gayet sağlıklı," dedi. "Doktorlar ellerinden geleni yapmışlar. Ama iyileşmek, gerçekten iyileşmek istiyorsan iş sana düşüyor."

Pittsburgh

13

Her şey ummadığı kadar kolay oldu.

Maribeth apar topar birkaç kıyafetini ve ilaçlarını koyduğu spor çantasıyla alt kata inip bir taksi durdurdu. Bilgisayarını, cep telefonunu –neredeyse her şeyi– evde bırakmıştı. Artık hiçbirinin önemi kalmamıştı. Jason’a bir e-posta gönderdi. Bu bir özür müydü yoksa bir açıklama mı? Bilmiyordu. Taksiye bindiğinde Jason’a yazdığı mesajın detayları yavaş yavaş hafızasından silinmeye başlamıştı.

“Penn İstasyonu,” dedi şoföre. Kelimeler dudaklarından çıkana dek gideceği yerin burası olduğunu bilmiyordu.

Yirmi dakika sonra tren istasyonundaydı. Caddenin karşı tarafında, çalıştığı bankanın bir şubesi vardı. Tam ATM’den para çekecekken vazgeçip şubeye girdi ve gişe elemanlarından birine tek seferde ne kadar nakit çekebileceğini sordu.

Yirmi beş bin dolar hiç ummadığı kadar az yer kaplamış, spor çantasına rahatlıkla sığmıştı.

Kolaydı.

Penn İstasyonu’nun rutubet kokan salonuna adım attığında hâlâ nereye gideceğini bilmiyordu. Aklında sahil kenarındaki

ilgi çekici bir New England kasabası vardı. Sonra kalkış tabelasını gördü.

Pensilvanya bölgesine bir bilet alıp şu kullan at telefonlardan (sadece tek sezonunu seyredebildiği *The Wire* dizisinden edindiği kelime bilgisini sınamanın zamanı gelmişti) satın almak için bir cep telefonu dükkânına uğradı. Satış görevlisi ona kendine ait numarası olan bir kontrollü telefon verdi. Maribeth yüz dakikalık konuşma da satın aldı. Sonra bir eczaneye uğrayıp bir şişe su, bir paket sakız ve her ihtimale karşı bir bit şampuanı edindi. Ardından trene bindi.

Kolaydı.

Tren New Jersey'nin bataklık arazisine girdiğinde Maribeth ikinci güneşinin altında parlayan Manhattan'ın bir film karesinden fırlamış gibi görüldüğünü düşündü. Öyle hissediyordu. Sanki bütün bunlar sinema perdesinde bir oyuncunun başına geliyordu. O artık iki küçük çocuğunu ardında bırakan Maribeth Klein değildi. Bir filmde, iş seyahati gibi sıradan bir seyahate çıkan bir kadındı.

Trende üzerine, evde onu esir alan o cesaret kırıcı yorgunluktan farklı bir ağırlık çöktü. Bu koca bir günü hiçbir şey yapmadan güneşin altında geçiren birinin tatmin edici yorgunluğuymuştu. Çantasını yastık yapıp uyudu.

Kolaydı.

Uyandığında bir şeyler atıştırmak için yemekli vagona geçti ve masalardan birinde bir yerel bir gazete buldu. Gazetede mütevazı bir emlak ilanları köşesi vardı ve burada Bloomfield denilen bir semtteki tek odalı bir dairenin ilanını gördü.

Verilen numarayı arayıp ev sahibiyle görüştü ve koyu aksanı olan adamdan (İtalyan mıydı? Yoksa Doğu Avrupalı mı?) dairenin henüz kiraya verilmediği gibi mobilyalı da olduğunu öğrendi. Dairenin aylık kirası sekiz yüz dolardı. Elli

dolar fazladan öderse birkaç gün içinde, ayın birinden önce taşınabilirdi. Maribeth daireyi görmeden kiraladı.

Kolaydı.

İlk geceyi Pittsburgh'da, tren istasyonunun yakınlarındaki berbat bir motelde geçirdi. Bir sonraki sabah taksiye atlayıp yeni dairesine gitti ve ev sahibi Bay Giulio'ya ilk ayın kirasıyla birlikte bir aylık depozito da ödeyip kira sözleşmesini imzaladı. New York'ta olduğu gibi bir ev kiralamak için FBI düzeyinde sabıka kaydı göstermeniz istenmiyordu. Bir yıllık kiranın %15'i kadar emlakçı ücreti ödemeniz de. Sadece bin altı yüz dolar yetmişti. Maribeth parayı Bay Giulio'nun eline saydığına adam hiçbir sorun çıkarmadı.

Kolaydı.

Evi, Jason'ı ve çocuklarını terk ettiği gerçeğine gelince, Maribeth'in kulaklarında Luca'nın sözleri yankılandı: *İş sana düşüyor.*

Başkalarının üzerine düşen bu görev de ona yüklenmişti. Bazı açılardan bu rahatlatıcıydı.

Aslında ailesini terk etmek onun için kolay olmamıştı. Ama Maribeth bu işin nasıl yapıldığını biliyordu.

14

İstediği son Őey bir kez daha doktorların eline dűŐmekti. Ama Maribeth'in bir kardiyoloğa ihtiyaacı vardı. Ya da bir cerraha. Artık Dr. Gupta'yla olan kontrol randevularına gidemeyeceği iain motelden ayrılmadan önce komodinun çekmecesinde,  ncil'in hemen yanında bulduğu Sarı Sayfalar'dan birkaç sayfa koparmıŐtı. Rehberi yırttığı iain kendini biraz suçlu hissetmiŐti ama günümüzde kimin akıllı telefonu yoktu ki? Eh, yani onun dıŐında.

Cadılar Bayramı sabahını yeni dairesinde kardiyoloji merkezlerini arayarak geçirdi. Bir tıp Şehri olan Pittsburgh'da bu tür birkaç klinik vardı. Maribeth'in yeni semti iki büyük hastanenin arasındaydı ve bu hem rahatlatıcı hem de endişe vericiydi. Çoğu doktorun randevu defteri doluydu ama Maribeth birkaç telefonun ardından kliniklerden birinde pazartesi iain son anda iptal edilmiş bir randevu olduğunu öğrendi.

Randevuya yetiŐmek üzere taksi beklerken Sarı Sayfalar'ı olduğu gibi  almadığı iain hayıflandı. Hafta sonunu odaya kapanıp uyuyarak, televizyon seyrederek, köŐe başındaki küçük  talyan lokantasından aldığı sebze çorbasını içerek geçirmişti.

Şöyle eli yüzü düzgün bir restoran ve eczaneyi nerede bulabilirdi? Daireye ait lekeli çarşaf yerine nereden temiz çarşaf satın alabilirdi? Google her zamanki gibi elinin altında olmayınca neyi nerede bulacağını bilemiyordu.

Sıska bir tekir kedi gelip ona sürtündü, sonra da ilgisini kaybederek, ustalıkla oyulmuş ama artık çürümeye başlamış balkabağından feneri kokladı. Maribeth bu fenerin, kaldığı küçük binadaki diğer tek kiracı olan üst kattaki genç çiftin elinden çıktığını tahmin etti. Bildiği kadarıyla binanın çatı katı boştu. Bay Giulio ona bu kattaki stüdyo daireyi göstermeyi teklif etmiş ama Maribeth bir odalı bir daire tutabilecek durumda olduğunu söyleyerek teklifi reddetmişti. (Asıl gözünü korkutan oraya iki kat merdivenle çıkılmasıydı.)

Binanın kapısı açıldı ve kat kat kesilmiş, platin rengi saçları olan genç bir adam dışarı çıktı. Adamın eğilip sevmek istediği kedi hızla oradan uzaklaştı.

“Bu sizin kediniz mi?” diye sordu Maribeth.

“Binada kedi beslemek yasak.”

“Ah, bilmiyordum. Zemin kattaki daireye yeni taşındım,” dedi Maribeth tuttuğu daireyi işaret ederek. “Neyse ki evcil hayvanım yok.” Saçmaladığını fark ederek sustu.

Genç adam tek bir ağacı bile olmayan, çıplak sokağı işaret ederek, “Güzel mahallemize hoş geldiniz,” dedi şakayla karışık.

“Teşekkürler. Hey, affedersiniz, acaba sizde Sarı Sayfalar var mı?”

“Hâlâ o kitaplardan basıyorlar mı?”

Onu doktora götürecek taksiyi bekleyen Maribeth birden bu genç adamın yanında kendini fazlasıyla yaşlı hissetti.

“Sunny,” diye seslendi adam omzunun üstünden. “Sende Sarı Sayfalar var mı?”

Belli ki ismi Sunny olan Güney Asyalı genç bir kadın yanlarına geldi. Belirgin gamzelere sahip kadın saçlarını atkuyruğu toplamış ve üzerine bol gelen bir sporcu tişörtüyle tayt giymişti. “Geçen yaz onu kapı tamponu olarak kullanmamış mıydık?”

Şimdi Maribeth 482 yaşındaymış gibi hissediyordu. Neyse ki gelen taksi imdadına yetişti. “Belki sonra görüşürüz,” dedi genç çifte.

Doktorun muayenehanesine kendisinden istendiği gibi on dakika erken gidip gerekli evrakları doldurdu. Sağlık geçmişi kısmına fazla detay yazmadı ve sigorta formları bölümünü de boş bıraktı. O ana dek nakit parayla idare etmeyi başarmıştı. Planı bu değildi –bunların hiçbirini önceden planlamamıştı– ama yıllarca herkes tarafından ulaşılabilir olduktan sonra böyle devam etme kararı almıştı.

“Affedersiniz hanımefendi,” dedi danışma görevlisi, Maribeth ona evrakları uzattıktan sonra. “Sigorta kartınıza da ihtiyacımız var.”

“Sorun değil,” dedi Maribeth. “Ücreti nakit ödeyeceğim.”

“Nakit mi ödeyeceksiniz?” Görevli, Maribeth ücreti Pokemon kartlarıyla ödeyeceğini söylemiş gibi hayretle yüzüne baktı.

“Evet.”

“Sigorta primini ödeyecek maddi gücünüz yoksa,” dedi görevli. “Size bu konuda yardımcı olabiliriz. Medicaid’in şartlarına uyuyorsanız uygun bir teklif çıkarabiliriz. İhtiyaç sahipleri için indirimimiz de var.”

İhtiyaç sahibi mi? Maribeth bu randevu için düşünmüş, bit şampuanıyla bile olsa saçlarını yıkamıştı. Şampuan saçlarını biraz kabarttığı ve saç kremi almayı da unuttuğu için biraz hırpalanmış gibi görünüyor olabilirdi. Her şeye rağmen dış görünümüne epeyce özen göstermişti.

“Nakit ödeyeceğim,” dedi üçüncü kez.

Görevli Maribeth'in doldurduğu formlara baktı. "Ameliyat sonrası kontrol için buradasınız ve ücreti nakit ödeyeceksiniz, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Peki, ameliyat masraflarını nasıl karşıladınız? Nakit mi?"

Maribeth öfkelenmeye başlamıştı. Sonra aklına Elizabeth'in bu tür durumlar için verdiği nasihat geldi; bulunduğu mekânın sahibiymiş gibi davran.

Derin bir nefes aldı. "Ameliyat masraflarını nasıl karşıladığımı sizi ilgilendirmez. Sadece doktorla görüşmeliyim ve ücretini nakit ödeyebilirim. Peşin. Herhangi bir yere fatura kesmeniz gerekmiyor." Bunları karakterine tamamen ters düşecek şekilde, kibirli bir sesle söylemişti.

İşe yaradı. Görevli, ofis müdürünü çağırmaya gitti.

Maribeth kendine bir yer bulup oturdu ve foyası ortaya çıkacakmış gibi hissederek beklemeye koyuldu. Az sonra karşılaşacağı kişi ofis müdürü değil de lisedeki okul müdürüymüş gibi. Ya da Jason.

"Bayan Goldman."

Bayan Goldman'ın kendisi olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Formları bu isimle doldurmuştu. Bu hem eski bir lakabı hem de annesinin kızlık soyadıydı.

"Evet. Benim."

Fazla kilolu ve çekici bir kadın olan ofis müdürü kırmızı, şık bir döpiyes giymişti. "Bana muayene ücretini nakit ödemek istediğiniz söylendi," dedi gülümseyerek.

"Doğru," dedi Maribeth.

"Ne yazık ki bu, kliniğimizin politikasına aykırı," dedi kadın.

"Bunun neden bu kadar abartıldığını anlayamıyorum." Maribeth sezaryenle yaptığı doğumun ve Oscar'ın kulak

tüpü ameliyatının ardından sigorta şirketlerinin nasıl bir evrak karmaşası yarattıklarını biliyordu. Klinik görevlilerinin kendilerini bu deritten kurtardığı için ona teşekkür etmeleri gerekmez miydi?

“Doktorlar sizden bazı testler isteyebilirler. Ayrıca Ekonomik Sağlık Sigortası Yasası’na göre her hastanın sigortalı olması gerekiyor. Özellikle de kalp hastalarının.”

“Sizce de bu sadece beni ilgilendirmez mi?”

“Amacım size kliniğimizin politikasını açıklamak.” Kadın sözlerine kısa bir ara verdi. “Acil servise görünmeye ne dersiniz?”

“Benim acil servise gitmeye ihtiyacım yok,” dedi Maribeth. “Param var. İsterseniz size bir miktar ön ödeme yapabilirim.”

Ofis müdürü gerçekten de mahcup olmuş gibi görünüyordu. Her şeye rağmen başını iki yana salladı.

“En azından bana muayene olabileceğim bir kardiyoloğun ismini veremez misiniz?” Maribeth artık küçük dağları ben yarattım edasından sıyrılmıştı. Şimdi ufak bir ricada bulunuyormuş gibi konuşuyordu.

“Dr. Grant’i önersek?” diye sordu danışma görevlisi.

Ofis müdürü kaşlarını çattı.

“Dr. Grant göğüs cerrahı mı?” diye sordu Maribeth.

Danışma görevlisinin, “Kardiyolog. Aynı zamanda bu kliniğin kurucularından biri,” diye açıkladığı anda ofis müdürü, “Hayır, hayır. Dr. Grant olmaz,” diye itiraz etti.

“Neden olmasın? Kendisi peşin ödeme alır mı?” diye sordu Maribeth.

Danışma görevlisi, “Alacağından eminim,” diyecek oldu.

“Ben Dr. Grant’in yeni hasta kabul edeceğini sanmıyorum,” dedi ofis müdürü araya girerek. Uyarıcı gözlerle görevliye baktı.

“Yani bu klinikte muayene olabileceğim bir doktor yok, öyle mi?” diye sordu Maribeth.

“Hepsi sağlık sigortanızı görmek isteyecektir,” diye açıkladı müdür.

Maribeth şimdi bakışlarını aşağı indirmiş danışma görevlisine baktı.

Eh, kolaylık da buraya kadardı demek. Yine de elinden geleni yapmıştı.

Yenilgiyi kabullenerek eşyalarını topladı. Tam kapıdan çıkacaktı ki danışma görevlisi sırtına dokundu. “Stephen Grant,” diye fısıldadı. “Onu arayın.”

15

Maribeth eve döndüğünde Sarı Sayfalar'dan aşırıldığı sayfaları çıkardı. Pek çok doktor ve klinik rehber reklama vermişti. Stephen Grant hariç. Onun sadece ismi ve telefonu vardı. Maribeth doktoru ararken ofis müdürünün o tuhaf, neredeyse uyarıcı bakışlarını hatırladı. Telefonu bir görevli açtı. Bir sonraki güne randevu verebileceğini söyledi. Maribeth tereddüt etti. Alt tarafı muayene olacaktı. Bir doktor ne kadar kötü olabilirdi ki?

Dr. Stephen Grant'ın muayenehanesi Maribeth'in yeni dairelerinden fazla uzak olmayan Friendship isimli bir semttiydi. Maribeth eskiden olsa oraya yürüyerek giderdi. Ama artık en fazla üç sokaklık mesafeyi yürüyebiliyordu.

Otobüs yolculuğu boyunca pencereden dışarı bakıp meyveleri yerlere dökülen olgun bir elma ağacı misali, dört bir yanı zarif tuğla evlerle çevrili Pittsburgh'u seyretti. Birkaç gün önce tren istasyonundan bindiği takside etrafı seyrederken bu şehrin güzelliği karşısında da böyle etkilenmişti. Pittsburgh'un biraz kasvetli bir yer olacağını düşünmüştü. Ama değildi. Dalları zarifçe hareket eden, sonbahar renkleriyle bezeli ağaçlar; ön-

lerinde bakımlı bahçeleri uzanan, vitray camlı, gösterişli ve şık tuğla evler. Taksi onu kaplama duvarları olan iç karartıcı bir evin önünde indirdiğinde Maribeth hem hayal kırıklığı yaşamış hem de rahatlamıştı. Evini terk etmesi yeterince kötüydü. Kendini yaşamaktan *keyif alacağı* bir yerde bulması ise yakışksız kaçacakmış gibi hissediyordu.

Dr. Grant'ın kliniği şehirdeki büyük hastanelerden birine komşu olmasına rağmen Maribeth'in ilk gittiği klinik gibi hastanenin yanındaki modern bir binada değil, hayranlık duyduğu o geniş, tuğla evlerden birinin bitişiğindeydi. Binanın önünden iki kez geçmiş –ismi sadece kapıdaki küçük bir tabelada yazılı olduğu için kliniği gözden kaçırmak kolaydı– ve nihayet kapısını açıp içeri girdiğinde kendini birilerinin salonuna izinsiz giriormuş gibi hissetmişti.

Beklediğinin aksine karşısında iki sandalye ve saçları çok sayıda örgüyle başının üstünde toplanmış yaşlıca bir siyahi kadının oturduğu bir masadan oluşan küçük bir bekleme salonu bulmuştu. Kadın Maribeth'ten diğer klinikte doldurduğu evrakların benzerlerini doldurmasını istedi. Maribeth sağlık geçmişi kısmı ile sigorta formlarını boş bırakarak iade etti.

Görevli sigorta kartını istediğinde, “Nakit ödeyeceğim,” dedi kendini yeni bir tartışmaya hazırlayarak. Ama beklediği olmadı.

“Ödemeyi peşin alıyoruz,” dedi kadın. “Yüz elli dolar.”

Yüz elli dolar mı? Maribeth en az üç yüz dolar ödeyeceğini, testlerle birlikte bu rakamın daha da artabileceğini düşünmüştü. Her ihtimale karşı zulasından beş yüz dolar çıkarmıştı (aslında birileri onu soymaya karar verirse beş parasız kalmamak için para destelerini dairesindeki farklı birkaç yere saklamıştı).

“Birkaç test de yaptırmam gerekebilir,” dedi.

“Yüz elli dolar,” diye tekrarladı kadın.

Maribeth parayı sayıp görevliye verdi. Kadın elyazısıyla bir makbuz doldurup ona uzattı.

“Sorun değil,” dedi Maribeth. “Makbuza ihtiyacım yok.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Her ihtimale karşı onu dosyanızda tutarım.”

“Teşekkür ederim.”

Maribeth oturmaya davrandı ama görevli ayağa kalkıp ona peşinden gelmesini işaret etti. “Arka tarafa geçelim.”

Belli ki aynı zamanda kliniğin hemşiresi olan bu kadın küçük bir muayene odasında Maribeth’in değerlerini ölçtü. Sonra ona mavi bir muayene önlüğü uzattı. “Dr. Grant birazdan burada olur.”

Maribeth önlüğün içinde tir tir titrediği sırada, son ana dek randevu verebilen, hem danışma görevlisi hem hemşire çalıştırmaya gücü yetmeyen ve çok daha büyük bir kardiyoloji kliniğinden kovulmuş olma ihtimali bulunan Dr. Grant denilen bu adama gelmekle iyi edip etmediğini sorgulamaya başladı. Gözünün önünde şu berbat mahkeme dizilerindeki kamburu çıkmış, kötü adamlardan biri belirdi.

Ama tıbbi bilgilerini gözden geçirerek içeri giren Dr. Grant o kötü adamlardan tamamen farklıydı. Aksine orta yaşı geride bırakmak üzere olan erkeklere özgü bir yakışıklılığa sahipti.

“Bayan Goldman,” dedi tokalaşmak üzere elini uzatarak. “Ben Stephen Grant.”

“Merhaba, ben M.B., M. B. Goldman,” dedi Maribeth kekeleyerek. Belgeleri bu isimle doldurduğu halde kulağına uydurma bir isimmiş gibi gelmişti.

“Sanırım üç hafta önce baypas ameliyatı geçirmişsiniz.”

Maribeth başını sallayıp doktorun onun yaşına, bu kadar genç birinin böyle bir operasyon geçirmesindeki tuhaflığa ve

sadece ikili baypasla paçayı sıyırdığı için “şanslı” olduğuna dair bir yorumda bulunmasını bekledi.

“Peki neden buradasınız?”

“Şey, sizin de belirttiğiniz gibi bir baypas ameliyatı geçirdim ve...” Maribeth daha fazlasını söylemeden sustu. Neredeyse cerrahıyla olan kontrol randevusunu kaçırdığını söyleyecekti ama bunu yapması sırrını ifşa etmesi anlamına gelirdi. Şu an istediği tek şey, birinden tamamen iyileştiğini duymaktı. “Bu şehirde kendime bir kardiyolog bulmam gerektiğini düşündüm.”

Doktor hasta çizelgesinden başını kaldırıp Maribeth’e baktı. “Buralı değil misiniz?”

“Pek sayılmaz.”

“Ameliyatı nerede oldunuz? UPMC’de mi?”

“Pittsburgh’da olmadım.”

“Peki, nerede oldunuz?”

“Bunu söylememeyi tercih ederim.”

Doktor keskin gözlerle bir kez daha ona baktı. Gözleri kehribara benzer, alışılmadık bir renkteydi. Belki de bakışlarının karşısındakini sersemletmesinin sebebi buydu.

“Ameliyatınızı hangi doktor yaptı?”

“Bunu da söylememeyi tercih ederim.”

Doktor favorisini kaşdı. “Ama ameliyatı Pittsburgh’da olmadınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Ameliyat olduktan üç hafta sonra şehir mi değiştirdiniz?”

Doktorun sesinde hafif bir şaşkınlık vardı ve Maribeth ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ameliyatın zaman çizelgesi hakkında yeterince sohbet etmişlerdi. Artık muayeneye geçseler olmaz mıydı?

“Sanırım artık yaram kapanıyor. Bantlar düştü,” dedi göğsündeki ameliyat yarasına hafifçe vurarak.

Doktor kontrol etmek için ona yaklaştı. Maribeth onun ince, zarif parmaklarının bir göğsü muayene etmekten çok piyano çalmaya uygun olduklarını düşündü. “Yaranız düzgün bir biçimde iyileşiyor.”

“Bacaklarım hâlâ biraz şiş.” Maribeth kompresyon çorabını yukarı sıyırmak istedi ama doktor tekrar onun dosyasına dönmüş, şimdi sayfaları daha dikkatli incelemeye başlamıştı. Maribeth üzerindeki incecik önlüğün içinde kendini çıplak hissediyordu. Sanki doktor onunla ilgili bilgileri değil, doğrudan onu inceliyordu.

Dosyadaki bir kâğıt havalanıp yere düştü; bu para makbuzuydu. Maribeth onu yerden alıp okuyan doktorun bilgileri dikkatle okuduğunu gördü; ödemenin arada sigorta olmaksızın, peşin yapıldığını fark edecekti. Maribeth’i muayene etmeyi her an reddedebilirdi.

Doktor bir karar vermek istercesine tekrar Maribeth’e baktı. Maribeth Dr. Sterling’in, *hep bu kadar aceleci misinizdir*, sözlerini duyar gibi oldu. İçi birden Dr. Grant denilen bu adama nefretle doldu. Bunun aslında Dr. Sterling’e duyduğu nefretin yansıması olduğunun farkındaydı. Yine de doktorların tanrıymış gibi davranmalarından bıkmıştı. Maribeth onlardan hayatını, seçimlerini, önceliklerini gözden geçirmelerini değil sadece kalbini muayene etmelerini istiyordu.

“Biliyor musunuz, bu sizin değil benim seçimim,” dedi.

Bu sözlerle bir anlam veremeyen Dr. Grant başını kaldırıp ona baktı. “Pardon?”

“Sizin doktorum olup olmayacağınıza ben karar veriyorum. Bu seçim size değil, bana ait.”

Maribeth saçlarından bir tutamı mora boyatmak ya da berbat bir saç bandı kullanmak gibi aptalca bir konuda direten huysuz bir ergen gibi konuşmuştu.

Dr. Grant afallamış görünüyordu. Taburesine oturup Maribeth'in dosyasını tezgâha bıraktı. "Benden bir randevu aldığınızda beni seçtiğinizi düşünmüştüm zaten."

"Hayır. Aslında ilk tercihim sizin önceden çalıştığınız klinikti ama sigortamı kullanmadığım için beni kabul etmediler. Oradaki bir çalışan beni sizin muayene edebileceğinizi söyledi."

Dr. Grant'ın yüzü gölgelendi. Belli ki daha önce çalıştığı o klinikte tatsız şeyler yaşanmıştı. Sonra taburesinden kalktı ve onun kendisine kapıyı göstereceğini düşünen Maribeth de aynısını yaptı. Fakat doktor bunu yapmak yerine stetoskopunu boynundan çıkarıp Maribeth'e doğru bir adım attı. "Neticede kalbinizi muayene etmemi istiyor musunuz istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette istiyorum. Hâlâ bir kalbim olup olmadığına bakabilirsiniz."

Muayene ve EKG yapıldıktan, her şey kontrol edildikten sonra –öyle detaylı bir tetkik yapılmıştı ki Dr. Grant artık kan testine ihtiyaç olmadığını söylemişti; Maribeth bu testi altı hafta sonra kolesterol seviyesi normale dönünce zaten yaptıracak ve hâlâ bir endişesi varsa kanındaki demir oranını da o zaman ölçtürecekti– doktor, Maribeth'e Louise'le görüşmesini söyledi.

Maribeth yüz elli doların yeterli olmayacağını tahmin etmişti.

Karşılanacak yeni hasta olmadığı halde tekrar danışma görevlisi pozisyonuna dönen Louise'e, "Ne kadar borcum kaldı?" diye sordu.

"Buraya geldiğinizde ödeme yapmıştınız."

"Evet ama doktor birkaç test ve EKG istedi."

"Ücretimiz yüz elli dolar."

"Doktor sizinle görüşmemi söyledi."

“Evet, kendisi haftaya sizi tekrar görmek istiyor. Pazartesi, salı ve cumartesileri burada.”

Haftaya mı?

Dr. Sterling onu ancak altı hafta sonra görmek istemişti. Yoksa Dr. Grant’ın niyeti ondan para sızdırmak mıydı? Bazı doktorlar gereksiz tedavilerle faturalarını şişirirlerdi.

Ama Dr. Grant Maribeth’ten yaptığı testlerin ücretini istememişti. Maliyetli olacağı için kan testi yaptırmasını bile önermemişti. Belli ki niyeti ondan para sızdırmak değildi.

Yine de doktorda bir tuhafılık olduğu kesindi. Bunun Maribeth’i tedirgin etmesi gerekirken –belki de mesleğinde başarısız bir doktordu– aksine tuhaf bir biçimde rahatlatmıştı. Dr. Grant kendini tanrı gibi görüyor olamazdı. Kendisinin de kusurları varsa bunu yapamazdı.

Maribeth o an kararını verdi. Dr. Grant’i doktoru olarak seçmişti. Kendisini muayene edebilecek tek doktor o olduğu için değil, onu tercih ettiği için.

Bir sonraki pazartesiye randevu aldı.

16

Maribeth hayatını yavaş yavaş düzene sokmaya başlamıştı. Bay Giulio'ya en yakın kütüphaneyi sordu (Lawrenceville'deydi) ve oraya hangi otobüsle gidebileceğini öğrendi. Kütüphanede bilgisayar, bilgisayarda Google vardı, yani burada istediği her şeyi araştırabilirdi.

Ayrıca kütüphanede ikizlere bir e-posta da yazabileceğini düşündü. Onlara ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yaptığı şeyi nasıl açıklardı? Ya da nasıl açıklamayabilirdi?

Kaldığı evden sekiz yüz metre uzaktaki kütüphaneye ulaşmak için önce dik bir yokuştan inmek, sonra daha küçük olan bir diğerine tırmanmak gerekiyordu. Pittsburgh'un böyle tepelik bir yer olması da beklemediği bir şeydi. Bu durum kalp ameliyatı geçirmiş bir hastanın işini epeyce zorlaştırıyordu. Maribeth otobüsle kütüphaneye giderken, buraya yürüyerek gidip gelebildiği gün iyileştigiğine kanaat getirebileceğini düşündü. Belki o zaman evine dönebilirdi.

Belki Liv ve Oscar'a böyle söylerdi. Çocuklar yetişkinlerin açık konuşmasını isterdi. Sadece üç kurabiye alabilirsin. *Fineas ve Förb*'ün bir bölümünü seyredebilirsin.

Ancak kütüphaneye ulaştığında birkaç boş bölme olmasına rağmen bir şeyler onu bilgisayar bankosundan uzak tuttu. O ana dek, bir annenin asla caymaması gereken bir sözden dönmüştü; çocuklarını terk etmişti. Artık tutamayacağı yeni sözler veremezdi. Onlara ne zaman döneceğini söyleyemezdi çünkü bunu kendisi de bilmiyordu.

Bilgisayar bankosu yerine güncel yayınların tutulduğu bölüme gitti. Niyeti bir gazete ya da boş zamanını verimli bir şekilde değerlendirmesini sağlayacak öğretici bir şeyler okumaktı. Ahşap bir masanın üstünde birkaç *Pittsburgh Post-Gazette* ve *New York Times*'la birlikte *Frap*'in eski bir sayısı duruyordu.

Dergi önceki yılın ağustos ayma aitti. Maribeth ve Elizabeth bu sayıda yer alan aşı karşıtı ünlülerle ilgili özel bir bölüm yüzünden konferans salonunda, bütün diğer üst düzey yetkililerin önünde bir tartışma yaşamıştı.

Maribeth yazının, en azından o anki haliyle fazla taraflı olduğunu düşünüyordu. Aşı karşıtı ünlülerle ilgili bir haber yapacaklarsa karşıt görüşlere de yer vermeleri konusunda ısrarcıydı. Bir değişiklik yapıp ciddi gazetecilik örneği sunmalarını istiyordu. "Bu halkın sağlığıyla ilgili bir konu," demişti Elizabeth'e.

"Öyle bile olsa saygıda kusur etmemeye özen göstermeliyiz," demişti Elizabeth de.

"Bu da ne demek?" diye sormuştu Maribeth.

Frap'te çalışmaya başladığı günden beri birkaç kez olduğu gibi belki de Elizabeth'i hiç tanıyamadığını düşünmüştü; yirmi yıl önce bu binada, daha doğrusu şu an tartıştıkları konferans

odasının iki kat aşağısındaki tuvalette tanıştıkları andan itibaren birbirlerinin en yakın arkadaşı ve sırdaşı değillermiş gibi.

Maribeth o zamanlar kariyerine yeni başlamıştı ve pek de umut vaat eden bir başlangıç yaptığı söylenemezdi. Elizabeth'le tanıştıkları gün tuvaletlerden birine saklanmış ağlıyordu. Az önce telefonda görüştüğü üniversitedeki oda arkadaşı Courtney'den Jason'ın yeni bir kız arkadaşı olduğunu öğrenmişti. Jason ve Maribeth iki yıllık bir beraberliğin ardından ortak kararları doğrultusunda ayrılmışlardı. Ama ayrılıklarının üzerinden henüz üç hafta geçmişti. Yerinin bu kadar hızlı doldurulması Maribeth'i derinden yaralamıştı.

Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak tuvalette göz yaşı döken Maribeth belli ki yeterince sessiz değildi çünkü birisinin, "Bana bunun beni ilgilendirmediğini söyleyebilirsin ama sen iyi misin?" diye sorduğunu duymuştu.

Maribeth kapıyı açmıştı. Elizabeth lavabolardan birinde dişlerini fırçalamakla meşguldü.

"İyiyim," demişti Maribeth hiç de öyle olmadığı halde.

Elizabeth iki parça kâğıt havlu ıslatıp yana uzatmıştı. Maribeth ödül maması peşindeki ürkek bir köpek gibi lavaboya yanaşmıştı.

"Kendisini sürekli aldatan eşini kiralık katil tutarak öldürten bir kadının profilini yayımladık," demişti Elizabeth ağzındaki macunu kibarca tükürerek. Belki de birbirlerini hiç tanımadıkları için Maribeth'le aynadaki yansımasına bakarak konuşuyordu. Elizabeth Maribeth'in sözleşmeli olarak editörlük yaptığı dergide kadrolu bir çalışandı. "Kadın şimdi San Quentin'de on yıllık cezasını çekiyor," diye devam etmişti Elizabeth. "Yani buna degeceğinden emin değilim ama böyle bir şey yapmanın mümkün olduğunu söyleyebilirim."

Az önce ağlayan Maribeth şimdi gülmeye başlamıştı. “O bir hovarda değil, sadece pisliğin teki.”

Elizabeth de gülmüştü. “Hah şöyle!”

“Aslında ayrılmayı isteyen bendim. Uzak mesafe ilişkisini yürütemedim.”

Elizabeth bu sözlerle keyiflenmiş gibi gülümsemişti. “O halde belki ağlamak yerine benimle bir kokteyl içebilirsin. Bedava Cosmopolitan kokteyli dağıtan bir barmen tanıyorum. Bu arada adım Elizabeth.”

“Ben de Maribeth.”

“Beth’lerin sayısı ikiye çıktı.”

“Ah, evet, sanırım öyle oldu.”

O akşam birlikte içki içmeye gitmişlerdi. Sonrasındaki pek çok akşam da öyle. Elizabeth, Maribeth on yıl sonra Jason’la yeniden bir araya gelene dek –belki sonrasında bile– hep onun yanında olmuştu. Maribeth de Elizabeth’in. Yine de Elizabeth o konferans odasında ulaşılması imkânsız ve taraflı bir yazı işleri müdürüymüş, Maribeth’in hiç tanımadığı ve asla tanımayacağı birisiymiş gibi davranmış, ona aşî karşıtı ünlülerle ilgili yazının “bu görüşe saygılı” olmasını emretmişti.

“Şaka mı yapıyorsun?” demişti Maribeth burnundan soluyarak. “Bu insanlar ahmak.”

“Ahmak falan değîller,” demişti Elizabeth. “Ve şaka yapmıyorum.”

“Çocuğun olsaydı farklı düşünürdün.” Maribeth bu sözleri söylediği anda pişman olmuştu ve bunun sebebi odada bir anda buz gibi bir hava esmesi değildi. Bazen Elizabeth’le ikisinin birbirinden uzaklaşmasına çocukların neden olup olmadığını merak ediyordu. Elizabeth aslında çocuklara hiçbir zaman düşkün olmadığı halde doğumlarından sonraki ilk bir-iki yıl Maribeth’in ikizlerini fazlasıyla sevmiş gibi görünmüştü.

Elizabeth gözlerini devirmişti. Sık sık yaptığı bu hareket nadiren Maribeth'i hedef alırdı. "Sen de bu derginin yazı işleri müdürü olsaydın farklı düşünürdün."

Maribeth dergiyi açmadan yerine bıraktı. *Frap* hiçbir zaman tam anlamıyla ona hitap etmemişti ama şimdi tıpkı Elizabeth'le olan ilişkisi gibi sanki o da Pompei'ye aitti; geçmişte ve küller altında kalmıştı.

17

Maribeth kaldığı evin yakınlarında otobüsten indiğinde kütüphanede asıl yapması gereken şeyi yapmadığını fark etti; Pittsburgh'da FreshDirect gibi evlere servis yapan bir market olup olmadığını öğrenmeyi atlamıştı.

Bunun için telefonundan yardım almayı denedi ama cadde isimlerine, hangisinin yakın hangisinin uzak olduğunu bilemeyecek kadar yabancıydı. Üst kata çıkıp kapıyı tıklattı. Kapıyı açan platin saçlı çocuktu.

“Ah, siz telefon rehberi istiyordunuz. Unutmuşum.”

“Önemli değil. Sadece evlere servis yapan bir market olup olmadığını öğrenmeliyim. Bu bölgeye yeniyim ve neyin nerede olduğunu bilmiyorum.”

Maribeth ona at eti satan bir market bilip bilmediğini sormuş gibi afalladı ve gözleri kocaman açılmış halde başını yana eğdi. “Sunny,” diye seslendi içeri. “Whole Foods evlere servis yapıyor mu?”

“Whole Foods mu?” dedi içeriden bir ses. “Sana piyango-dan para mı çıktı yoksa?”

“Benim için değil, komşumuz bilmek istiyor.” Çocuk Maribeth’e baktı. “İsminiz neydi?”

“M.B.”

“Bu neyin kısaltması?”

“M.B.’nin.”

Çocuğun yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Sonra tekrar içeri seslendi. “Gizemli komşumuz M.B.’nin evlere servis yapan bir markete ihtiyacı varmış.”

“Ah, tam adamına sormuşsunuz.” Kapının önünde beliren genç kadın başını iki yana salladı. “Todd bu tür şeylerde çok titizdir. Bu arada benim ismim Sunita. Liberty’de bir ShurSave var. Yürüme mesafesinde.”

Belki iki kilodan fazla eşya taşıması yasak olmayan birisi için yürüme mesafesinde olabilirdi. “Peki, evlere servis yapıyorlar mı?” diye sordu Maribeth.

“Channing Tatum göğsü çıplak halde tek boynuzlu ata binerek evlere servis yapsa bile ShurSave’den alışveriş yapmam,” dedi Todd.

“Şimdi ne demek istediğimi anladınız mı?” dedi Sunita gözlerini devirerek. “ShurSave’i beğenmezseniz Giant Eagle da iyidir. Üstelik yirmi dört saat açık.”

“Benim sıkıntım saatler değil. Asıl sorun şu an arabamın olmaması.”

Todd ve Sunita, Maribeth yaşındaki birisinin arabası olmaması karşısında hayrete düşmüş gibi birbirlerine baktılar.

“Ah. Sizi oraya biz de götürebiliriz,” dedi Sunita. “Değil mi Todd?”

Sunita, Todd’un cevap vermesini beklemeden tekrar Maribeth’e döndü. “Bizim de arabamız yok ama Todd’un babacığı arabasını ne zaman istesek bize veriyor.”

“Ona bu şekilde hitap etmekten vazgeç,” dedi Todd.

“Affedersin. Todd’un zengin pederi mi demeliydim?”

“Patronu demeni tercih ederim ki doğrusu da bu zaten.”

“Yardımsever patron ha?”

Maribeth boğazını temizledi. “Markete ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?”

“En kısa zamanda!” dedi Sunita. “Evde sadece pirinçli kraker ve turşu kaldı. Miles’tan arabasını ister misin Todd?”

“Ona bu akşam mesaj atarım,” dedi Todd bitkin bir halde. “Yarın gideriz.”

“Size de uyar mı M.B.?” diye sordu Sunita.

Bu komikti doğrusu. Maribeth bu defa tereddüt etmemişti. İsmi M.B. olduğunu hemen hatırlamıştı. İnsanın böyle hızla başkasına dönüşebileceğini bilmek inanılmazdı.

“Uyar.”

Maribeth o gece alışveriş listesi yapmak için ajandasını eline aldığı anda içindeki Pittsburgh bilet koçanı yere düştü. Ajandanın son sayfasına evi terk etmeden önce apar topar ikizlere ait bir fotoğraf sıkıştırmış ve evi terk ettiği günden beri bu fotoğrafa bakmamıştı.

Bilet koçanını yerden alıp o seyahat sırasında kendini nasıl da Maribeth Klein gibi değil de iş seyahatindeki bir kadın gibi huzurlu hissettiğini hatırladı. Çocuklarını ancak o işkadını kimliğine bürünerek terk edebilmişti. Belki şimdi onların yüzüne de o kadına dönüşerek bakabilirdi. Ne de olsa o sadece çocuklarının fotoğrafına bakan, seyahatteki bir anneydi.

Fotoğrafı şöyle bir inceledi ve kendini o kadar da kötü hissetmediğini fark etti. Sonra onu tekrar yerine koydu ama o an aklına bir fikir geldi. Ajandasında boş bir sayfa açtı ve alışveriş listesi yerine bir mektup yazmaya başladı.

Sevgili Oscar ve Liv, anneniz çok yoğun birkaç gün geçirdi.

Onlara iş seyahatindeki bir kadının yazabileceği türde bir mektup yazdı. Bu mektupta acı dolu açıklamalar ve uyulacağı şüpheli zaman çizelgeleri yerine sadece günlük yaşantıdan alıntılar vardı. Yürüyüş yaparken yağmurluk giydirilmiş bir köpek gördüğünü anlatmıştı. Bunun ona nasıl da ikizlerle de köpeğini bebek arabasıyla gezdiren bir kadın gördüklerini hatırlattığını. *Sonrasında pusetindeki yerini oyuncak bebeğine verdiğini hatırlıyor musun Liv? Ona bebeğinin ihtiyacı olduğunu söyleyip bir daha asla pusete binmediğini?*

Oscar bu olayın ardından bir yıl daha pusete binmeye devam etmiş ve Liv pek de hızlı yürüyemediği için bazen bir sokağı geçmeleri on dakikayı bulmuştu. Jason Liv'in pusete binmesi konusunda ısrarcı davranmaları gerektiğini düşünmüş ama bu defa ilk kez sabır göstermeyi öneren taraf Maribeth olmuştu. Times Meydanı'nda dolaşan bir grup turist kadar yavaş ilerliyor olabilirlerdi ama Maribeth kızının kararlılığına hayrandı.

Maribeth mektubu tamamladı ve sayfayı özenle ajandadan ayırıp komodinin üstüne koydu. Onu göndermeyeceğini biliyordu. Gönderemezdi. Gerçi o an bunun bir önemi yoktu.

18

Maribeth perşembe akşamı Todd ve Sunita'yla alt katta buluştu. Todd eski bir Volvo steysinın direksiyonuna geçmiş, Sunita da yanına oturmuştu. Maribeth arka koltuğa yerleşti.

“Köpek tüylerine dikkat,” dedi Sunita. “Todd’un babası sokak köpeklerini sever.”

“Sokak köpeği mi? Haydi ama. O şampiyon köpekler yetiştirir. Ayrıca onun babam olduğunu söyleyip durmaktan vazgeç!” Todd dikiz aynasından Maribeth’e baktı. “Yine de her yerde Jack Russell tüyleri var. İstersen sana bir tüy toplayıcı verebilirim.”

“Gerek yok.”

Yoğun trafikte şerit değiştirerek ilerleyip birkaç marketin önünden geçtiler. Maribeth şaşırmış görünüyor olmalıydı çünkü Sunita bir süre sonra ona dönüp bir açıklama yapma ihtiyacı hissetmişti. “Todd sadece East Liberty’deki Giant Eagle’dan alışveriş yapmayı sever.”

“Bu doğru değil,” dedi Todd sertçe. “Market District’tekinin fiyatları çok yüksek. Her halükârda burayı seçmemizin

sebebi Hint marketine yakın olması. Sunny atalarıyla iletişim kurmaya çalışıyor da.”

Sunita bu tartışmayı defalarca yaşamaktan usanmış bir ebeveyn gibi, “Sunita,” diye düzeltti.

“Konu kapanmıştır,” dedi Todd.

“Sunita senin gerçek ismin mi?” diye sordu Maribeth.

“Evet. Altı yaşıma basana dek öyleydi. Sonra 11 Eylül yaşandı ve insanlar Pakistanlılara kin gütmeye başladı. Ben Hintliyim ama ailem bizim terörist olduğumuzun düşünülmesinden öyle çok korktu ki ilkokula Sunny ismiyle kaydedildim. Bu sayede Güney Asya kökenli olduğumuz anlaşılmayacaktı.”

Maribeth 11 Eylül olayı yaşandığı sırada henüz altı yaşında olan birisiyle konuştuğu gerçeğini özümsemeye çalıştı.

“Üniversiteye başladığımda ismimi tekrar Sunita olarak değiştirdim. O zamanlar birinci sınıftaydım, şimdi ise son.” Todd’a bir bakış fırlattı.

“Ne diyebilirim ki?” dedi Todd. “Sen benim için her zaman Sunny oldun.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Regl öncesi sendromuna girdiğin zamanlar dışında.”

“Ah, kapa çeneni,” dedi Sunita.

Marketin otoparkında durup birbirlerinden numaralarını aldılar. (Maribeth son dönemde hafıza sorunu yaşadığı için kendi numarasını kontrol ederek söylemek zorunda kalmıştı.) Yarım saat sonra arabanın önünde buluşmak üzere sözleştiler.

Maribeth’in çocukluğunu geçirdiği banliyönün marketleri gibi geniş reyon aralarına sahip olan market –burada ikizlerin pusetini sorunsuzca istediği yöne çevirebilirdi– ithal peynirden kitaba kadar her şey satıyordu.

İçeri girdiklerinde Todd ve Sunita soldaki meyve-sebze reyonuna yöneldi. Maribeth ise sağdaki donmuş gıda bölümüne gitmeyi tercih etti. Ne alacağı az çok belliydi; her zaman aldık-

larını. O sağlıklı beslenirdi ama en sevdiği yoğurt markasını görünce daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp etiketine baktı.

Sekiz gram yağ. Almasına izin verilen günlük miktarın yüzde yirmi beşi.

Bu yüksek bir orandı ama yoğurt protein ağırlıklı bir besindi. Belki o da avokado gibi yağlı ve sağlıklıydı. Maribeth karşılaştırma yapmak için farklı marka bir yoğurda baktı. Sıfır yağ içeriyordu.

Favori yoğurt markasının etiketini tekrar gözden geçirdi. Bu tam yağlı bir yoğurt muydu?

Yani o bunca zaman *tam yağlı* yoğurt mu yemişti? Etiketle, sigara paketlerindeki “ölüme sebep olabilir” uyarısına benzer uğursuz bir *yüksek yağlı* ya da *tam yağlı* uyarısı aradı ama bulamadı. Sadece yoğurdun Fransa’dan ithal edildiği yazıyordu.

Tanrım. O eğitimli bir kadındı. Besinlerin yağ oranıyla ilgili sayısız yazının yayımladığı dergilerde çalışmıştı. Buna rağmen sürekli yediği yoğurt sekiz gram yağ içeriyordu!

Sevdiği yoğurdu bırakıp yerine başka bir marka aradı. Dolaba Rockettes gibi pek çok farklı yoğurt dizilmişti. Yağsız. Az yağlı. Yunan. Probiyotik. Soya sütü. Belki de vegan olmalıydı. Bill Clinton baypas ameliyatından sonra öyle olmamış mıydı?

Yoğurt reyonunu atlayıp alışveriş arabasını birkaç adım ötedeki süt ve tereyağı kısmına sürdü. Elbette tereyağı yiyemezdi. Peki ama margarin? Bir dakika. Margarin sıçanlar üzerinde yapılan deneylerde kansere sebep olmamış mıydı? Hangisi daha iyiydi? Kalp krizi mi kanser mi?

Maribeth normalde sadece mısır gevreğine döktüğü ve biraz da kahvede kullandığı sütlere baktı. Çoğu zaman, çocukların içtiği tam yağlı sütün bir kısmını aşırır, bazen de kahvesine yarım yağlı süt koyardı. Bir kez daha etiketleri inceledi. Yarı yağlı sütün bir kaşığı iki gram yağ içeriyordu. Tam yağlı

sütte durum daha iyi sayılmazdı. Maribeth çoğunlukla günde dört bardak kahve içerdi (kahveyi de biraz abarttığının farkındaydı) ve bu da dört kaşık süt anlamına geliyordu. Bir de yoğurt yiyince günlük alması gereken yağ miktarının yarısını tamamlamış oluyordu.

Hâlâ boş olan sepetini ekmek ve mısır gevreği reyonunun güvenli sınırlarına itip yine sürekli tükettiği granola paketlerinden birini aldı. Onun da etiketine baktı. Her porsiyonda yirmi beş gram şeker vardı. Kıyaslama için kakaolu gevreğin etiketini kontrol etti. *Daha az* şeker. Hippilerin koltuk altı kıllarına benzeyen ktır granoladan bile daha az şekerliydi. Ve Maribeth artık ekstra şekerin kalp hastalığı riskini artırdığını biliyordu.

Sebzeler! Sebzeler güvenilirli. Günde beş öğün tüketmeli, suyunu içmektense çiğ halini yemeliydi. Maribeth artık bütün bunları biliyordu. Ve lahana! Lahana mucizevi bir ilaçtı. Yabanmersini antioksidan deposuydu. Neden hayatını tam yağlı yoğurt yerine lahana ve yabanmersiniyle beslenerek geçirmemişti ki sanki?

Todd ona, *hazır mısın?* diye mesaj attığında sepetine sadece lahana, badem ve kahve koyabilmiş olan Maribeth sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi.

Kendini suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu. O güne dek her şeyi doğru yaptığını düşünmüştü. Bütün bu yaşadıkları başına gelmesin diye hayatını listeler hazırlayıp maddelerini tek tek yerine getirerek geçirmişti.

Ve bakın şimdi hangi noktadaydı. Şu hale bir bakın.

19

Maribeth yanında sadece üç takım çamaşır getirmiş ve Pittsburgh'da geçirdiği bir haftanın ardından orada daha uzun kalacaksa bununla idare edemeyeceğini fark etmişti. Önce Family Dollar'dan iç çamaşırı ve çorap, sonra da kaldığı sokağın sonundaki bir hayır kurumu mağazasından birkaç kot pantolon, kazak ve hava durumu daha şimdiden kar yağacağını haber verdiği için bir çift bot satın aldı. Bir zamanlar Elizabeth'le bitpazarlarını dolaşıp Banana Republic fiyatına Parada ve Versace bulmakta ustaydı ama şimdi çöplüğün içinde mücevher arama girişiminde bulunmamıştı. Elbette artık Elizabeth Prada'yı, Maribeth de Banana Republic'i kendi fiyatlarından satın alıyordu. En azından Maribeth Family Dollar'dan alışveriş yapmaya başlamadan önce böyleydi.

Alışverişi tamamladığında gösterişli olmasa da kendisini birkaç ay idare edebilecek sağlam bir gardırop kurmuştu. Aslında şu an yaptığı şey evi terk etme sebebini haksız çıkarıyordu. Çünkü artık kendini hasta hissetmiyordu. Bir merdiveni hiç dinlenmeden tırmanabiliyordu. Baş dönmeden duş alabiliyordu. Daha uzak mesafelere yürümeye, civardaki önemli mekânları

keşfetmeye başlamıştı; bir kafe, bir manav ve bir sahaf. Bütün bunlara rağmen kendisini sonbahar boyunca idare edecek kadar kıyafet almıştı.

İkizlere iki mektup daha yazmış ama onları bilgisayara kopyalayıp Jason'a e-postalamak üzere kütüphaneye gittiğinde bunu yapamamıştı.

Geçmişte evden bir kez daha ayrılmak zorunda kalmıştı ve babasının kalp krizi geçirdiği o dönemi hatırladı. Ne zaman evi arasa ikizler ağlıyordu. Jason Maribeth arayana dek gayet iyi olduklarını, telefonun çalmasıyla birlikte onun evde olmadığını hatırladıklarını söylemişti. Belki onlara mektup göndermesi de aynı etkiyi yaratırdı. Belki bu, durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Bu yüzden onlara e-posta göndermek yerine sarı yapraklı bir not defteri alıp iş seyahatindeki bir kadın olarak mektuplar yazmaya devam etti.

Sevgili Oscar ve Liv,

*Bu gece kar yağması bekleniyor. Çok yağmaya-
cak. Belki de tutmayacak bile ama bunun yılın ilk
karı olacağı söyleniyor.*

Maribeth New York'ta da kar yağıp yağmayacağını, yağarsa birilerinin onun bu olayın şerefine ikizlerle dışarı çıkıp havalı bir şekerci dükkânında altı dolarlık sıcak çikolata içmek gibi bir geleneği olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

Yine de mektubunda bunu sormadı. Bu iş seyahatindeki bir kadınının soracağı türde bir soru değildi. Hava durumuyla ilgili bilgi verdikten sonra, önceki mektuplarında olduğu gibi ikizlere dair anılara değinmeye devam etti.

Hatırlar mısınız bilmem, geçen ocakta şiddetli bir kar fırtınası olmuştu. Okul tatil edilmiş ve ben de işyerinden izin almıştım. Caddeler boştu ve trafik olmadığı için birlikte Kilise Caddesi'nin ortasında yürümüştük. Liv, sen önden gidiyor, kar yığınlarının üstüne basıp mutlulukla bağırıyordun. Sen biraz daha temkinliydin Oscar ve sürekli, "Yiv, Yiv, Oskie'yi bekle," diyordun. "Oskie'yi bekle!"

Liv, Oscar, annenizi bekleyin.

20

Maribeth, Dr. Grant'le ikinci randevusunda muayene ücretinin ucuzladığını fark etti.

“Yetmiş beş dolar,” dedi Louise.

“Yüz elli dolar olduğunu sanıyordum.”

“O ilk randevu için geçerliydi. Şimdi kontrole geldiniz.”

“Bu indirimli peşin fiyat falan mı?”

Louise ne anlama geldiği anlaşılamayan bir ses çıkardı ve Maribeth endişelenmeye başladı. Geçen ay, ünlülerin gittiği cilt bakım merkezinin sırlarını ortaya koyan bir yazının editörlüğünü yapmış ve orada bir pedikürün bile yetmiş beş dolar olduğunu öğrenmişti. Hangi doktor bu kadar ucuza çalışırdı? Belki şehir merkezindeki bir dahiliyeci bunu yapabilirdi ama hastalarını ucuza muayene eden bir kardiyolog nerede duyulmuştu? Sadece geçen hafta değil, o hafta da bekleme salonunda kimse yoktu.

Louise makbuzu keserken, *onu sen seçtin*, diye hatırlattı Maribeth kendine.

Louise onu apar topar muayene odasına sürükledi. Bu defa önlük yoktu.

“Üstümü değiştirmeyecek miyim?” diye sordu Maribeth.

“Gerek yok.”

Maribeth elinde olmadan artık önlüğe verecek paralarının kalmamış olabileceğini düşündü.

Dr. Grant göz açıp kapayana dek oradaydı. Maribeth Dr. Sterling’i birkaç kez üzerinde önlük olmadan görmüştü ama o papyonu ve konuşma tarzıyla bir doktor olduğunu her zaman belli ediyordu. Oysa Dr. Grant önlük giydiği ve belki kot pantolonu dışında mesleğine ters düşen bir ayrıntı taşımadığı halde doktora benzemiyordu. Tabii yakışıklılığı dışında. Dizi oyuncularını hariç doktorların George Clooney gibi görünmelerine izin var mıydı?

Dr. Grant Maribeth’in kalp ve akciğerlerini dinleyip onu EKG monitörüne bağladı. Değerlerini kontrol etti. “Biraz kilo kaybetmişsiniz ama onun dışında her şey yolunda görünüyor. Biraz konuşmak için ofisime gelmeye ne dersiniz?”

Maribeth önceki deneyimlerine dayanarak bir doktorun hastasını özel bir konuşma için ofisine çağırmasının asla iyiye işaret olmadığını biliyordu. Kısırlık tedavisi için gittikleri Dr. Simon onlara hamileliğin gerçekleşmediğine dair kötü haberi hep ofisinde verirdi. Gerçi Maribeth bunun olacağını önceden tahmin ederdi. Monitör görüntülerinden anlardı.

“Sorun nedir?” diye sordu Dr. Grant’e.

“Hiçbir şey. Az sonra gelirim. Çay alır mısınız?”

“Hayır.” Sesi boğuk çıkmıştı. Tekrar denedi. “Hayır, teşekkürler.”

Doktorun ofisinde yalnız kalınca etrafı inceleme fırsatı buldu. Duvarda Northwestern Tıp Fakültesi’nden alınmış diplomalar ve Pittsburgh Üniversitesi’nde kardiyoloji üzerine ihtisas yapıldığına dair bir belge vardı. Bu onu rahatlatmıştı. Neyse ki Dr. Grant Phoenix Üniversitesi gibi bir yerden mezun olmamıştı.

Kitap rafında birkaç pembe meme kanseri kurdelesini du-
ruyordu ve çalışma masasında buğday tenli bir genç kızın
kano üzerinde gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu
doktorun kızı mıydı yoksa karısı mı? Yaşı ve mesleği göz
önüne alındığında böyle genç bir kadın olsa olsa onun ikinci
eşi olabilirdi. Para avcısı ikinci eş.

“Beklettiğim için üzgünüm.”

Maribeth suçüstü yakalanmış gibi dönüp arkasına baktı-
ğında Dr. Grant’ın iki eliyle birden tuttuğu çay kupasıyla içeri
girdiğini gördü ve bu haliyle tuhaf bir biçimde bir münzevi
edası taşıdığını düşündü.

“Dört çayını kaçırdığımda çekilmez oluyorum.” Mari-
beth’e başıyla masasının önündeki iki boş sandalyeyi işaret
etti. Karşılıklı oturdular.

“Sorun nedir?” diye sordu Maribeth bir kez daha.

Doktor fincanını bir bardak altlığının üstüne koydu ve
gülümsemeye devam etti. “Neden hep ayakkabının diğer te-
kinin de düşmesini bekliyorsunuz?”

Maribeth doğru mu duyuyordu? Erkeklerin bu ayakkabı
benzetmesiyle ilgili sorunu neydi?

“Kırk dört yaşında kalp krizi geçirdim,” dedi. “Stent
takma işlemi sırasında atardamarlarımdan biri yırtıldı. İkili
baypas oldum. Bütün bu olanlardan sonra düşen ayakkabı-
lar konusunda biraz dikkatli davranmamı mazur görmeniz
gerekir.”

Maribeth onun doktorlara özgü laflar söylemesini bek-
ledi; buna üzölmeye değmeyeceğini, stresin durumu daha da
kötöleştirdiğini, işin zor kısmını atlattığını. Ama o bunun
yerine sadece, “Evet, sanırım sizi anlıyorum,” demekle yetindi.

“Belli ki geçmişte sağlığıma yeterince dikkat etmemişim,” dedi Maribeth. “Kalp krizi geçirdiğimi bile anlamadım. Yediğim Çin yemeği yüzünden midemin bozulduğunu düşündüm.”

Doktor fincanına üfledi. Maribeth bergamot kokusu aldı. Earl Grey.

“Bu eşine az rastlanır bir durum sayılmaz.”

“Gerçekten mi? Yani herkes fıstıklı tavuğu mu suçluyor?”

“Tatlı-ekşi dana etinin daha fazla suçlandığını söyleyebilirim.”

“Tatlı-ekşi dana eti yiyen biri, kalp krizi riskini göze almış demektir.”

“Öyle mi?”

“Menüleri yakından incelerseniz bu yemeğin altına hep böyle bir dipnot düşüldüğünü görürsünüz.”

Doktor güldü.

Maribeth’in hemen ardından hissettiği heyecan, eski bir paltoda yirmi dolarlık bir banknot bulmak gibiydi. Birilerini böyle güldürmesinin üstünden epey zaman geçmişti.

“Bu size daha iyi hissettirecekse,” diye devam etti Dr. Grant, “kadınların çoğu zaman kalp krizini bağırsak gazıyla karıştırdığını söylemeliyim.”

“İçinde ‘bağırsak gazı’ geçen hiçbir cümle bana kendimi daha iyi hissettiremez.”

Doktor bir kez daha güldü. Maribeth birden hatırladı. Eskiden eğlenceli bir kadındı. İşyerinde şakalarıyla tanınırdı; en azından, yaptığı yorumların buz gibi bir hava estirdiği *Frap*’ten önce çalıştığı yerlerde. *Frap*’e ilk başladığı dönemdeki bir personel toplantısında, derginin kapak konusunda “domuz gibi yemek” ile böbürlenene, damarları seçilebilecek kadar zayıf bir aktris hakkında tartışıklarını hatırlıyordu. Maribeth kadının uçan domuzun kuzeni olan gizemli hava yutan domuz

olabileceğine dair bir espri yapmış ve Elizabeth her zamanki gibi kahkahayı basmak yerine gergince gülümsemişti. Diğer editörler ise adeta dehşete kapılmıştı.

Maribeth, Dr. Grant'e eşlik edip güldü. Bu canını acıtmıştı ama sadece biraz.

"Şuna ne dersiniz," dedi Dr. Grant, "başka hiçbir risk faktörü taşımaksızın kırklı yaşların ortalarında kalp rahatsızlığı geçirmek çoğunlukla kalıtsal hiperlipideminin sonucudur. Bu size büyük ihtimalle ailenizden miras kalmış. Bu yüzden fıstıklı tavuğu fazla suçlamayın."

Doktorun yaptığı espri tıpkı Maribeth'in *Frap*'te yaptığı espriler gibiydi. Odada buz gibi bir hava estirmişti.

"Bunu söylüyorum çünkü rahatsızlığınız kalıtsalsa..." Doktor, Maribeth'in dosyasını alıp aile geçmişi kısmına baktı ve boş olduğunu gördü. "Ah."

"Ben evlatlık alınmışım," dedi Maribeth bunu normal bir şeymiş gibi söylemeye çalışarak. "Bu yüzden annemi suçlamak istesem bile yapamam."

"Ya da babanızı. Kalp rahatsızlıklarında cinsiyetler arası fark yoktur."

"Amma da modern görüşlü bir hastalıkmış," dedi Maribeth. Sonra sustu.

"Biyolojik ebeveynleriniz hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?" diye sordu doktor.

"Hayır." Maribeth'in ağzında buruk bir tat belirdi. Konu Çin yemeğiyle ilgili esprilerden ne zaman buraya gelmişti?

"Onları aramayı denediniz mi?" Doktor bir saldırıdan korunmak istercesine ellerini öne uzattı. "Özel hayatınıza müdahale etmek istemem ama bu durumdaki ilk hasta değilsiniz. Bir sağlık sorunu çoğu zaman daha fazla bilgi edinmeye bahane olur."

“Hayatımda yeterince dram var. Daha fazlasını istemiyorum.”

“Özür dilerim. Bu benim üstüme vazife değil,” dedi doktor.

“Evet, değil,” dedi Maribeth sertçe.

Elbette yalan söylemişti.

Hayatında daha fazla dram istemediği değil, araştırma yapmadığı konusunda. Kütüphaneye gitmeden bir gün önce kendinde nihayet internete bağlanacak cesareti bulduğunda e-postalarını kontrol etmek yerine ikizler doğduğunda keşfettiği bir site olan BurghEbeveynleri.org’a girmişti. Evlatlık alınanların gerçek ebeveynlerine kavuşmalarıyla ilgili öykülerle dolu anasayfayı incelemekten daha ileri gitmemişti. Ama eninde sonunda bunu yapacağını biliyordu. Yoksa neden gelmek için bu şehri seçsindi ki?

21

Maribeth o market felaketinden sonra komşularıyla pek fazla görüşmemiştir. Todd kasa kuyruğunda onun sadece birkaç ürün-den oluşan boynu bükük alışveriş sepetine bakarak, “*Bunları ShurSave’den de alabilirdin,*” demiştir.

Maribeth Asya ürünleri satan markete girmeyip arabada beklemeyi tercih etmiştir. Yeni bir panikatak daha yaşamak istemiyordu. Todd ve Sunita onu arabada bırakıp gittiğinde bu hareketiyle fazlasıyla dar kafalı –daha da kötüsü ırkçı– görünmüş olabileceğini fark etmiştir. Eve dönüş yolunda Todd ve Sunita kendi aralarında sohbet ederlerken Maribeth arka koltukta sessizce oturmuştu. Komşuları üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmadığı kesindi.

Ama sonra Todd’dan çarşamba günü arabanın tekrar onda olacağını ve isterse markete gidebileceklerini söyleyen bir mesaj aldı.

Evet, isterim, yazdı. Bu defa hazırlıklı olacaktı. Kütüphanede birkaç yemek kitabı incelemişti. Artık ne yemesi gerektiğini biliyordu. Balık. Yağsız et. Soya peyniri. Fasulye. Makarna. Yumurta (sadece beyazı). Yeşillik ve kara dut. Yağsız yoğurt.

Saat beşte buluştular. “Öne oturabilirsin,” dedi Todd. “Sunny ‘arkadaşlarıyla’ sinemaya gitti.”

Yol boyunca fazlasıyla sessiz olan Todd direksiyonda parmaklarıyla ritim tutturuyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Maribeth.

“Yolunda,” dedi Todd. “Sunny bana bir liste verdi ama ona beni böyle ekecekse Asya marketine uğramayacağımı söyledim. Ben onun ayakçısı değilim.” Homurdandı. “Yemek yapmayı öğrendiğini sanıyor ama Tanrım, onun yaptıklarını yemektense çamur yemeyi tercih ederim.”

“Anlıyorum,” dedi Maribeth.

“Temizlikte yemek yapmaktan beter. Odasını görmelisin. Tam bir savaş alanı.” Todd sağa sert bir dönüş yapıp Liberty’ye girdi. “Sırf ailesine iyilik olsun diye onunla kalıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Maribeth.

“Babası geçen yıl Hindistan’a çağırılınca Sunny’nin yurda yerleşmesini istedi ama Sunny bunu reddetti. Bu yüzden benimle yaşamasına razı oldular. Ailesi beni yıllardır tanıyor ve eşcinsel olduğumu bildikleri için güvenli olduğumu düşünüyorlar. Neticede Sunny benim başıma kaldı.”

Todd bunu gözlerini devirip öyle umursamaz bir tavırla söylemişti ki Maribeth onun böyle esip gürlemesinin sebebini hemen anlamıştı. Ne kadar eşit görünürse görünsün her ilişkide mutlaka daha güçlü, daha karizmatik, daha üstün bir taraf vardı. Birinin gölgesinde kalmak zordu.

“Bir zamanlar benim de böyle bir arkadaşım vardı,” dedi.

“O da böyle pasaklı mıydı?”

“Pasaklı falan değildi. Sadece onunla çok yakındık. Bir ara aynı evde bile yaşadık.”

“Kötü bir dönem miydi?”

Kısa ama imalı bir şekilde bakiştılar. “Hayır, aksine harikaydı.”

Todd biraz sakinleşmişe benziyordu. Direksiyonda ritim tutturmayı bırakıp arkasına yaslandı. Sonra az öncekinden farklı, daha alçak bir sesle konuştu. “İşin gerçeğı Sunny’yle aynı evi paylaşmaktan günün birinde bunu yapamayacağımı bildiğim için hoşlanmıyorum.”

Maribeth hafifçe onun omzuna dokundu.

“Her ne kadar yemek yapmayı bilmesine de,” dedi Todd.

22

Sevgili Oscar ve Liv,

Bugün caddede tek başına müzik yapan bir adam gördüm. Aynı anda hem banjo hem mızıka hem de davul çalıyordu. İlk başta bunun berbat bir müzik olacağı düşünülse de tersine harikaydı. Dışarıda ayak parmaklarımı hissetmez olana dek onu dinledim. Sonra sepetine ikiniz adına beşer dolar bıraktım. Bana sizi ve kendi kendinize uydurduğunuz şarkıları hatırlattı.

Şu sıçanlarla ilgili olanı hatırlıyor musunuz? O benim en sevdiğim şarkınızdı. Sanırım şöyle bir şeydi:

Bazı insanlar köpekleri sever

Bazıları kedileri

Hatta kimisi fareyi

Ama sıçanlar hiç sevilmez.

Jason insan hakları marşına giriş olarak nitelendirdiği bu şarkıyı kaydetmiş ve Maribeth de onu telefonuna aktarmıştı. Şimdi bir kopyasının yanında olmamasına hayıflanıyordu. Sırf şarkı söyleyen o çocuksu sesleri duyacağı için değil (gerçi

Liv'in detone sesi kulakları tırmalıyordu), bu içini rahatlatacak bir kanıt olacağı için. Oscar gitarın tek teliyle şarkılar çalar, Liv de kulağa hoş gelen, kafiyeli dizeler mırıldanırdı. Müzik yetenekleri Jason'dan geliyordu. Söz söylemekteki ustalıkları ise Maribeth'ten.

Maribeth ikizlerin de büyüdüklerinde aynı düşüncede olup olmayacaklarını merak etti. Nereden gelip nereye gideceklerini görmek için Jason ve Maribeth'e ya da birbirlerine bakıp şanslı olduklarını mı yoksa lanetlendiklerini mi düşüneceklerdi?

23

“Kalp krizi geçirmeden önce kaç kiloydunuz?” diye sordu Dr. Grant. Bu Maribeth’in üç hafta içindeki üçüncü randevusuydu. Ama bu defakini, bir hafta önce o hayır kurumundan satın aldığı otuz altı beden pantolonun kalçasından aşağı kaymasının verdiği telaşla kendisi almıştı. Ani kilo kaybının kötüye işaret olduğunu biliyordu.

“Bilmem. Elli beş kilo civarı.”

“Şu an elli kilosunuz.”

Elli kilo. Maribeth genç kızlığından beri hiç bu kadar zayıf olmamıştı. “Bir sorun mu var acaba? Kan testi mi yapsak?”

“Olabilir. Ama önce bana bu aralar nasıl beslendiğinizi anlatın.”

Maribeth ne yemesi gerekiyorsa onu yiyordu. Tam tahıllı ürünler. Yeşillik. Tavuk göğsü. Az yağlı besinler. Az sodyumlu. Tatsız.

Buna rağmen Todd’la gittikleri marketin kasap vitrininin önünde, o güne dek yediği her türlü etin tadını hatırlayarak adeta kendinden geçmişti; babasının mangalda pişirdiği bif-

tekler, bir Paris lokantasında Elizabeth'le paylaştıkları pirzola, tekrar bir araya gelmelerinin ardından Jason'a pişirdiği bonfile.

Dondurucunun önünde de kendini kaybetmişti. Çocukken her akşam tatlı niyetine yediği Napoli dondurmalarının tadı hâlâ damağındaydı. Donmuş çilekle yemeye başlar, ortasına geldiğinizde yumuşak vanilyaya ulaşırdınız. Çikolatalı kısımda dondurmayla bisküvi parçacıkları birbirine karışıp ağızda nefis bir lezzet bırakırdı. Kafeinsiz kahve içerek onun dondurma yemesini seyreden annesi, “Her istediğini yiyebildiğin için çok şanslısın,” derdi.

“Kahvaltıda yulaf ezmesi ve yabanmersini,” diye açıkladı doktora. “Öğle yemeğinde lahana. Akşam yemeğinde de tavuk göğsü.” Günlük menüsünü saymak bile iştahını kapamaya yetmişti. Bu kadar zayıflamasına şaşırılmamak gerekirdi. “Temkinli davranmaya çalışıyorum.”

“Temkinli mi?”

“Eskisi gibi zararlı şeyler yemediğimden emin olmak istiyorum.”

“Fazla kilolu ya da sürekli hamburger yiyen birisinin diyet yapması gerekir. Ama daha önce de konuştuğumuz gibi yaşıncı, kilonuza, beslenme biçiminize ve risk faktörlerinize dayanarak sorunun hiperlipidemiden yani vücudunuzun kolesterolü özümseyememesinden kaynaklandığını söyleyebilirim. Siz herhangi bir yanlış yapmadınız. Bu yüzden biraz rahatlayın.”

“Harika. Rahatladım.” Maribeth sandalyesinde öne doğru eğilip kendini bir kancadan kurtarmış gibi yaptı. “İçim ferahladı.”

“Pantomimde mi yoksa yalan söylemekte mi daha kötü olduğunuzu bilemedim.”

“Hey, gücenirim ama,” dedi Maribeth. “Ben pantomimde usta sayılırım.” Önünde bir duvar varmış gibi yaptı.

Doktor güldü. Sonra saatine baktı. Kolunda hâlâ saat taşıyan türde bir erkekti.

“Bir saat kadar zamanınız var mı?” diye sordu.

“Ben de zamandan bol bir şey yok.”

“Güzel. Benimle gelin.”

Arabaya atlayıp Shadyside'daki gurme bir dondurmacıya gittiler. Doktor Maribeth'i bir masaya oturttuktan sonra dondurma bankosuna yöneldi. İkişer kaşık taşıyan iki dondurmayla geri döndü.

“Lezzet testi,” dedi.

“Neli bunlar?” diye sordu Maribeth.

“Şu incir ve balzamik soslu vanilyalı dondurma,” dedi doktor dondurmalarından birini işaret ederek. “Şu da krema ve sıcak çikolata soslu naneli dondurma. Biri havalı, biri klasik. Uygun mudur?”

“Doktor olan sensin.”

Maribeth dondurmalara baktı.

“Merak etme, seni öldürmez,” dedi doktor.

Maribeth bir kaşık aldı. “Bundan emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

Kaşığını incir ve balzamik soslu dondurmaya daldırdı. “Bu benim tedavimin bir parçası mı?”

“Evet.”

“Sigorta tarafından karşılanıyor mu?”

“Senin sigortan yok. Peşin ödeme yapıyorsun,” dedi doktor. “Gerçi bunu peşin ödediğini sanmıyorum.” Maribeth'in göğsünü işaret etti. “Senin Cambridge Springs İslahevi'nden kaçmış bir hükümlü olup olmadığını merak etmeye başladım.”

“Bana sigortayla ilgili soru sormazsan ben de sana hastalarını dondurma yemeye götüreceğim kadar boş zamanı nereden bulduğunu sormam.”

Doktorun ifadesi değişti. Bu öfke, içerleme, hatta utanç bile değil, farklı bir şeydi. Sanki yüzündeki bir örtü hafifçe aşağı çekilmişti.

“Özür dilerim,” dedi Maribeth.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi doktor. Elini uzattı. “Anlaştık. Hadi şimdi ilacını iç.”

Tokalaştılar. Maribeth temkinli bir edayla dondurmasını tattı. Oldukça güzeldi.

“Bak ölmedin işte,” dedi doktor.

“Önce biraz zaman geçsin,” dedi Maribeth.

“Yeterince zaman geçtikten sonra hepimiz öleceğiz zaten.”

“Sana hiç hastalarına karşı mükemmel bir yaklaşımın olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Hadi şunu da dene.” Doktor naneli dondurmayı Maribeth’in önüne itti. Maribeth dondurmadan bir parça aldı. Bu da harikaydı.

“Bu vegan dondurma,” dedi doktor havalı dondurmayı işaret ederek. “İçinde doymuş yağ yok. Diğerine gelince...” Bir kaşık naneli dondurmayı ağzına attı. “Klasik dondurma. İkisi de nefis. Abartmadan söylemek gerekirse ikisinin tadı da güzel.”

“Ama bir tanesi kolesterol bombası!” dedi Maribeth naneli dondurmayı işaret ederek. Dondurmanın yemek borusundan geçip doğrudan atardamarlarında dolaştığını hayal etti. Onu kenara itti. “Bir daha asla normal bir insan gibi dondurma yiyemeyeceğim, değil mi?” diye sordu.

“Olabilir. Buna değeceğini düşün.” Doktor naneli dondurmayı tekrar Maribeth’in önüne itti.

Maribeth dondurmadan küçük bir parça aldı. Atardamarlarının oyununa gelme ihtimalini düşünmemeye çalışması bunu daha çok düşünmesine neden oluyordu. Belki de o gece lipit düşürücü ilacından çift doz almalıydı.

“Neyi merak ediyorum, biliyor musun?” dedi.

“Neyi?”

“O gün doktora gitmeseydim neler olurdu acaba? Kaygısızca dondurma yemeye devam eder ve yeni bir kalp krizi geçirerek düşüp ölür müydüm?”

Doktor omuzlarını silkti. “İlle de böyle olacak diye bir şey yok. Göğsündeki ağrı dinip yeni bir sorunla karşılaşmayabilirdin. Ya da tersine, ağrı kötüleşince acil servisi boylardın. Göğsündeki ağrı kötüleşse de kötüleşmese de ciddi denilebilecek yeni bir kriz geçirir ve dediğin gibi düşüp ölebilirdin.”

“Yine hastana karşı mükemmel tutum sergiliyorsun.”

“Bence sen güzel sözlerle avutulmak isteyen bir hastaya benzemiyorsun.”

“Yanılıyorsun. Bunu istiyorum,” dedi Maribeth. “Sadece bana yalan söylenmesin yeter.”

“Bazen ikisini birden yapmak mümkün olmaz.”

Maribeth başını salladı. “Babam, yani üvey babam kalp rahatsızlığı olduğunun farkında değildi. Sonra günün birinde kriz geçirip komaya girdi ve iki hafta sonra hayatını kaybetti. Hangisi daha iyi bilmiyorum, böyle bir hastalığın olduğu düşüncesiyle yaşamak mı yoksa öleceğin güne dek bu gerçekten habersiz olup kaygısızca yaşamak mı?”

Maribeth doktorun bunu bilmenin daha iyi olacağını söylemesini bekledi. Ne de olsa insanlara böyle bir rahatsızlıkları olduğunu haber vererek, bozulan sağlıklarını düzelterek para kazanıyordu. Ama o bunun yerine, “Sanırım bu da hayattaki diğer her şey gibi,” dedi. “Gerçeği bilmek uğruna huzurundan,

asla ölmeyeceğin duygusundan ya da ölçülmesi daha zor bir şeyden fedakârlık etmen gerekir.”

Maribeth, “Gerçek seni özgürleştirir belki ama öncesinde mutlaka üzer,” dedi lisedeyken, ilham veren posterlerden birinde gördüğü yazıyı tekrarlayarak.

“Aynen öyle.”

Maribeth bir sonraki gün kütüphanede BurghEbeveynleri.org sitesine girip Ebeveyninizi Bulun tuşuna bastı. Karşısına isim, doğum tarihi, din, evlatlık edinen ebeveynlerin isim ve iletişim detayları gibi temel bilgiler edinmeyi amaçlayan bir form çıktı.

Maribeth formu doldururken kendini ikizleri okula yazdırmak ya da toptan bebek bezi almak için doldurduğu online formlardan birini dolduruyormuş gibi hissetti.

İletişim bilgisi kısmına ulaştığında yeni cep telefonu numarasını girdi ama eski e-posta adresini yazmakta tereddüt etti. Evden ayrıldığından beri bu e-posta adresini hiç kontrol etmemişti. Sayfalarca mesajın –Parlak Başlangıç’tan, çeşitli gruplardan ve üyesi olduğu e-posta listelerinden yağın bütün o mesajların yanı sıra, Jason’ın ona söylendiği, Elizabeth’in özenle kaleme alıp endişesini belirttiği, ikizlerin grubundaki ebeveynlerin ilgilenme kisvesi altında bilmişlik tasladığı mesajların– kendisini beklediğini hayal ederek ürperdi. O günlere geri dönemezdi. Formun bu kısmını boş bıraktı.

Kısa bir tereddüdün ardından parmağını gönder tuşuna götürdü.

Jason kendi ebeveynlerinin boşandığı üniversite yıllarında, “Onu bulmak istemediğinden emin misin?” diye sormuştu Maribeth’e. Aynı soruyu bir kez de yakın dostlarından biri, kardeşlerine kavuşmak için Güney Kore’ye gittiğinde sormuştu. Ve son olarak da ikizler doğduğunda. “Gerçek aileni bulmak istemediğinden emin misin?”

Maribeth bu soruyu her defasında, “Benim ailem sensin,” diye yanıtlamıştı.

Artık bu cevabın doğruluğundan emin değildi.

Gönder tuşuna bastı.

25

Maribeth huzursuzca komşularının kapısını çaldı. Daveti mesaj yoluyla yapmayı düşünmüş ama sonra bunun yakışksız olacağına karar vermişti. Saçmalıyordu. Onları Yule Balosu'na falan değil, alt tarafı bir akşam yemeğine davet edecekti.

Kütüphanenin yakınlarında bir balıkçı keşfetmiş ve paella yapmaya karar vermişti. Ancak tek kişilik bir yemek için bütün o kabuklu deniz ürünlerinin masrafına katlanmaya ve onca emek harcamaya değmezdi. Ayrıca Dr. Grant'le dondurma yemek onu keyiflendirmişti. Sadece dondurma yemek değil, yaptıkları sohbet de. Biraz sosyalleşmeye ihtiyacı vardı ve bu konuda tek seçeneği Todd ve Sunita'ydı.

Kapıyı Sunita'nın açması onu rahatlattı. Maribeth karşılıklı hislerini paylaştıkları o alışveriş turundan sonra bile Todd'dan çekiniyordu. Bu yüzden yaptığı davet Sunita tarafından atkuyruğunun sağa sola savrulmasına neden olacak kadar sert bir baş hareketiyle reddedildiğinde biraz şaşırdı.

"Ah, hayır," dedi Sunita. "Gelemeyiz. Kesinlikle gelemeyiz."

Maribeth yüzünün yandığını hissetti. Ne sanmıştı ki? Todd ve Sunita yirmili yaşların başında, o ise kırklarının ortasında idi. İkisinin yakınlığını dostluk olarak algılama yanılığına düşmüş, gerçekte onu karşıdan karşıya geçirdikleri yaşlı bir kadın olarak gördüklerini düşünememişti.

“Ah, tamam, unut gitsin o zaman,” dedi geri adım atarak.

“Yarın pazartesi,” dedi Sunita. Maribeth’in buna bir anlam veremediğini fark edince ekledi: “Pazartesiileri futbol gecesidir. Titans’a karşı oynuyoruz.”

“Ah, tabii ya futbol,” dedi Maribeth. O bu tür şeylerle ilgilenmezdi. Jason düzenli bir spor izleyicisi sayılmazdı ama Maribeth’in üvey babası koyu bir taraftardı. Tuttuğu takımın adı Giants mıydı yoksa Jets mi?

“Onları ezip gezeceğiz,” diye ekledi Sunita.

“Ah.” Maribeth ne diyeceğini bilemedi. “Şey, iyi şanslar.”

“Bir dakika. Ne yemek yapacaktın?” diye sordu Sunita.

“Birileri benim için yemek yapmayalı uzun zaman oldu.”

“Paella yapmayı düşünüyordum.”

“Todd’un deniztarağına alerjisi var.”

“Malzemeler arasında deniztarağı yok.”

“Yemeği buraya getirebilirsin. Tabii bizimle futbol seyretmek istersen.”

“Gerçekten mi?”

“Maç yedi buçukta başlayacak ama sen erken gel, birlikte takılırız.”

Takılmak. “Tamam.”

“Uyarmadı deme, Todd oyun boyunca futboldan başka bir şey konuşmamıza asla izin vermez.” Sunita, *ah şu erkekler*, der gibi gözlerini devirdi.

Maribeth gülümsedi. “Yedide görüşürüz.”

Tarif oldukça karmaşıktı ve bol miktarda diken ayıklamayı, kabuk temizlemeyi, kesip doğramayı gerektiriyordu. Maribeth yanında bir kadeh kırmızı şarapla (Dr. Grant'in gönül rahatlığıyla tüketebileceğini söylediği şeylerden biri de buydu) istenilenleri eksiksiz yerine getirirken yaptığı işten keyif almayı da ihmal etmedi. Balık suyu çıkarabilmek için fazladan balık kafası bile almıştı.

Dairenin içine kekremsi bir koku yayılırken en son ne zaman mecburiyetten değil, zevk için mutfağa girdiğini hatırlamaya çalıştı. En son ne zaman, işten eve dönmesi ile yorgunluğun sebep olduğu bir sinir krizi yaşanması (kriz geçiren her zaman çocuklar olmazdı) arasında geçen o kısacık sürede yemek hazırlamak, servis yapmak ve mutfağı temizlemek zorunda kalmamıştı? Liv'in o hafta domates sosu, pilav ya da brokoli yiyip yemediği konusunda endişe duymamıştı? Oscar'ın mutfakta karidesleri bütün halde görüp de travma geçirmesinden korkmamıştı? Aynı öğünde hazırladığı birkaç çeşit yemeğin emek-fayda analizini –yemeğin lezzetinin mutfağı temizlemek için harcanan zamana oranı– yapmaya mecbur kalmamıştı?

Onun için mutfağı temizleyebilmek bile bir ödül gibiydi. Bir kesme tahtasını kirletmek. Sonra onu yıkamak. Kirden arınmasını sağlamak. Bu Maribeth'e basit bir memnuniyet verirdi. İçini, bir zamanlar editörlük yaparken hissettiğine benzer saf bir mutluluk doldururdu.

Saat yedide buharı tüten yemeği alıp komşusuna geçti. Kapıyı açan Sunita üstüne bol gelen bir Steelers forması giymişti ve gözlerinin altında futbolcuların Maribeth'in anlam veremediği sebeplerle çizdiği o siyah çizgilerden vardı. Sunita'nın ardında Todd belirdi. O da Sunita'ya benzer şekilde giyinmişti. Mari-

beth Sunita'yı daha önce de sporcu formasıyla görmüştü ama Todd hep düzgün giyinirdi.

Todd onun bakışlarını fark ederek, "Uğur getirsin diye," dedi. "Yoksa Steelers kaybeder."

"Bu doğru," dedi Sunita. "Todd bir çocuğu etkileyebilmek için J.Crew giydiğinde şampiyonluk kupasını kaybetmiştik."

"Ah, şu çocuklar," dedi Todd başını iki yana sallayarak.

"Bu biraz ağır," dedi Maribeth başıyla elindeki tabağı işaret ederek.

"Ah, tamam. Masaya bırakabilirsin," dedi Todd.

"Hâlâ sıcak. Nihaleniz var mı?"

"Bir katalog falan getir Sunny," dedi Todd.

Sunita gelen postaların arasından bir dergi kaptı. Bu *Frap*'in son sayılarından biriydi.

"Ben o dergiyi daha okumamıştım," dedi Todd.

"Çok şey kaçırdığını söyleyemem," diye takıldı Maribeth.

"Sen *Frap* mi okuyorsun?" Todd kaşlarını kaldırdı ve Maribeth onun nezdinde bir parça daha değer kazandığını hissetti.

"Gördün mü?" dedi Todd, Sunita'ya. Sonra Maribeth'e döndü. "Sunny yanıtlamadığı tek bir BuzzFeed Harry Potter testi bile kalmadığı halde bu dergiyi okuyorum diye sürekli başımın etini yiyor."

"Senin o aptal dergilerini Harry Potter'la kıyaslayamazsın."

"Ah, boş versene. İkiye bir kaldın. M.B. de bu dergiyi okuyor ve zeki bir kadın. Tanrı bilir, buraya konuk profesör olarak falan gelmiştir."

Maribeth kapağı paella'nın buharıyla ıslanan *Frap*'e baktı. "Ben bir danışmanım," dedi.

"Bir *danışman* bile bu dergiyi okuyor," dedi Todd. "Bu yüzden başımın etini yiyip durmaktan vazgeç."

“Bunu yapmazsam hayatın ne anlamı kalır?” dedi Sunita. “Maç başlamadan önce evi gezmeye ne dersin M.B.?”

“Olur.”

“Onu senin pasaklı biri olduğun konusunda uyardım,” dedi Todd. Maribeth’le bir sırrı paylaşıyormuşçasına bakiştılar.

Daire mutfaktaki eskimeye yüz tutmuş araç gereçleri, salondaki kirli halısı, her yerde karşınıza çıkabilecek, meşe görünümlü yemek masasıyla Maribeth’inkinden farksızdı. Buna rağmen, belki de içinde hayat olduğu için Maribeth’in dairesinden tamamen farklı görünüyordu. Pencerenin pervazına sivri uçlu ampuller asılmış, kitap rafı ders notları ve kitaplarla doldurulmuştu. Evin bir köşesi adeta Steelers mabedi gibiydi; takımın şampiyonluk kupasını aldığını müjdeleyen çerçeve-lenmiş bir ön sayfa haberi, kafası sallanan birkaç oyuncak ve KANIMIZ SARI SİYAH AKAR yazılı bir pankart. Todd ve Sunita çerçeveleli birkaç fotoğrafında şu an olduğundan daha genç, yumuşak ifadeli ve sevimli denilebilecek kadar tuhaf görünüyordu.

Sunita’nın yatak odası Todd’un önceden uyardığı gibi darmadağınktı; karışık halde duran dekoratif yastıklar, parlak renkli duvar mozaikleri, gardıroptan dışarı taşan giysiler.

Todd’un yatak odası Sunita’ninkine kıyasla fazla derli topluydu; orduda bile geçer not alabilecek kadar düzgün bir yatak, bir Warhol eserine benzeyecek şekilde düzenlenmiş elementler çizelgesi, ustalıkla çiçek şekli verilmiş sinema biletleriyle dolu dev bir pano. Maribeth biletlere yakından bakmak için panonun önüne gitti.

“Çok sık sinemaya gideriz,” dedi Todd. “Ben de madem bu işe bu kadar para harcıyorum, bari biraz havasını atayım diye düşündüm.”

“Sen sinemaya gitmeyi sever misin?” diye sordu Sunita.

“Severim ama çok sık gittiğimi söyleyemem.” Maribeth *Frap*’te işe başladığında bazı cuma günlerini sinemanın gündüz seansında geçirebileceğini düşünmüş ama bunu yapamamıştı. Bir kez bile. Çoğunlukla seyretme şansı bulamadığı vizyon filmlerinden oluşan biletlere baktı; *Skyfall. Mükemmel Saha. Düzenbaz. Kimlik Hırsız. Açlık Oyunları. Ted. Harold ve Maude.*

“*Harold ve Maude* mu?” dedi şaşırarak.

“Haklısın,” dedi Sunita “Todd beni Row House’taki o filme zorla sürükledi. Tuhaf bir film. Sen seyrettin mi?”

Maribeth o filmi üniversiteden beri seyretmemişti. Jason’la geçirdiği o ilk gecedan beri.

Courtney’nin ısrarları sonucu Jason’la röportaj yapmak üzere radyo kanalına giderken tam bir saat boyunca müzik konusunda her şeyi bildiğini sanan, çirkin bir adamla bir arada olacağını düşünmüştü.

Ama Jason’la görüşmesinin ardından bir bahane bulup röportajı ertesi güne de uzatmıştı. Sonra Jason ona, yaptığı işe birebir şahit olabilmesi için programlarından birini izlemesi gerektiğini söylemişti.

Neticede Maribeth’in Nazar’la ilgili bütün tahminlerinde yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Gerçi Nirvana’dan hoşlanmadığını itiraf ettiğinde Jason ona, “Seni kim büyüttü?” diyerek biraz takılmıştı ama niyeti kötü değildi. Maribeth, onun, karşısındaki kişinin bir şeylere ilgi duymasını yeterli bulduğunu, bunun ne olduğunu umursamadığını en başından keşfetmişti. Jason için önemli olan tek şey müziğe olan aşkıydı. Havalı ya da farklı görünmek için değil, müziğe duyduğu sevgiyi ifade etmek için DJ’lik yapıyordu.

Üstelik çirkin değildi. Hem de hiç değildi. Maribeth onu radyo kanalında ilk gördüğünde gür saçları, ela gözleri ve

dolgun dudaklarıyla hoş bir adam olduğunu düşünmüştü. Maribeth için bir parça çalarken, duyduğu heyecanla –çünkü Maribeth şarkıyı söyleyen grubu tanımadığını söylerse onu boş stüdyoya sürükleyip bu konuda eğitim veriyordu– gözlerini kapayıp dudaklarını kemirmiş ve Maribeth de bu harekete kendi dudaklarını yalayarak tepki vermişti.

Maribeth röportajın üçüncü gününde Jason'ın plakları döndürerek program yapmasını seyrettikten sonra onun hoş değil, yakışıklı bir erkek olduğuna karar vermiş ve dudaklarının yalamaktan kabuk bağladığını fark etmişti.

Normalde yazı yazmaktan nefret ederken –ki editörlüğü seçmesinin sebebi de buydu– Jason hakkındaki yazıyı büyük bir hevesle tamamlayıp hiç vakit kaybetmeden yerine ulaştırmıştı. Ertesi gün yazı basıldığında ise ne yaptığını fark etmişti. Bu bir biyografi değil 11.500 kez basılmış bir aşk itirafıydı.

Paylaştıkları yurt odasında Courtney'ye, “Jason Brinkley sıradan bir günde, kot pantolon ve tişört giymiş Clark Kent gibi kimse tarafından fark edilmeden kampüste dolaşır. Ama ne zaman radyoya girse, ki bu örnekteki radyo KLXR'dır, Nazar'a, yani müzisyen bir Süpermen'e dönüşür,” diye okumuştusu yüksek sesle. Yazanları kabullenmekte zorlanarak alt satırlara inmişti. “Alaycı sözlerin revaçta olduğu, insanların hiçbir şeyi umursamayacak kadar havalı görünmeye çalıştığı günümüzde Brinkley, etrafıyla gerçekten ilgilenen ve bu yüzden daha da havalı görünen bir istisna.” Maribeth gazeteyi yere atmıştı. “Bana bunu neden yaptın? Senden nefret ediyorum. Hayır, senden değil kendimden nefret ediyorum.” Başını ellerinin arasına almıştı. “Öldür beni. Lütfen.”

“Bence çok şeker,” demişti Courtney. “Her zaman mantığıyla hareket eden Maribeth aşkını herkesin gözü önünde ilan ediyor.”

Maribeth gazeteyi buruşturup çöpe atmıştı. “Bugün evden çıkmayacağım. Onunla karşılaşma riskini göze alamam.”

Aynı günün gecesini de yurt odasında saklanarak geçiriyordu ki Courtney onu sinemaya gitmeye ikna etmişti. “Suarede *Harold ve Maude* oynuyor. Kim o filmi seyretmeye gider ki?”

Gerçekten de kimsenin gitmeyeceği ortaya çıkmıştı. Bir elinde bir kutu patlamış mısır, diğerinde bir paket şeker tutan Jason Brinkley dışında. Jason’ı önceden tanımadığı için bu karşılaşmayı Courtney planlamış olamazdı ama Maribeth kaderin iş başında olduğunu düşünerek heyecanlandığını hissetmişti. Gerçi nutku tutulduğu için ne film boyunca ne de kampüse yaptıkları yürüyüş sırasında Jason’a tek bir kelime bile edememiş, onun yerine Courtney’yle ikisinin filmin müzikleri hakkındaki sohbetlerini dinlemişti.

Yurdun önüne geldiklerinde durmuşlardı. Courtney onlara bakıp yoluna devam etmişti. “Sana yazarlıkla alakalı bir sorum olacak,” demişti Jason, Maribeth’e.

“Tamam,” demişti Maribeth temkinli bir sesle.

“Hazırladığım karışık bantları isimlendirmek istiyorum. Bu işimin önemli bir parçası. Üzerinde çalıştığım bir tanesine ‘Dünyayı Umursamayacak Kadar Havalı’ demeyi düşünüyorum. Sence bu isim iki durum arasındaki tutarsızlığı yeterince vurgulamış mı yoksa abartıya mı kaçmış?” Jason Maribeth’e, ileriki yıllarda ona kendi gülümsemesinden bile aşına gelecek, muzip bir gülümseme sunmuştu. Maribeth o an Jason’ın bu bandı kimin için hazırlandığını anlamıştı. Coşkulu bir makale bir gazetecinin aşk ilanıysa karışık bir bant da bir DJ için aynı şey olmalıydı.

“Bence yeterince tutarsız bir isim olmuş,” demişti Maribeth.

“Bir sorum daha var,” demişti Jason sırtıtmaya devam ederek. “Ben Süpermen’sem sen de Lois Lane olur musun?”

Maribeth bu sözlerden duyduğu keyifle tepeden tırnağa ürpermişti. Hayallerin birebir gerçeğe dönüşmesine nadiren rastlanırdı. “Sadece artık çeneni kapayıp beni öpersen.”

“*Harold ve Maude*’u seyrettim,” dedi Maribeth, Sunita ve Todd’a. “Ama bu yıllar önceydi.”

Maça hazırlıklar başladı. Sunita bir tepsi yumurta dolması getirdi. Yumurtaların beyazları iştah kırıcı bir griye dönüşmüştü. “Steelers yumurtaları,” diye açıkladı. “En az iki tane yemezsen maçı kaybederiz.”

Maribeth telaşını belli etmiş olmalıydı çünkü Todd gülererek, “Sanırım bu sadece Steelers taraftarları için geçerli,” dedi.

“Anladığım kadarıyla siz ikiniz koyu birer Steelers taraftarısınız,” dedi Maribeth.

“Doğduğum günden beri,” dedi Todd göğsüne vurarak.

“Ben de öyle,” dedi Sunita. “Babam hep bu ülkenin vatandaşlık hakkını elde ettiğinde değil, Steelers taraftarı olduğunda kendini bir Amerikalı gibi hissettiğini söyler.” Başını iki yana salladı. “Tekrar Hindistan’a gönderileceğini duyduğunda ilk endişesi benim geleceğimdi. İkincisi de Steelers maçlarını nasıl seyredeceği.”

“Neyse ki uydu yayını var,” dedi Todd.

“Değil mi ya?” dedi Sunita. “Bazen hakemin kararına karşı çıktığında beni arar.”

“Bazı şeyler hiç değişmiyor,” dedi Todd. Maribeth’e dönüp açıkladı. “Pittsburgh’da yaşıyorsan damarlarında Steelers kanı dolaşıyor demektir. Pittsburgh’lu, Hintli ya da eşcinsel olman fark etmez.”

Maribeth neredeyse kendisinin de buralı olduğunu söyleyecekti.

Aynı anda televizyondan uyarı sinyali geldi. “Ah, maç başlamak üzere,” dedi Sunita.

“Ona kuralları anlattın mı?” diye sordu Todd.

Sunita başını salladı. “Maç boyunca başka bir şeyden bahsetmek yok.”

“Anlaşıldı,” dedi Maribeth.

Tabaklarına paella koyup maçı seyretmek üzere yerleştiler. Reklamlar sırasında Todd ve Sunita ona maçla ilgili ayrıntıları anlattılar ve kalben bağlı oldukları hücum oyuncusu hakkında bolca konuştular. “Adamın jübile yaptığı gün işimiz biter,” dedi Todd.

“Haydi ama,” dedi Sunita bir yastıkla ona vurarak. “Buna takım oyunu denmesinin bir sebebi var. Ayrıca bir zamanlar Terry Bradshaw için de böyle söyleniyordu.”

“Evet ve bak adam jübile yapınca neler oldu,” dedi Todd. “2014’ün bizim yılımız olacağını umalım.”

Gece keyifli geçti. Yemek, şarap, maç hakkında tartışmalar, art arda yapılan yorumlar, bitmek bilmeyen pozisyon tekrarları. Maribeth gecenin ortalarına doğru içinin ısındığını ve mayıştığını hissetti. Maçın son on beş dakikasında sıcak bir uykuya daldı. Belki de *Harold ve Maude*’u hatırladığı için Todd onu hafifçe sarsarak uyandırdığında, evindeki kanepede uyuyakalmış ve Jason tarafından yatağına gitmesi için uyarılmış gibi hissetti.

26

Maribeth kendine yeni bir kitap almak için Liberty'deki sahafa doğru yürüyordu. Bunu öylesine sık yapar olmuştu ki sahaf, bir kütüphane görevlisi gibi okuduğu kitapları ondan tekrar satın almaya başlamıştı. Bu Maribeth'in işine geliyordu çünkü kütüphane şehir kimlik kartı olmadan üyelik kabul etmiyordu ve Maribeth böyle bir kartı, kimliğini ifşa etmeden alamazdı.

O sabah bir önceki yıl basılmış bir polisiye roman okumuştur –romanı metroda herkesin elinde gördüğünü hatırlıyordu– ve şimdi kitabı, hâlâ oradaysa, yayımcısı ona birkaç kopya gönderdiği halde bir türlü okuma fırsatı bulamadığı şu olay yaratan İngiliz romanıyla değiştirecekti. New York'tayken ancak yatmadan önce kitap okuyabiliyordu. (Metroda geçirdiği zamanı işle ilgili kaçırdığı e-postaları okumaya harcıyordu.) Ama yatağa girdiğinde okuduğu kitap ne kadar iyi olursa olsun gözleri kapanır ve sabah –ya da ikizlerden birinin bir kâbus görmesi durumunda gece yarısı– uyandığında kitabı, yaptığı birkaç sayfalık ilerlemenin kaydının tutulması için muhtemelen Jason tarafından içine yerleştirilmiş bir ayraçla komodinin üstünde bulurdu.

Oysa burada yıllardır hiç hissetmediği bir açlıkla kitap üstüne kitap bitiriyordu. Bazı günler bir kafeye oturup saatlerce kitap okurdu. Diğer günlerde Lawrenceville kütüphanesine gidip kendine bir kitap seçer ve pencerelerin önündeki masalardan birine yerleşip ikinci güneşi ağır ağır kaybolana dek sayfalarını çevirirdi.

Tam Liberty'ye sapmıştı ki telefonu çaldı. Maribeth'in kendi telefonunun çaldığını anlayabilmesi için zil sesini bir süre dinlemesi gerekmişti. Telefon üç haftadır ondaydı ama ilk kez çalıyordu. Numarasını sadece Todd ve Sunita biliyor, onlar da Maribeth'e mesaj atmakla yetiniyorlardı. Numara Dr. Grant'in ofisinde de kayıtlıydı ama o güne dek bir kez bile Maribeth'i arayıp da randevularını teyit eden olmamıştı.

"Alo?" dedi Maribeth.

"Maribeth Klein'la mı konuşuyorum?"

Maribeth bu isteğe öylesine aşınaydı ki ortada bir terslik olduğunu anlayabilmesi biraz zaman aldı. Bu numarayı bilen birisinin Maribeth Klein'ı sorması mümkün değildi.

"Maribeth Klein'la mı görüşüyorum?" diye tekrarladı ses. Olgun bir sestti. Bir kadına aitti.

"Kiminle görüşüyorum?" Maribeth'i neden durduk yere bir kadın arasındı ki? Yoksa kadın özel dedektif miydi? Jason onun izini bulmak için özel dedektif mi tutmuştu? O böyle bir şey yapar mıydı?

"Ah, affedersiniz. Ben BurghEbeveynleri.org'dan Janice Pickering."

Maribeth nefesini bıraktı. Rahatlamış mıydı, hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa her ikisi birden mi geçerliydi, bilmiyordu.

"Sizi doldurduğunuz formla ilgili aradım. Müsait misiniz?"

"Bir dakika." Cadde gürültülüydü. Maribeth kendini bir eczaneye attı.

“Şimdi tamam. Affedersiniz. Selam. Bir şey bulabildiniz mi?”

Janice Pickering güldü. “Ah, hayır. Henüz değil. Ama ebeveynlerinizi bulmakta kararlıysanız size yardım edebilirim. Bu konuda epeyce tecrübeliyim.”

“Bana biraz süreçten bahseder misiniz?”

“Telefonda anlatmak uzun sürer.”

“Anlıyorum. O zaman ofisinize mi geleyim?”

Beyaz önlüklü bir eczacı Maribeth’e yardım isteyip istemediğini sordu. Sonra onun telefonla konuştuğunu fark ederek kaşlarını çatı. Maribeth dudaklarını oynatarak, *affedersiniz*, dedi.

“Sizin evinizde ya da bir kafede buluşmamız daha uygun olur,” dedi Janice.

“Kafede buluşalım.”

“Bu öğleden sonra müsaaidim. Mount Lebanon ya da Squirrel Hill’e yakın bir yerde misiniz?”

Maribeth’in Mount Lebanon’un nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Squirrel Hill ise yakınlarda olmalıydı. “Ben Bloomfield’da yaşıyorum,” dedi. “Arabam yok ama sanırım otobüsle gelebilirim.”

“Ah, madem arabanız yok ben sizin olduğunuz yere gele-yim. Bloomfield demiştiniz değil mi?”

“Lawrenceville’de buluşmaya ne dersiniz?” diye sordu Ma-ribeth. Sebebini bilmiyordu ama bu buluşmanın yaşadığı yerden uzakta gerçekleşmesini istemişti. Kütüphanenin yakınlarında bir kafe ismi verdi ve o gün beşte buluşmak üzere sözleştiler.

Maribeth telefonu kapayıp eczacıdan özür diledi. Aslında buraya girmesi isabet olmuştu. Üç aylık lipit düşürücü ve beta bloker stoku vardı ama kimliği saklı M.B. Goldman’a Dr. Grant aracılığıyla ilaç satın alabileceği bir eczaneye ihtiyaç duyabilirdi. Sahte isimle reçeteli ilaç satın almanın yasalara

aykırı olup olmadığını merak etti. Ayrıca boynunda döküntü de vardı. Eczacı bunun egzamaya benzediğini söyleyip ona kortizonlu bir krem verdi.

Buluşmaya yirmi dakika geciken Janice Pickering bir yandan masanın üstünü dosyalarla dolduruyor bir yandan da özür diliyordu. “Eve gidip dosyaları almak zorunda kaldım ve tünelde kaza vardı. Kaza karşı şeritteydi ama insanların ne kadar meraklı olduklarını bilirsin.”

“Önemli değil,” dedi Maribeth yeni okumaya başladığı kitabı bir kenara bırakarak. Daha şimdiden yarısına gelmişti. “Seni buralara kadar sürüklediğim için özür dilerim.”

“Ah, ben alıştım. Okula yakın olsun diye Mount Lebanon’dan ev aldık ama kendimi Squirrell Hill’de çalışırken buldum. Yani bu tarafa sürekli gidip geliyorum.”

“Mount Lebanon neresi?”

“Nehrin karşı tarafındaki bir banliyö. Trafik olmadığına gidip gelmek çok kolay.”

“Anlıyorum. Kahve alır mısınız? Ya da çörek?”

“Ah, saat dördü geçti. Şimdi kahve içersem gece uyuyamam.”

“Çaya ne dersin?”

“Hmm, sence kafeinsiz bir karamel latte içsem olur mu?”

“Neden olmasın?”

“Ah, tamam o zaman.”

Maribeth içecekler için sıraya girdi. Geri döndüğünde Janice dosyalarını düzgünce masaya dizmişti. Maribeth’in uzattığı kahveyi, ikizlerin yılın ilk karını müjdeleyen sıcak çikolatayı içerken çıkardıklarına benzer bir şapırtıyla yudumladı.

“Ah, Tanrım, bu nefis bir şey. Kafeinsiz olduğundan emin misin?”

“Bardakta öyle yazıyor.”

İçeceklerini yudumlayıp sohbet ettiler. Janice, Maribeth'e nereli olduğunu sordu. "New York," dedi Maribeth. Birlikte yapacaklarının çoğu –bunu gerçekten de birlikte mi yapacaklardı– kişisel bilgi gerektirdiğinden yalan söyleme zahmetine girmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca Janice topuzundan sarkan kır saç tutamlarıyla hiç de kılık değiştirmiş bir özel dedektife benzemiyordu. Zaten en başta Jason'ın özel dedektif tuttuğunu düşünmek saçmalıktı.

"Çocuğun var mı?" diye sordu Janice.

"Evet, iki çocuğum var. Ya senin?"

"Benimkiler çoktan büyüdü."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Bakıma muhtaç çocukların gittiği bir okulda. Buraya uzak sayılmaz. Ben sosyal hizmetler görevlisiyim."

Maribeth gülümseyip başını salladı. "Yani bunu ek iş olarak mı yapıyorsun?" diye sordu. Okullarda çalışan sosyal hizmetler görevlilerinin maaşları epey düşük olmalıydı.

Janice güldü. Dudağının üstüne süt bulaşmıştı. "Ah, bu benim işim değil, hobim. Tutkum da diyebiliriz."

"BurghEbeveynleri.org tam olarak nedir?"

Janice bardağını masaya bıraktı. "Sanırım ben olduğunu söyleyebilirim."

"Ah." Maribeth hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Kendini bütün bunlara psikolojik olarak hazırlamıştı ve şimdi birilerinin büyükannesiyle çay partisindeydi.

"Söyle bakalım Pittsburgh'a biyolojik anneni bulmak için mi geldin?"

"Bundan emin değilim."

"Anlıyorum. Hayatının büyük bir kısmını bu konuyu düşünerek geçiren birisi olarak önemli bir adım atıyorsun."

“Ben hayatımın büyük bir kısmını bu konuyu düşünerek geçirmediim,” dedi Maribeth.

Janice onun ses tonundan hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. Ya da belki sözlerine inanmamıştı. Maribeth buna kimseyi inandıramıyordu. Jason inanmıyordu. Anne ve babası bile inanmıyordu. Maribeth ilkokuldayken *Broadway* müzikali *Annie* ortalığı kasıp kavuruyordu. Aileleriyle şehre gidip müzikali seyreden Maribeth’in bazı arkadaşları ses provası yapar gibi sürekli *Tomorrow* şarkısını söyler olmuştu. Maribeth müzikalin bütün şarkılarını arkadaşlarından öğrenmiş ve önce rica ederek, sonra yalvararak ailesinden oyuna kendisini de götürmelerini istemişti. Ama ailesi bunu yapmamıştı.

Beşinci sınıfa geldiğinde ebeveynleriyle birlikte müzikale gidecek bir arkadaşı Maribeth’e de bilet temin edebileceğini söylemiş ama annesi gitmesine izin vermemişti. Evde büyük bir kavga yaşanmıştı. Maribeth bir türlü anlayamıyordu. Bazı aileler müstehcen buldukları için çocuklarının *Grease*’i seyretmelerine izin vermiyor ama Maribeth’in annesi bunu sorun etmiyordu. Peki *Annie*’yle ilgili sorunu neydi?

Nihayet babası açıklamıştı: “*Annie* ebeveynlerini arayan kimsesiz bir kızla ilgili.”

“Ne olmuş yani?”

“Annen aklına kötü düşünceler sokmasından korkuyor.”

Maribeth o zamanlar evlatlık alındığını birkaç yıldır biliyordu ama bir anne babası daha olduğunu hiç tahayyül etmemişti. Oyunu seyredebilmek için son bir nafile çabayla, “Onlar beni ilgilendirmiyor,” demişti babasına.

“Bana sürecin nasıl işlediğini anlatır mısın?” diye sordu Maribeth Janice’e. “Kanunda değişiklik olduğunu duydum.”

“Evet, böyle bir değişiklik oldu ve bu değişiklikle evlatlık alınan çocuğa geçmişini bilme hakkı verildi. Tabii bu, gerçek

ebeveynlerinin seninle görüşmek isteyeceği ya da korkarım ki hayatta oldukları anlamına gelmiyor ama neredeyse her zaman geçmişin izini sürebilir, nereden geldiğini öğrenebiliriz.”

Neredeyse her zaman. Çok açıklayıcı. “Peki, nereden başlayacağız?”

“Seni hangi acenteye evlatlık aldıklarını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Hiç parti ya da pikniklere katıldığını hatırlıyor musun? Çoğu acente bu tür organizasyonlar düzenler.”

“Ben küçükken, babam buradaki dişçilik fakültesinden mezun olduktan sonra New York’a taşındık. Bildiğim tek şey Pittsburgh’da doğduğum.”

Janice dosyalardan birinin sayfalarını karıştırdı. “Burada Musevi olduğun yazıyor.”

Maribeth gerildi. Tıpkı bir zamanlar flört ettiği avukat Brian Baltzer’ın yaptığı gibi, birilerinin onun dini bilgisini ölçebileceğini düşünerek formun bu kısmını neredeyse boş bırakacaktı. Birlikteliklerinin bir ayını geride bırakmışlardı ki Brian ona evleneceklerse dinini değiştirmesi gerekeceğini söylemişti çünkü Musevi okuluna gittiği ve adına *bat mitzvah* merasimi düzenlendiği halde Maribeth’in “doğuştan” Musevi olduğundan emin değildi. Brian’la bu konuşmadan kısa bir süre sonra ayrılmışlardı.

“Bunun konumuzla ne alakası var?” dedi Maribeth.

“Eğer öyleyse ihtimaller azalır,” dedi Janice. “Bu annenin Musevi olduğu ve şehirdeki tek Musevi evlatlık acentesi tarafından evlatlık verildiğin anlamına gelir.”

“Ah.”

“Şu an sadece tahminde bulunuyorum. Musevi olsun olmasın hâlâ faaliyet gösteren bir acente tarafından evlatlık verildiysen izleyeceğimiz yol belli. Bütün acenteler dosya tutar.

Onlardan dosyalarını taramalarını isteriz. Bir eşleşme olursa senin adına gerçek ailene ulaşırlar.”

“Kulağa kolay geliyor.”

Janice hoşgörüyü gülümsedi. “Sadece daha dolambaçsız. Bu sürecin hiçbir aşaması kolay değildir.”

“Peki, ya beni evlatlık veren acente şu an faaliyette değilse?”

“Bu güçlü bir olasılık. Evlatlık acentelerinin pek çoğu kapandı. Özel bir doktor ya da avukat aracılığıyla evlatlık verilmiş de olabilirsin. Böyle bir durumda Vesayet Mahkemesi’nden ayrı bir araştırma talebinde bulunabiliriz.”

“Vesayet Mahkemesi mi?”

“Evet. Bu nefis bir içecek. Adı neydi?”

“Karamelli moka.”

“Kafeinsiz değil mi?”

“Evet, kafeinsiz. Bu mahkemeye Vesayet Mahkemesi mi deniliyor gerçekten?”

“Evet,” dedi Janice.

Maribeth’in düşüncelere daldığı, Janice’in ise gürültüyle kahvesini yudumladığı kısa bir an yaşandı.

“Peki, böyle bir talep için ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Maribeth.

“Mahkemeye bir talep dilekçesi vereceğiz. Talebimiz bir hâkim tarafından değerlendirilip karara bağlanacak ve soruşturma başlayacak. Yetkili bir soruşturma temsilcisi bir eşleşme bulma çabasıyla kayıtları inceleyecek. Ben de yetkili bir soruşturma temsilcisiyim yani bu iş için beni seçebilirsin.”

“Tamam, haydi araştırmaya başlayalım.”

“Bu şimdilik biraz bekleyebilir. Seni evlatlık alan ailenin Musevi olması ihtimalleri gerçekten de epey azaltacaktır.”

Geçen yaz Maribeth, Battery Parkı’nda ikizlerle birlikte ateşböceği avına çıkmıştı. Oscar böceklerden birini kanadından

yakaladığında neye uğradığını şaşırmış gibi dehşete kapılmıştı. Şimdi Maribeth de aynen böyle hissediyordu.

“Annemi bulursak ne olacak?”

“Onunla iletişim kurulacak. Adına önce genel bir bilgilendirme mektubu, sonra isterse senden bir mektup gönderilecek. Gerisi ikinize kalmış.”

“Ya öldüyse?”

“Mutlaka bir akrabası vardır.”

“Peki ya benimle görüşmek istemezse?”

Janice Maribeth’in karamsarlığı canını sıkmış gibi nefesini bıraktı. “Bu da ihtimal dahilinde,” diye itiraf etti. “Neticede sen elinden geleni yap ve inancını yitirme. Yıllardır bunun hayalini kurman karşı tarafın da aynı duyguları paylaşacağı anlamına gelmez.”

“Daha önce de söyledim. Ben yıllardır bunun hayalini *kurmuyorum*,” dedi Maribeth.

Janice kaşlarını çatınca süttten oluşan minik bıyığı bir parça aşağı kaydı.

“Yani bu sadece bir sağlık problemi sonucu verilmiş ani bir karar. Genetik geçmişimi bilmem gerekiyor.”

“O halde neden onu bulmak için bunca yol geldin. Bunu New York’tan da yapabilirdin.”

Maribeth iç geçirdi. “İşin o kısmı biraz karışık.”

Janice nazıkçe gülümsedi. “Hep öyledir zaten.”

Janice’le görüşmesi bittiğinde saat altı olmuştu ama öylesine sakın bir geceydi ki Maribeth dairesine kadar yürümeye karar verdi. Biyolojik annesi onun için her zaman bulanık, soyut bir figür olmuştu. Belki vardı belki yoktu. Bunu bilmenin bir yolu olmadığına göre Maribeth neden annesini takıntı haline getirsindi ki? Onun için hissettikleri, Tanrı için hissettiklerinden

çok da farklı değildi. Herhalde biyolojik annesi söz konusu olduğunda o bir agnostik sayılırdı.

Ama artık annesinin varlığına dair somut bir kanıt elde etmesi mümkündü. Acaba şimdi kaç yaşındaydı? Altmış beş mi? Yetmiş mi? Hiç Maribeth'i düşünmüş müydü? Gözlerinin rengini ondan almış olabileceğini aklına getirmiş miydi? (Maribeth'in gözleri griydi.) Ya da saçlarını? (Maribeth'in şakaklarına doğru kırılaşmaya başlayan saçları kahverengi ve kıvırcıktı.) Sabahları uyandığında onun da dizi Maribeth'inki gibi kısırdıyor muydu? Komik bir gülüşü mü vardı? Gülüşü için hiç Jason'ın Maribeth'in gülüşü için kullandığı "seksi fok havlaması" tabiri kullanılmış mıydı? Onun da bir Jason'ı var mıydı? Evli miydi? Boşanmış mıydı? Başka çocuğu olmuş muydu?

Ya Maribeth? Maribeth'i neden terk etmişti? Bir anne bunu nasıl yapardı?

Aynı şeyi sen kendine de sormalısın, diye geçirdi içinden Maribeth.

Maribeth ikizlere mektup yazmaya devam etti ve komodinin üstündeki kâğıt yığını giderek büyüdü. Bir öğleden sonra Shadyside'daki bir kırtasiyeye uğrayıp bir top beyaz kâğıda kırk, bir dolmakaleme yirmi dolar verdi. Bu evden ayrıldıktan sonra yaptığı en yüklü masraftı.

En son ne zaman kâğıt kalem kullanarak mektup yazdığını hatırlamıyordu. Düğününe gelenlere teşekkür mektubu yazdığında mı? İkizlerin doğumunda gelen hediyelere e-posta yoluyla teşekkür etmişti. Bu belki çok şık bir hareket olmamıştı ama bunu yapabildiğine bile şükrediyordu. Artık kimse teşekkür notlarıyla ilgilenmiyordu; verdiği hediyelerin kabulü usulüne uygun ve hızlı bir biçimde yapılmadığı takdirde kalbi kırılan Jason'ın annesi dışında.

Eski kütüphaneler gibi kokan bir kâğıda yazı yazmak keyifliydi. Kalem sayfanın üzerinde gürültüyle hareket edip onları kelimelerle dolduruyordu. Sanki Maribeth'in yazdığı mektuplara daha fazla anlam yüklüyordu.

Sevgili Oscar ve Liv,

Bulunduğum yerde pek çok müze var. Geçen hafta bazılarını keşfetmeye başladım. Önce bir sanat müzesine gittim ve dün de bir doğa tarihi müzesini ziyaret ettim. Müzede çok sayıda dinazor fosili vardı ama hiç mavi balina fosiline rastlamadım. Dinazor Müzesi'nde gördüğümüz o mavi balinayı hatırlıyor musunuz? Onu gördüğünde ne söylediğini hatırlıyor musun Liv?

Doğa Tarihi Müzesi'ne kendi aralarında Dinazor Müzesi diyorlardı çünkü oraya çoğunlukla sadece dev T-Rex kemiklerini görmek için gidiyorlardı. Ama Maribeth'in sözünü ettiği gün –doğum günü partileri, oyun grupları ya da kursların olmadığı şu nadir pazar günlerinden biri– dördü daha farklı bölümleri de ziyaret edip ay taşlarına bakmış ve kendilerini tavanından devasa bir mavi balina sarkan Okyanusta Hayat Salonu'nda bulmuşlardı.

Hep birlikte yere uzanıp, ki siz bunun çılgınca olduğunu düşünmüştünüz, tavandaki balinaya bakmıştık. Liv sen, "Okulda, mavi balinanın üzerinde yürüyebileceğimiz kadar büyük bir kalbi olduğunu söylemişlerdi," dedin. Oscar da, "Ben de birinin kalbi üstünde yürümek istiyorum," dedi. Ve ben ikinizin birden elini sıkıp, "Benim kalbimin üstünde yürüyorsunuz zaten," dedim.

İkizler hâlâ onun kalbindeydiler. Maribeth bunu yazıya dökmedi çünkü iş seyahatindeki bir annenin böyle duygusallaşması için bir sebebi yoktu. Yaralı kalbinin ne çok sevgi barındırabileceğine dair bir ispata ihtiyacı yoktu.

28

Maribeth “dondurma müdahalesi” olarak andığı o günden bir hafta sonra kilo kontrolü için Dr. Grant’in muayenehanesine gitti. Bir kilo almış olması Dr. Grant’i, Todd ve Sunita’yla gittiği market alışverişinde herhangi bir olay yaşanmaması da Maribeth’i sevindirmişti.

Muayene tamamlanmak üzereyken Maribeth doktordan boynuna bakmasını rica etti.

“Egzama olabileceğini düşündüm. Krem sürdüm ama işe yaramadı,” dedi. “Kullandığım sabun ve şampuanı değiştirdim. İnternette araştırma yaptım ve şimdi vitamin eksikliğinden kaygılanıyorum.” Bu konu hakkında konuşmak bile sadece boynunun değil, tüm vücudunun kaşınmasına neden olmuştu. “Beni, şey, sigortayla ilgili durumumu sorun etmeyecek bir uzmana yönlendirebileceğinizi düşündüm.”

“Hımm. Anlayışlı bir dermatolog tanıyor olabilirim ama önce benim bakmama ne dersin?” Doktor tabureye hafifçe vurdu. “Otur lütfen.”

Maribeth oturup öne doğru eğildi. Doktor saçlarını araladığında az önceki kaşıntısının yerini birisi tarafından dokunulmanın sıcaklığı aldı.

“İyi haber şu ki bu, vitamin eksikliğinden kaynaklanmıyor.”

“Kötü haber ne?”

“Sanırım bitlenmişsin,” dedi doktor. Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Hem de fena halde.”

Maribeth başını ellerinin arasına aldı. “Koca bir şişe bit şampuanı kullandım.” Tekrar başını kaşıdı. “Resmen kendimi zehirledim.”

“Ama şampuan sadece yetişkin bitleri öldürür, yumurtalarını değil. Bu sirkelerin ayıklanması gerek.” Doktor bu sohbet onu da kaşıdırmış gibi şakağını kaşıdı.

“Ah, evet, ben bunun nasıl yapıldığımı biliyorum.” İkizlere yaptığı gibi kendi saçlarını da taradığını hayal etmeye çalıştı. Evdeki o korkunç günü hatırladı. Niff’in yaptığı yorumları. Yağmur altında yürümesini. Liv tarafından itilmesini. Sonra ona vurmasını.

Ağlamaya başladı.

“Durum o kadar da kötü sayılmaz,” dedi doktor. “Bit herkese bulaşabilir. Bu pis olduğun anlamına gelmez.”

“Sorun bu değil...”

“Ne o zaman?”

“Bütün bunlar hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum.”

Maribeth kendinden adeta nefret ediyordu. Bir zavallı olduğunu hissediyordu. Hem de fazlasıyla. “Özür dilerim.” Ayağa kalktı ve doktorla olan randevularının en sevdiği kısmı onunla muayene sonrası yaptığı sohbetler olduğu halde gözlerini silerek gitmeye davrandı. “Gidip kendime bir bit tarağı alsam iyi olur.” Tarağı omuzlarına dek uzanan saçlarında gezdirdiğini hayal etti. “Kahretsin.”

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi doktor. “Yukarı çıkalım ve bitlerini ayıklayayım.”

“Sen mi?”

“Evet, ben.”

“Tıp fakültesinde bit ayıklamayı da mı öğretiyorlar?”

“Hayır ama bir kızım var ve o da birkaç kez bitlendi.”

“Bunun için özel bir tarak gerekmiyor mu?”

“Kim demiş?”

Niff Spenser.

“Sadece iyi gören gözlere ve biraz sabra ihtiyaç var,” dedi doktor. “Belki gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor ama ardımda bıraktığı her yıl beni biraz daha sabırlı yapıyor.”

Maribeth ona baktı. Gayet ciddi görünüyordu.

“Bunu yapmana izin veremem. Bence bu çok...” *Mahrem* diyecekken, “İğrenç bir şey,” dedi.

“Ben iğrenç şeylere yabancı değilim. Ne de olsa doktorum. Ve baba.”

Bu sözler Maribeth'i gülümsetti. Doktor daha yumuşak bir sesle, “Birisinden yardım istemek doğal bir davranıştır,” diye eklendiğinde ise yelkenleri suya indirmişti.

Doktor Louise'e o gün için paydos ettiğini söyledi. Bekleme salonu boştu ve anlaşılan yeni bir hastanın geleceği de yoktu. Maribeth bir kez daha doktorun tek hastasının kendisi olup olmadığını merak etti. Dışarı çıktıklarında garaj yolundan geçip doktorun arabasına yöneldi ama doktor tam tersi istikametteki ön verandaya doğru yürüyordu.

“Bu binada mı yaşıyorsun?” diye sordu Maribeth.

“Evet.”

“Ah.”

Doktor kapıyı açıp “önden buyur” der gibi Maribeth’e içeri girmesini işaret etti. Maribeth kapı üstü penceresinin vitray camından içeri sızan ışığın, etraftaki toz zerreciklerini mavi ve altın rengine boyadığı geniş antreye adım attı. Sağ tarafta maun bir merdiven, sol tarafta ise gömme bir kitaplığa ve bir şömineye sahip küçük bir salon vardı. Kütükler şöminenin yanına özenle sıralanmıştı.

“Arkaya geçelim.”

Arkaya mı? Maribeth’in arkadaşları ona “arkaya geç” değil, ancak “içeri gir” diyebilirdi çünkü hiçbirinin evi bu sözü söyleyebilecek kadar geniş değildi. Belki sadece Elizabeth ve Tom’un sayfiye evi ama Maribeth o eve de bir vestiyer görevlisi tarafından içeri kabul edildiği geçen yılki Noel partisinden beri uğramıyordu.

Doktorun peşi sıra önce duvarları fotoğraf çerçeveleriyle kaplı uzun, dar bir koridordan, sonra masasının üstü mektup ve tıbbi yayınlarla dolu bir yemek salonundan geçip çelik ankastre cihazlara ve kırmızı lamine dolaplara sahip aydınlık bir açık mutfığa girdi. İçerisi hiç yemek yapılmamış gibi tertemiz, adeta bir teşhir mutfığı havasındaydı.

Doktor mutfağın karşı tarafındaki sürgülü bir kapıyı açıp, “Burada halledeceğiz,” dedi.

Maribeth tek kaşını kaldırdı.

“Bit ayıklamayı kastediyorum,” dedi doktor hafifçe kızarak. “Gidip gerekli alet edavatı getireyim.”

Büyüteçli bir baş lambası, bir havlu, ince dişli bir tarak ve bir şişe zeytinyağıyla geri döndü.

“Niyetin beni Akdeniz mutfağının faydaları konusunda eğitmek mi?” diye takıldı Maribeth.

“Evet,” dedi doktor havluyu uzatarak. “Zeytinyağını doğrudan saçla uygulamak en iyi sonucu verir.”

“Onu kafama mı boca edeceksin yani?”

“Kafanda bir saat bekleyecek. Yağ bitleri boğarak öldürecek.” Maribeth, Wilson’ların bakıcısı Joanne’in ikizlerin kafalarına hindistancevizi yağı boca ettiğini hatırladı. Belki de yaptığı gerçekten işe yarıyordu. “Ve ben de ölen bitleri tek tek toplayacağım.”

“Bu konuda nasıl böyle uzman oldun?”

“Eh, bu biraz uzun bir hikâye. Kızım Mallory saçlarının örülmesinden nefret eder, sürekli canının yandığını söylerdi. Saçlarını hep salık bırakmak isterdi. Ama annesi Felicity onları örme konusunda ısrarcı davranırdı,” dedi doktor yağ Maribeth’in saçlarına yedirerek.

Maribeth şimdi söylenenleri doğru düzgün duymuyordu bile. Doktorun elleri onu tuhaf bir biçimde rahatlatıp keyiflendirmişti. Doktor Maribeth’e daha önce de dokunmuştu –ne de olsa onun doktoruydu– ama bu defaki dokunuşu her nasılsa diğerlerinden farklıydı.

“Mal’in bukleleri çok güzeldi, bu yüzden Felicity’ye onun saçlarını salmasına izin vermesi gerektiğini söyledim. Felicity beni yufka yürekli olmakla suçladı ve istersem Mal’in karışan buklelerini açma görevini üstelenebileceğimi belirtti. Ben de öyle yaptım. Mal’le güzel bir banyo ritüeli geliştirdik.”

Maribeth onu küçük bir kızı yıkayıp usulca saçlarını tarrarken hayal etti. “Sen iyi bir baba olmalısın.”

“Pek sayılmaz. Evde çok vakit geçiremediğim için bunu özel bir ana dönüştürmüştük. Sonra Mallory yedi ya da sekiz yaşlarındayken eve ilk kez bitlenerek geldi. Felicity bunun Mal’in saçları örülü olmadığı için başımıza geldiğini söyledi. Yani onu bitten arındırması gereken bendim.” Doktor bir şeyi hatırlamış gibi sözlerine kısa bir ara verdi. “O bit ayıklama seanslarının

pek de keyifli geçmediğini söylememe gerek yok herhalde.” Hüzünle gülümsedi. “Ah, Mal nasıl da acıyla bağıırırdı.”

“Evet, benim de bu konuda deneyimim var.” Maribeth kendisiyle ilgili bir sırrı daha açığa verdiğini hissederek sustu. Çocuğu olmayan birisi böyle söyler miydi? Ayrıca çocuğu olmayan birisi böyle berbat halde bitlenir miydi?

Dr. Grant bunu fark ettiyse bile belli etmedi. Yağı Maribeth’in saçlarına yedirmeye devam etti ve Maribeth bir kez daha gevşedi.

“İşin ironik yanı,” dedi doktor. “Mallory artık saçlarını sürekli örüyor.”

“O hâlâ burada mı yaşıyor?” diye sordu Maribeth mahmur bir sesle.

“Çoktan büyüdü ve evden taşındı.”

“Yani ev sana mı kaldı?”

“Aslında burayı satmalıydım. Tek kişi için fazla büyük bir ev,” dedi doktor iç geçirerek. “Ama yıllardır burada yaşıyorum ve korkarım ki artık başka bir yerde yapamam.”

Yağ saçlarına tamamen yedirildiğinde Maribeth iyice gevşemişti. Doktor işinin bittiğini söylediğinde biraz üzüldü. Bu işlemin sonsuza dek sürmesini isterdi. Onun çay önerisini reddetti. Doktor, muayenehanesine kadar gidip hemen döneceğini söyledi.

Evde yalnız kalan Maribeth koridora gidip duvardaki fotoğraflara baktı. Dr. Grant’in saçlarına aklar düşmeden önceki bir fotoğrafım gördü. Bir diğerinde Mallory’yle beraberdi. Şu bronz tenli, keskin hatlı, gözlerinin içi gülen kadın da Felicity’ydi. Ya da eskiden öyleydi. Herhalde artık ölmüştü ve Dr. Grant duldu. Boşanmış bir erkek aile fotoğraflarını sergilemez ya da eski eşinden böyle sevgiyle bahsetmezdi.

Maribeth tekrar mutfağa baktı. Yepyenyidi. Ve bir kadına aitmiş gibi görünüyordu. Evet, Dr. Grant dul olmalıydı. Hem de yakın bir zamanda dul kalmıştı.

Bir saat çabucak geçti. Doktor döndüğünde Maribeth tekrar banyodaydı. “İki seçenek var. Ya saçlarını burada yıkarsın ya da onları yağla tararım ve sonra duş alırsın.”

Maribeth orada duş alma düşüncesine katlanamadı. “Onları sonra yıkarım,” dedi.

“Tamam.” Doktor gözlüğünü taktı. “Bakalım nasıl bir iş çıkarmışız.” Tarağı Maribeth’in saçlarında gezdirdi. Maribeth saçları çekilince irkildi.

“Affedersin,” dedi doktor. Tekrar denedi. Tarak bir kez daha takıldı. Maribeth’in gerçekten de canı yanmıştı. Liv’in çektiği acıyı şimdi anlayabiliyordu.

“İşte sana acı veren şey bu.” Doktor tarağı başparmağına vurdu ve Maribeth’e tırnağına düşen küçük böceği gösterdi. Maribeth adeta büyülenerek böceğe yakından baktı. Tuhaf bir biçimde çocuklarından bir parçayı yanında taşımış gibi hissetmişti. Elbette bu bittten ayıklanmak istemediği anlamına gelmiyordu.

Ama işleri pek de kolay olacağa benzemiyordu. Dr. Grant tarağın dişlerini Maribeth’in asi saçlarından ayırmayı başaramıyordu. “Saçların çok karışmış,” dedi.

“Biliyorum. Felaket durumdalar. Onlarla ilgilenecek zaman bulamadım.” Bu bir yalandı. Evinin köşesinde yirmi dolara fön çektiklerini duyuran bir kuaför salonu vardı ve istese her gün fön çektirebilirdi. Bunun yerine saçlarını topluyor, çoğu zaman atkuyruğu ensesine dolanmış halde uyuyakalıyordu. Annesi onun bu halini görse kendini iyice saldıgım söylerdi.

Doktor onun saçlarını tekrar çekiştirirdi. “Vay canına, bazı yerleri tamamen düğüm olmuş.”

“Bence ne yapalım biliyor musun?” dedi Maribeth doktor tarağın dişlerini onun saçlarından kurtarmaya çalışırken. “Saçlarımı keselim.”

“Mallory’nin saçlarını idare edebildiğime göre seninkileri de edebilirim.”

“Hepsini keselim demiyorum. Sadece biraz kısaltalım. Şuraya kadar.” Maribeth boynunun üstünü işaret etti. “Makasın var mı?”

“Saç makasım yok.”

“Herhangi bir makas da iş görür.”

“Ben bunu gerçekten de halledebilirim. Saçının kesilmesine falan gerek yok.”

Maribeth bunun gerekli olup olmadığını bilmiyor ama bir an önce halledilmesini istiyordu.

“Ayrıca sonradan buna pişman olabilirsin,” diye ekledi doktor.

Maribeth *Hayalet* filmindeki Demi Moore’dan ilham alarak saçlarını en son üniversite son sınıfa başlayacağı yıl kısa kestirmişti. Annesi onu kararından pişmanlık duyabileceği konusunda uyarmış olsa da –kıvrıcık saçlara kısa kesim yakışmazdı– Maribeth saçlarının böyle kat kat olmasını sevmişti. En azından birkaç hafta sonra okula döndüğünde Jason’ın yüzündeki ifadeyi görene dek. Jason Maribeth bir uzvunu yitirmiş gibi, “Saçların gitmiş,” demişti kederle.

“Olmam,” dedi Dr. Grant’e. “Bak, bunu yapmak istemiyorsan bana bir makas ver. Saçlarımı birkaç santim kısaltırım ve işimize devam ederiz.”

Aynada birbirlerine baktılar. Sonra Dr. Grant elinde tuttuğu saç tutamını bırakıp banyodan çıktı.

O bunu yapar yapmaz Maribeth’in aklına muayenehanede gördüğü pembe kurdeleler geldi. Kitap raflarının üstünde oldukça

tuhaf görünüyorlardı. Maribeth doktorun oturma odasındaki kitaplığında da benzer kurdeleler görmüştü.

Bunlar meme kanserini temsil eden kurdelelerdi. Felicity meme kanseri sebebiyle ölmüş olmalıydı. (Maribeth o an hâlâ mamografi yaptırmamış olduğunu hatırladı.) Belki Felicity'nin saçları kemoterapi yüzünden dökülmüştü. Belki doktor onları dökülmeden önce kendisi kesmişti. Karısına destek vermek için kendi saçlarını da kazıtmıştı. Maribeth'in saçlarını kesmek istememesinin sebebi de buydu. Ve Maribeth şimdi ona bunu zorla yaptırıyordu.

Bazen Maribeth kalbinin gerçekten de fonksiyonlarını yitirdiğini düşünüyordu. Elbette vücuduna kan pompalıyordu ama hissetme yeteneğini yitirmişti.

“Boş ver,” diye seslendi tiz bir sesle. “Unut gitsin.”

“Neden? Cesaretin mi kırıldı?” Dr. Grant bir ameliyat masasını açıp kapayarak içeri girdi. Hiç de kederli görünmüyordu.

Maribeth elinde olmadan sırtıttı. “Hayır.”

Doktor onun arkasına geçip yağlı buklelerinden birini eline aldı. “Kesmeden önce onları yıkasak mı?” diye sordu. “Böylece daha düzgün bir iş çıkarabilirim.”

“Ben saçlarıma boyun eğdirmeye hayatımı harcadım,” dedi Maribeth. “Sanırım artık berbat görünseler de umurumda değil.”

Sözleri doktorun hoşuna gitmişti. Maribeth bunu açıkça görüyordu. “Nereye kadar kesilecek?” diye sordu doktor.

“Şuraya kadar.” Maribeth ensesinin üst kısmındaki bir kemiği işaret etti.

“Anatomide bu kemiğe C-5 denir.” Doktor, Maribeth'in saçlarını toplayıp kıvırdı. Maribeth'in canı yanmıştı ama her ne kadar kulağa tuhaf gelse de hissettiği baskı vücudundaki gerilimi tamamen aldığı için bu acı biraz da hoşuna gitmişti. Kendini ensesinden tutulmuş bir kedi gibi hissetti.

“Hazır mısın?” diye sordu doktor. “Bir, iki...”

Üç.

Maribeth ıslak saç tutamının yere düştüğünü duydu ve bir anda çıplak kalan ensesinin ürperdiğini hissetti.

Başını kaldırdı. Saçlarında hâlâ bit olduğunu bilse de kaşıntısı durmuştu. Sanki yüz ifadesi de yumuşamıştı ve eskisi kadar bitkin görünmüyordu. Ameliyattan beri ilk defa kendini ruj sürmüş gibi hissetmişti.

“Şimdi daha mı iyisin?” diye sordu doktor.

Maribeth cevap vermedi. Sadece gülümsedi.

“Artık şu işi bitirelim mi?”

“Hiç durma.”

Doktor, Maribeth’in yağlı saçlarını elinden geldiğince düzeltti ve aralarındaki bitleri ayıkladı. O bunu yaparken havadan sudan söz ettiler. Doktor geçen yıl üniversiteden mezun olup Kaliforniya’ya çalışmaya giden Mallory hakkında başka hikâyeler de anlattı. Maribeth de karşılığında ona biyolojik annesini aramaya başladığını söyledi.

Maribeth bu konuşmanın altında bambaşka bir sohbetin süregeldiğini hissetti. Bu sohbet Maribeth’in terk ettiği ailesiyle ilgiliydi. Ve doktorun onu terk eden ailesiyle ilgili. Sanki ikisi de bunu biliyordu ve ortak bir kararla geçmişlerinin büyük bir bölümünü atlayıp doğrudan konuya girmişlerdi.

29

Maribeth, Todd ve Sunita'nın haftalık olağan market ziyaretinde laf dönüp dolaşıp yaklaşan tatille ilgili planlara geldi.

Şükran Günü'ne dört gün kalmış ve Maribeth birkaç gün öncesine dek bunu umursamamayı başarmıştı. Salon penceresinden dışarı bakıp Steelers şapkası takmış hindi şeklindeki bir balon gördüğünde ise tatilin gelip çattığını anladı. Neredeyse dört haftadır ailesinden uzaktaydı. Nasıl olmuştu da aradan bu kadar uzun süre geçmişti?

Maribeth zaman kavramını yitirmiş falan değildi. Ama teslim tarihleri, personel toplantıları, ebeveyn buluşmaları, oyun grupları, okul ve iş günleri olmayınca takvimi farklı olaylarla takip eder olmuştu. Hayatında devamlılık gösteren birkaç aktivite vardı –kütüphane ziyaretleri, Todd ve Sunita'yla yaptığı market turları, Dr. Grant'le randevuları– fakat onun için zamanı belirleyen bunlar da değildi. O daha çok gün boyu destek çorabı giymediği halde bacağıının şişmediği ya da az kullanılır sözleri –“hazır ve nazır” veya “altı aylık periyodlar” gibi– daha rahat hatırlayabildiği günleri dikkate alıyordu. Ya

da ikizlere yazdığı mektupların artık başparmağı kalınlığına ulaşmış olmasını.

“Ben henüz plan yapmadım,” dedi Todd ve Sunita’ya. “Ya siz?”

“Sunny’nin ailesi Haydarabad’da yaşayan Amerika vatandaşlarının geleneksel Şükran Günü kutlamalarına katılacak,” dedi Todd. “Benimkiler de parçalanmış bir ailenin geleneksel Şükran Günü kutlamalarına.”

Sunita onun omzuna vurduktan sonra Maribeth’e döndü. “Todd, anne ve babasının beş yıl önceki boşanmasının etkisini hâlâ üzerinden atamadı.”

“Bunun etkisi bende ömür boyu kalacak.” Todd abartılı bir biçimde iç geçirdi. “Babam tatili Barbie’ye benzeyen karısıyla geçirecek. Annem de yeni erkek arkadaşıyla birlikte *Altoona’da* olacak.” Suratını buruşturdu. “Ben Altoona’ya gitmek istemiyorum.”

Maribeth Altoona’ya hiç gitmediği ve hakkında hiçbir şey bilmediği halde, “Bunun için seni suçlayamam,” dedi.

“Tatilde gidecek bir yeri olmayan birkaç arkadaşımızı eve çağırmayı planlıyoruz,” dedi Sunita.

“Kimsesizler yemeği,” dedi Maribeth. Başlarda Elizabeth’le, sonra Jason’la birlikte her Şükran Günü bu tür yemekler düzenlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Eve doluşan on, on beş, hatta bazen yirmi kişiye dillere destan bir masa donatırdı. Bağıra çağıra sessiz sinema oynarlardı. Şarap su gibi akardı. Herkes yere oturup film seyredirdi. Gece yarısı kurulan masayla kalan yemekler de tüketilirdi. (Jason bir Şükran Günü’nde sırf sandviç yapmak için ikinci bir hindiyi daha fırınlamaya alışmıştı.)

“Evet, kimsesizler yemeği. İyi fikir,” dedi Todd. “Tek sorun hindi pişirmeyi bilmiyor olmamız.”

“İşin yoksa,” dedi Sunita Maribeth’e, “yemeğe senin de gelebileceğini düşündük.”

“Yani benden hindi pişirmemi mi istiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Todd. “Senden bize balık vermeni değil, balık tutmayı öğretmeni istiyoruz, usta.”

“Ve aramızda olmanı,” diye ekledi Sunita. “Ama, anla işte, kimsesiz olup olmadığını bilemedik.”

O sabah Janice moral bozucu haberlerle Maribeth’i aramıştı. Musevi evlatlık acentesinin kayıtlarında Maribeth’e dair hiçbir bilgi yoktu. Bu küçük bir engeldi belki ama Maribeth’in cesaretini kırmaya yetmişti. Kısa bir an varlığının hiçbir kaydının olmadığı düşüncesiyle telaşa kapılmıştı. Janice, “Hayır, hayır, hayır. Bu sadece başka bir kanalla evlatlık verildiğin anlamına geliyor,” diyerek onu teselli etmişti. “Şimdi diğer acentelere de bakıp Vesayet Mahkemesi’ndeki şu araştırmayı başlatacağız.”

Maribeth, Todd ve Sunita’nın davetini düşündü. Tatilde ne yapmak istediğine karar vermemişti ama bir kimsesiz olduğundan emindi.

30

Janice gecikmişti. Maribeth'le saat dörtte şehir merkezinde, belediye binasının avlusundaki bir çeşmenin önünde buluşmak üzere sözleşmişti ama saat dördü çeyrek geçiyordu ve kasvetli gökyüzü kararmaya başladığı halde o hâlâ ortalarda yoktu.

Karşısındaki bankta sarmaş dolaş oturan çifte bakmamaya özen gösteren Maribeth ürperip kaşlarını çattı. Gökyüzünden buz gibi soğuk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Hava adeta ruh halini yansıtıyordu.

Buluşmaya yarım saat geciken Janice özür diledi ve suçu bozulan yazıcıya attı. Basacağı evraklar kendisiyle ilgili olduğu için Maribeth'in yakınma şansı yoktu.

"Yine de tam zamanında gelmişim," dedi Janice. "Yağmur başlıyor."

"Evet," dedi Maribeth yağmuru umursamayan çifte bakarak. "Haydi, içeri girelim." Binaya yöneldi ama Janice onu tekrar caddeye sürükledi.

"Vesayet Mahkemesi yolun karşı tarafında," diye açıkladı. "Seninle burada buluşmak istedim çünkü burası şehrin en sevdiğim noktası. Harika bir yer değil mi?"

“Belki yağmur yağmadığında öyledir,” dedi Maribeth.

“Ah, Tanrım. Yağmuru sorun edersen Pittsburgh’dan nefret edersin. Bu avlu çok huzurlu bir yer. Bir zamanlar hapishane olduğunu asla tahmin edemezsin.”

El ele tutuşmuş halde avluya giren yeni bir çift yağmur altında uzun uzun öpüştü.

“Peki, şimdi ne olarak kullanılıyor?” diye sordu Maribeth. “Saatlik oda kiralayan bir otel olarak mı?”

Janice güldü. “Adliye binası olarak kullanılıyor ama hemen köşeyi dönünce evlendirme dairesi var. Gençken aşk nasıldır bilirsin.”

“Pek hatırlamıyorum,” dedi Maribeth.

Pek değil, neredeyse hiç hatırlamıyordu. New York’ta evlilik başvurusunda bulundukları gün Jason’la Maribeth’in önünde yine böyle sarmaş dolaş öpüşen bir çift duruyordu. Maribeth gözlerini onlardan kaçırmıştı ama çıkardıkları sesleri duyabiliyordu; dudak şapırtılarını ve tatlı sözlerini.

“İnsanlar kuyruğa girdiklerinde neden kendilerini kaybederler ki?” diye fısıldamıştı Jason’a.

“Sıkılmamak için,” demişti Jason. “Biz de aynısını yapabiliriz. Haydi öpüşelim, Maribeth Brinkley.” Dudaklarını büzüp Maribeth’e doğru eğilmişti.

“Maribeth *Klein*,” diye düzeltmişti Maribeth onu kendinden uzaklaştırarak.

“Hâlâ fikrini değiştirebilirsin. Maribeth Brinkley. Kulağa hoş geliyor.”

“Bence daha çok kulak tırmalıyor.”

“Üniversitedeyken nereli olduğun konusunda kafa karıştıran soyadından kurtulmaya can attığını söylemiştin.”

Eh, bu doğrudu. Maribeth’in soyadı biraz garipti. Klein tam bir Musevi ismiydi ve Maribeth kesinlikle Musevi değildi.

En azından ismi Musevi okulundan tanıdığı Christine Goldberg'inki kadar kötü sayılmazdı.

“O geçmişte kaldı,” demişti Maribeth. “Artık iş dünyasında Maribeth Klein olarak tanınıyorum.”

“Çalıştığın dergilerin künyesinde yine Maribeth Klein yazar.”

“Senin soyadını alacak değilim!” Maribeth'in sert sesi salonda yankılanmıştı. Uluorta öpüşen çift bile dönüp onlara bakmıştı. Maribeth daha yumuşak bir sesle eklemişti: “Yani ya ayrılırsak? O zaman senin soyadına mecbur kalırım.”

Jason bir süre konuşmayıp ellerini birbirlerinin arka cebine sokmuş çifte bakmıştı. Sonra sessizce, “Tam evlenme başvurusu yapacakken boşanmaktan mı bahsediyorsun?” diye sormuştu.

“Hayır. Sadece kuyrukta beklemek sinirimi bozuyor,” demişti Maribeth.

Oysa dile getirmediikleri de vardı: *İkimiz daha önce de bir kez ayrılmıştık.*

Vesayet Mahkemesi yeni cilalanmış gibi görünen mermer, pirinç ve koyu renkli ahşaptan oluşan görkemli bir tarihi binadaydı. Girişinde iki bronz aslan heykeli vardı ve lobinin üstünü bir kadını tasvir eden dev bir vitray pencere süslüyordu. Vitrayın ünlü bir sanatçının elinden çıktığı belliydi. “Adı *Şans Çarkı*,” dedi Janice birlikte asansör bekledikleri sırada. “Sanki şu an yaptığımız şeyi anlatıyor, değil mi?”

Maribeth cevap vermedi. Asansör beşinci katta kapılarını açacak ve karşısında annesini bulacakmış gibi gergindi.

Fakat o katta sadece hoş ama aşağı kattakinden biraz daha bakımsız bir lobi vardı. Janice kendilerini tanıttı ve kısa bir beklemenin ardından bir kadın gelip önce Maribeth'in evraklarını aldı, sonra ona bir form imzalattı.

Kadın onları arayacağını söyleyerek ofisine döndüğünde, “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Maribeth.

“Şimdilik bu kadar,” dedi Janice.

Maribeth’in üstüne bir umutsuzluk çöktü. Bu işlem tamamen moral bozucuydu. Bir yandan Janice’ten, bütün bunlardan uzaklaşmak istiyor bir yandan da yalnız kalmaktan korkuyordu.

Tenha bir kafe buldular ve Maribeth kendine kahve, Janice’e balkabağı aromalı, kafeinsiz latte söyledi. Köşedeki bir masaya yerleştiler.

“İyi misin canım?” diye sordu Janice Maribeth’in eline vurarak.

Maribeth başıyla onayladı.

“Sanırım biyolojik anneni düşünmek duygularını altüst ediyor. Bayramlarda durum daha da kötüdür.” Janice sözlerine ara verip içeceğini yudumladı. “Artık mektubunu yazmaya başlasan iyi olur.”

“Mektup mu?”

“Anneni bulduğunda kim olduğunu ve onu neden aradığını açıklayacağın mektup. Bu senin olayı özümsemene yardımcı olacaktır.”

“Sana da yardımcı oldu mu?”

Janice tahta kaşıkla içeceğini karıştırdı. Maribeth’e kendi hikâyesini anlatmamıştı ama onun da bir zamanlar biyolojik annesini aradığı açıktı.

“Evet oldu,” dedi nihayet.

“Ona ne yazacağımı bilmiyorum,” dedi Maribeth.

“Sadece içinden geçenleri yaz. Ona kendinden, aileden söz et. Neyi anlatman gerektiğini hissediyorsan onu anlat.”

Maribeth böyle bir mektup yazdığını hayal etti. Aklında pek çok soru olan gözü yaşlı, terk edilmiş bir kız çocuğu gibi

davranmasının beklendiğini biliyordu ama o gerçekte sadece ailesinde kalp rahatsızlığı olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bunu bilmeye bir tek kendisi için değil, çocukları için de ihtiyacı vardı.

“Biliyor musun,” dedi Janice’e, “ben çocuklarıma Şükran Günü’nde hamile kaldım.”

“Öyle mi?”

Eh, bunu kesin olarak bilemezdi. Ayrıca Dr. Simon’ın, döllenmiş embriyoları onun rahmine yerleştirerek yaptığı işleme de ancak bilimkurgu romanlarında “hamile kalmak” denilebilirdi. Bu onların dördüncü ve son tüp bebek denemesiydi. Masrafları karşılamak için Jason’ın annesinden birkaç bin dolar istemek zorunda kalmışlardı. Nora onlara parayı vermiş ama vasiyetini değiştirip belli ki Maribeth’e bırakmayı planladığı elmas bilekliği Lauren’a bırakmıştı.

Embriyo yerleştirme işlemi Şükran Günü’nden önceki salı günü yapılmıştı. İşlem bittiğinde Dr. Simon, Maribeth’in karnına hafifçe vurarak, “Üç rakamı uğurludur,” demişti.

“Bu dördüncü denememiz,” demişti Maribeth keyifsizce.

Bu defa da başarılı olacaklarını düşünmüyordu. Son dönemde içkiden uzak duruyordu ama o Şükran Günü’nde kör kütük sarhoş olmuştu. Ertesi sabah uyandığında kusmaya başlamıştı. “Sanırım bu defa başardık,” demişti Jason.

“Buna karar vermek için çok erken,” demişti Maribeth. “Dün gece içkiyi fazla kaçırdım.” Ama birkaç hafta sonraki testlerin sonucu pozitif çıkmıştı. Maribeth o zaman bile hamileliğinin süreceğine inanmamıştı. Daha önce de hamile kalmış ama altıncı haftaya ulaşamadan düşük yapmıştı. Ultrasonda çarpan iki küçük kalp gördüklerinde –daha önceki hamileliklerinin hiçbirinde bebeğin kalp atışlarını duymamışlardı– Jason bunu o gece sarhoş olmasına bağlayarak Maribeth’e takılmıştı.

“Belki de en başından böyle yapmalıydık,” demişti Maribeth gülerek. “Sarhoş olup ailemizin arabasının arka koltuğunda sevişmeliydik.”

Şimdi Janice’e bu süreçteki bütün o başarısızlık ve düşükleri anlatırken boğazı düğümlenmişti. Soğuyan kahvesinden bir yudum alarak rahatlamaya çalıştı. “Çocuklarımı kucağıma alıp ilk kez gördüğümde, *İşte sebep bu*, diye düşündüm. Bütün o tutmayan yumurtalar sahteydi. *Benim* çocuklarım en başından beri bunlardı.”

Maribeth başını kaldırıp baktı ve Janice Pickering’in gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce şaşırdı.

Burada oturmuş annelik sevgisinden bahseden Maribeth aslında tam bir sahtekârdı. Artık eski gücüne kavuştuğu halde hâlâ evinden uzaktaydı.

“Bu doğru muydu yoksa sadece öyle olmasına inanmak zorunda mıydım, bilmiyorum,” dedi.

“İkisi birbirinden o kadar da farklı mı sence?” dedi Janice.

31

Maribeth denedi. Biyolojik annesine mektup yazmayı denedi. Ama bu yetişkin bir Musevi'nin Noel Baba'ya mektup yazmasından farksızdı. Ona ne söyleyecekti?

Bu konuda hiçbir fikri olmadığı için annesine yazdığı mektubu bırakıp ikizlere yazmaya başladı.

Sevgili Liv ve Oscar,

Burada her yer Şükran Günü için süslendi. Cad-denin karşısında balonlardan yapılmış bir hindi var. Macy'ninkiler gibi sahte değil, gerçek balonlardan. Geçen yıl, neden Şükran Günü'nde birbirimize hediye vermediğimizi sormuştun, hatırlıyor musun Oscar? Baban bunun şirketlerin insanları alışverişe diretmediği tek bayram olduğunu söylemişti. Sanırım ben de Hanukkah ve Noel yaklaştığı için Şükran Günü'nde hediye vermemize gerek olmadığını söylemiştim. Ama gerçek şu ki siz bize Şükran Günü'nde geldiniz. Yani o gün doğmadınız ama size o gün hamile kaldım.

(Günün birinde ne demek istediğimi anlayacaksınız.)

Bundan daha güzel bir hediye olabilir mi?

Maribeth kalemi bıraktı. Çünkü üzgün olduğunu yazmak istiyordu. Şükran Günü'nü berbat ettiği için. O güne kadarki bütün Şükran Günlerini berbat ettiği için.

İkizlere yalan söylememişti. Onları gerçekten de verilebilecek en güzel Şükran Günü hediyesi olarak görüyor, hayatının anlamı olduklarını düşünüyordu. İşte bu yüzden doğdukları günden beri her Şükran Günü'nün berbat geçmesi onu şaşırtıyordu. Her yıl bir öncekinden daha da kötü geçiyordu.

İkizlerin ilk Şükran Günü'nde Jason'ın kız kardeşine gitmişlerdi ve kimsesizler yemeği üstüne hiç konuşulmadan iptal edilmişti. Lauren'ın çocukları ikizleri kucaklarına almak istemişlerdi ve Maribeth şu sürekli dezenfektan kullanan takıntılı annelerden biri gibi davranmamak için buna izin vermişti. Neticede Oscar ve Liv hastalanmış, Maribeth tatili iki huysuz bebeği kucağında dolaştırarak geçirmişti. Jason'ın teyzelerinden biri, "Günler uzun ama yıllar kısa," demişti. Maribeth hafta sonu bile ona koca bir yıl gibi geldiği için buna inanmakta güçlük çekmişti.

Bir sonraki Şükran Günü'nde Maribeth'in anne ve babası çocukların bakımı ve yemeklerin hazırlanmasına "yardım" etmek için onları ziyarete gelmişti. Artık on beş aylık olan ikizler adeta birer füzeye dönüştükleri için bu hiç de yabana atılacak bir yardım sayılmazdı. Maribeth ikizleri yirmi dakikalığına anne babasına emanet edip duşa girmiş ve döndüğünde Oscar'ı soğuyan hindinin üstüne kapaklanmış halde bulmuştu. Hindiyi kurtarmak yarım saat, Oscar'ı yatıştırmak ise tam bir saat sürmüştü. Herkesin sırayla nelere şükrettiğini söylediği

yemek masasında sıra ona geldiğinde, “Pas,” demişti Maribeth içindeki öfkeyle.

Sonrasında bundan pişmanlık duymuştu. Özellikle de bir sonraki yıl babası öldüğü için. Maribeth o yıl Şükran Günü’nde annesi yalnız kalmasın diye Jason ve ikizlerle birlikte Florida’ya uçmuştu. Daha eve vardıkları anda annesi elli yıl başkaları için yemek yaptıktan sonra artık mutfaktan çekildiğini açıklamış, isterse yemekleri Maribeth’in hazırlayabileceğini söylemişti. Maribeth tatilde çalışmamak için bir önceki gece sabah ikiye dek yazı yazmış ve ailesinin maddi imkânlarını zorlayarak uçak biletlerine bin sekiz yüz dolar ödemişti. Annesinin yasta olduğunu biliyordu ama bu onu öldürmek istemesine engel değildi. Neticede Boca’nın şehir merkezindeki bomboş bir restoranda tarihin en sıkıcı yemeğini yemişlerdi.

Geçen yılki Şükran Günü’nde Jason’ın şehir dışında yaşayan babasına yaptıkları ziyaret fena geçmemişti. Artık *Frap*’te çalışan Maribeth, yanında iş getirmek zorunda kalmış ama Jason ve Elliott çocukları oyaladığı için hem çalışmaya hem de yemek yapmaya odaklanabilmişti. Eve dönüş yolunda hâlâ bir yazıyı düzeltmekle meşguldü. Dikiz aynasından arkaya baktığında Liv’in de boyama yaptığını görmüş ve anne kız harıl harıl çalışmalarının tadım çıkararak gülümsemişti.

“Tatilde eğlendiniz mi?” diye sormuştu.

“Hayır. Sen çalıştın. Sen hep çalışıyorsun,” demişti Liv. Yumuşak bir sesle konuşması, yaptığı suçlamanın acısını daha da güçlendirmişti.

Maribeth yolun geri kalan kısmında yazıyla ilgilenmeyi bırakmış, eve döndüğündeyse işini bitirmek için mecburen gece geç saate dek çalışmıştı.

“Yatağa gel,” demişti Jason.

“Birazdan geliyorum,” demişti Maribeth kalemiyle önündeki kâğıda vurarak.

“O işi arabada tamamladığını sanıyordum,” demişti Jason. Maribeth’ten cevap alamayınca, “Liv yüzünden mi?” diye eklemişti.

Ses tonunda bir şeyler vardı. Sanki hem üç yaşındaki bir çocuğa yenik düştüğü için Maribeth’i azarlıyor hem de söz konusu çocuğun gücüne hayranlık duyuyordu. “Bu ufaklıkla işimiz var,” diye eklemişti gülümseyerek.

Pek çok kişi böyle söylüyordu. Gerçi sözlerin muhatabı çoğunlukla sadece Maribeth oluyordu. “Bu kızla *senin* işin var.”

Maribeth bunu zaten bilmiyormuş gibi.

32

Şükran Günü sabahı Maribeth Tanrı'ya şükranını göstermek için banyo yapmaya karar verdi. Ameliyatının üzerinden neredeyse yedi hafta geçmişti ve Dr. Sterling'in ona verdiği broşürlerden hatırladığı kadarıyla bir kalp hastası ameliyattan altı hafta sonra yirmi bir yaşına basmış gibi, ona önceden yasak olan her şeyi yapabiliirdi; seks, banyo, yorucu spor hareketleri.

Küvetin dolmasını beklerken aynadaki çıplak yansımasını inceledi. Biraz kilo aldığı halde yıllardır olmadığı kadar zayıftı –bunun bacaklarının arasından sızan gün ışığından anlayabiliyordu– ama bu imrenilecek bir zayıflık değildi. Öyle olsaydı bile vücudunda şimdi sayıları üçü bulan ameliyat izleri vardı; bacağındaki buruşuk dikiş izi, göğsündeki kızarıklık ve gülümseyen bir surata benzeyen soluk sezaryen çizgisi.

“Yara izleri daha iyi hikâyeleri olan dövmelerdir.” İkizlerin doğumunun ardından Jason'a karnındaki çapraz ameliyat izlerini gösterdiğinde ondan aldığı tepkiyi bir kez daha hatırlamıştı. Onun vücudunun bozulduğunu söylemesinden korkuyordu (ki kendisi böyle düşünüyordu). Oysa ondan sadece bu güzel sözleri duymuştu.

Şimdi ameliyat izleri daha beter durumdaydı. Ya da öyle olacaklardı. Henüz ameliyat izinden çok yaraya benziyorlardı. Hikâyeleri varsa bile daha tamamlanmamıştı.

Maribeth, bir önceki gün, Şükran Günü yemeği için gerekli malzemelerin listesini vermek üzere Todd'un yanına uğradığında ondan aldığı dergilerle birlikte usulca küvete girdi. Todd ve Sunita'ya hindinin hazırlanıp doldurulmasına yardım edeceğine dair söz vermişti ama yemeğe gitmeyecekti. Maribeth o yıl Şükran Günü'nü kutlamayacaktı.

Nori Kardashian West'in moda eğilimleriyle ilgili önemli bir röportaja göz atıyordu ki sokak kapısına vurulduğunu duydu.

"M.B., orada mısınız?" Bu Todd'du.

"Evet, bir dakika." Maribeth küvetten güçlkle kalkıp kurulandı ve üzerine tekrar kirli giysilerini geçirdi.

Todd ve Sunita, Maribeth'in o güne dek gördüğü en iri hindinin ağırlığı altında ezilerek kapının önünde duruyordu. Bu hindi daha çok bir fino köpeğine benziyordu.

"Onu öğlen fırına vereceğimizi sanıyordum," dedi Maribeth. "Gerçi bu hayvan o kadar iri ki daha fazla zamana ihtiyacımız olabilir."

"Hem de çok daha fazla zamana," dedi Todd.

"Şu an tamamen donuk," diye açıkladı Sunita.

"Hiç taze hindileri kalmamış mı?"

"Dün akşam bu da tazeydi."

"Peki ne oldu?"

"Buzdolabına sığmayınca Sunita onu pencerenin önüne koymamız gerektiğine karar verdi," dedi Todd.

"Todd, M.B.'nin sözünü dinleyip daha fazla seçeneğin olduğu hafta başında alışverişe çıksaydı bu kadar iri bir hindi almak zorunda kalmazdık," dedi Sunita Todd'unki gibi azarlar bir ses tonuyla.

Önceki gece hava sıcaklığı eksi beşlere düşmüştü. Maribeth hindiye sertçe vurdu. Evet. Kesinlikle donmuştu.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Sunita.

“Onu bir şekilde çözdürmeliyiz.”

“Lavaboya bile sığmıyor,” dedi Sunita.

Maribeth’in aklına küvet geldi. “Küveti deneyebilirsiniz.”

“Bunu biz de düşündük ama bizim küvette tıkaç yok.”

“Benimkinde var. En iyisi onu içeri getirin.”

Hâlâ dolu olan küvette gri baloncuklar dolaşıyordu. Todd suratını buruşturdu. “Müşkülpesent biriymiş gibi davranmak istemem ama Fred temiz bir banyoyu hak ediyor.”

“Fred de kim?” diye sordu Maribeth.

“Todd hindiye Fred ismini verdi,” diye açıkladı Sunita.

Maribeth suyunu boşaltıp tabanını çabucak ovduğu küveti temiz suyla doldurdu. Todd hindiyi usulca suya bıraktı. “Şimdi ısınırsın.”

“Onun ölü olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu Sunita.

Todd hayvanın kanatlarını elleriyle kapadı. “Elbette ölü. Ama o bunu bilmiyor,” dedi fısıldar gibi.

Maribeth kendine kahve almaya gitti. Mutfağındaki fırının tıpkı Todd ve Sunita’nın mutfağındaki gibi bir mini fırın olduğunu hatırlayınca tekrar banyoya döndü.

“Korkarım ki Donmuş Fred’den daha büyük bir sorunuz var.”

“Neymiş o?” diye sordu Todd ve Sunita aynı anda.

“Onun fırına sığacağını sanmıyorum.”

“Ah, bu hiç aklıma gelmedi!” Sunita merdivenlerden koşarak çıktı. Maribeth onun kendi dairesindeki fırının kapağını hışımla açıp kapadığını ve “Kahretsin!” diye bağırdığını duydu.

Banyoya döndüğünde, “Fırına sığması imkânsız,” dedi. “Rafları çıkarsak bile. Üstelik akşama on beş misafirimiz var.”

“Yeni bir hindi alsanız?” diye sordu Maribeth.

“Markette hiç hindi kalmamış,” dedi Todd. “O yüzden böyle büyük bir şey almak zorunda kaldı.”

“Başka bir markete gidin,” diye öneride bulundu Maribeth.

“Bütün paramızı Fred’e harcadık. Tam yüz dolar tuttu.”

“Parayı ben veririm.”

“Ama sen yemeğe bile gelmiyorsun,” dedi Sunita.

“Ayrıca arabamız da yok,” dedi Todd. “Miles bugün Philadelphia’ya gitti.”

“Sanırım civardaki marketlere bakabiliriz,” dedi Sunita.

“Beni kimse ShurSave’e götüremez,” dedi Todd.

“Peki, hindiyi başkasının fırınında pişirmeye ne dersin? Mesela annenin?”

“Annem şehir dışında oturuyor. Fred’i oraya nasıl taşıyacağız?”

“Otobüsle.”

“Şükran Günü’nde otobüse mi bineceğiz? Fred’le?”

“Belki de yemeği iptal etmeliyiz,” dedi Sunita.

İkisi öylesine boynu bükük görünüyordu ki Maribeth dayanamadı. “Size yardım edebilecek birisini tanıyorum,” dedi.

“Gerçekten mi?” Todd ve Sunita’nın yüzlerindeki umut dolu ifade görülmeye değerdi.

Maribeth ona sesli mesaj bıraktı. Telaşlanmasını istemeyerek, “Acil bir durum değil,” diye özellikle belirtti. Ama sadece on dakika sonra telefonu çaldığında onun en kötüsünü düşünüp endişelendiğini anladı.

“Sağlıkla değil, kümes hayvanlarıyla ilgili acil bir durum var.” Maribeth ona halihazırda küvetinde çözülmeye bırakılmış hindiyi anlattı.

“Ah, çok akıllıca,” dedi doktor. “Hipotermi vakalarında da hastaya bu işlem uygulanır.”

“Uygulamalarımızın tıp camiasında da kabul gördüğünü bilmek harika. Şimdi ihtiyacımız olan tek şey onu pişirebileceğimiz bir yer. İki evin fırınına da sığmıyor. Aklıma sen geldin çünkü, şey, senin kocaman bir mutfağın var. Ama herhalde sen de bir yerlere gideceksindir.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi doktor. “Nerede olduğunu söylersen seni ve hindiye alabilirim.”

“Fred,” dedi Maribeth.

“Ne?”

“Hindinin adı Fred.”

33

Dr. Grant ögle saatinde oradaydı. Sunita ve Todd yarı çözülmüş hindiye bir çöp poşeti içinde kaldırıma sürükledi.

“Bizim gelmemizi istemediğinden emin misin?” diye sordu Sunita. “Kendimi bütün işi sana yıkmışsınız gibi hissediyorum.”

“Sen hindi pişirmeyi biliyor musun?” diye sordu Maribeth. Sunita başını iki yana salladı.

“Ben hallederim. Siz geri kalan işlerin icabına bakın. Hindi piştiğinde dönerim.”

“Tamam ama artık akşam yemeğine de gelmelisin,” dedi Sunita. “Arkadaşın da öyle.” Dr. Grant’e el salladı. “Teşekkür ederim,” diye seslendi.

“Bakarız,” dedi Maribeth.

Fırını önceden ısıtmış olan Dr. Grant bir fırın tavaşı çıkardı.

“Tanrım, her şeyi hazırlanmışsın,” dedi Maribeth.

“Aşçı yamaklığı benim işim.”

Maribeth fırının içine baktı. Tek bir leke bile yoktu. Hindiye doldurulacak malzemeleri Sunita’yla birlikte önceden hazırlayıp bir buzdolabı poşetine yerleştirmişlerdi. Maribeth

Dr. Grant'ın evinde soğan bulamayacağını düşünerek yanına fazladan bir soğan almış ve tahmininde yanılmamıştı.

Kendisi hindinin göğsünü tuzlayıp doldurmaya hazır hale getirirken Dr. Grant'ın soğanları doğramasını istedi.

Doldurma işlemini tamamladığında, "Biraz zeytinyağın var mı yoksa hepsini saçıma mı kullandın?" diye sordu.

"Sanırım olacak," dedi doktor. "O yoksa bile margarin var."

"Margarin mi! Bir de kardiyolog olacaksın!"

Doktor gülümseyip ona bir zeytinyağı şişesi uzattı. "Zaten hayvanın her yanını yağ olduğu için bir şey fark edeceğini sanmıyorum."

Maribeth soğanlar sotelenirken kilerde baharat aradı. Hepsi tozla kaplıydı. "Baharatların son kullanma tarihi geçer mi?" diye sordu.

"Eğer geçiyorsa onlarınki çoktan geçmiştir."

"Mutfağı en son ne zaman kullandın?"

"Bu sabah. Çay yapmak için."

"Peki, fırının kapağını en son ne zaman açtın?"

"Neden sordun? Yoksa çalışmıyor mu?"

"Gayet güzel çalışıyor."

"Pizza ısıtmak sayılır mı?"

"Hayır, sayılmaz."

"O zaman en son iki yıl önce kullandım."

Demek Felicity iki yıl önce ölmüştü.

"Mallory, Şükran Günü için buraya gelmiyor mu?" Maribeth zeytinyağı ve soğanı Fred'in üstüne döküp hâlâ soğuk olan bedenine yedirdi.

Dr. Grant başını iki yana salladı. "Onunla birkaç hafta sonra Noel için Kaliforniya'ya gittiğimde görüşeceğiz."

“Bugün için planın yok muydu gerçekten?” diye sordu Maribeth hindiye tuzlayıp baharatlayarak.

Doktor daha önce hiç hindi hazırlayan birini görmemiş gibi gözlerini Fred’in üstüne kilitlemişti. “Louise gelmek için ısrar etti. Ama bunu iyilik olsun diye yaptığını hissediyorum.” Suratını buruşturdu. “Günü futbol seyrederek geçirmeyi planlıyordum.”

“Bunu hâlâ yapabilirsin.”

“Olabilir.”

“Evde sicim var mı? Ya da butları birbirine bağlayacak herhangi bir şey?”

Dr. Grant, “Bir dakika. Sanırım aradığın şeyi biliyorum,” dedikten sonra ofisine gitti ve bir paket ameliyat ipiyle geri döndü.

Maribeth hindinin bacaklarını birbirine bağladı. “İstersen onları dikebilirsin.”

“İşi uzmanına bırakmayı tercih ederim.”

Maribeth karabiber değirmenini birkaç kez daha çevirdikten sonra tavayı kaldırıp fırına vermek istedi.

“Ben hallederim,” dedi Dr. Grant.

“Ameliyatımın üstünden altı hafta geçti,” dedi Maribeth.

“Bunu güçsüz olduğun için değil, centilmenlik icabı yapıyorum.”

“Tamam o zaman,” dedi Maribeth kenara çekilerek.

Hindi fırına girdiğinde alarmı kurdu. Saat on ikiyi yirmi geçiyordu. Hindinin kızarması en az beş saat sürecekti. Tam çözülmediği için bu süre daha da uzayabilirdi. Her saat başı yeniden yağlansa iyi olurdu ama yağlanmasa da dünyanın sonu değildi. “Eve gidip sonra mı geleyim?” diye sordu. “Ya da sen bir yerlere gitmek istersen burada durup hindiye göz kulak olabilirim. Programını bozmak istemem.”

“Bozamazsın zaten. Gidecek bir yerim yok,” dedi doktor.
“Ama işin varsa sen gidebilirsin.”

“Benim de gidecek bir yerim yok,” dedi Maribeth.

Fred nihayet piştiğinde saat altıya geliyor ve Maribeth çakırkeyiflikten sarhoş olmaya doğru ilerliyordu. Saat üç gibi Dr. Grant’le bodrumdaki şarap mahzenine inmiş ve sessiz bir anlaşmayla, katılmaya karar verdikleri akşam yemeği için birkaç şişe şarap seçmişlerdi. Saat dört civarı bir Rioja şişesi-nin mantarını açıyorlardı. Saat beşte Maribeth artık doktora ismiyle hitap ediyordu.

Bir servis tabağındaki Fred’le eve döndüklerinde, “Ah, Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi Todd. “Geceyi cevizli ekmek yiyerek geçireceğimizi sandık.”

“Cevizli ekmek mi?” diye sordu Maribeth.

“Sunny’nin arkadaşı Fritz, Hintlilerin vejetaryen olduğunu düşündüğü için cevizli ekmek yapmış. Bir de Sunny’yi yatağa atmak istediği için.”

“Şişş, öyle bir şey yok,” dedi Sunita. Sonra Dr. Grant’e –yani Stephen’a– dönerek elini uzattı. “Selam, ben Sunita. Yardımınız için teşekkürler.”

“Ben Stephen,” dedi doktor. “Önemli değil.”

“Şarap da getirmişsiniz! Harika!” dedi Todd Stephen’ın elindeki şişeleri işaret ederek. “Sunny’nin yol yordam bilmeyen arkadaşları bira getirmiş. Bir de cevizli ekmek.”

“Cevizli ekmek deyip durma artık,” dedi Sunita.

Todd Stephen’a şırazı işaret ederek, “Şundan bir kadeh alabilir miyim?” diye sordu.

“Sanırım sana önce yaşını sormalıyım,” dedi Stephen.

“Her ne kadar çocuk gibi davranırsa da alkol alabilecek yaşta,” dedi Sunita.

“O halde bana tirbuşonun yerini gösterin.”

“Beni takip et,” dedi Sunita.

Stephen onları duyamayacak kadar uzaklaştığında Todd Maribeth’i dürtüp, “Kim bu olgun ve yakışıklı erkek?” diye sordu.

“Bir arkadaşım.”

“Hımm. Bir arkadaş ha? Şu uğruna saçlarını kestirdiğin arkadaş mı?”

Stephen Maribeth’in saçlarını kesen arkadaşta ama Maribeth bu konuda hiç bir şey söylemedi.

“Gülümsemen seni ele veriyor,” dedi Todd.

Maribeth ortada ele verilecek bir şey olmadığı halde dudaklarını ısırdı. Stephen önce onun doktoru, sonra arkadaşı olmuştu. Bu artık kesinleşmişti ama zaten öyle olacağı en başından belli değil miydi? Maribeth’in randevuları düşünüldüğünde, giderek kısalan muayeneleri giderek uzayan sohbetler izlemeye başlamıştı. Ve bir konudan diğerine atlayarak metafizikle, genel kültürle, felsefeyle ilgili yaptıkları bu sohbetler Maribeth’in hayatına renk katmıştı. En son ne zaman birisiyle böyle sohbet ettiğini hatırlamıyordu.

“Biz sadece arkadaşız. Sen ve Sunita gibi.”

“Yani o da eşcinsel mi?” diye sordu Todd, Maribeth’in sözlerini yanlış yorumlayarak.

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“O halde neden sadece arkadaşsınız?”

Yemek yendikten, Avustralya şirazi, Şili pinot’su ve epeyce pahalı bir Fransız şarabı tüketildikten sonra masadaki herkes şükran duyduklarını sıraladı. Pittsburgh’luların hemen hepsi Steelers’la ilgili bir şeylere şükran duyuyordu. O zamana dek çoktan sarhoş olan Maribeth’in “ölmediği için” şükran duyması

kahkahalara, Stephen'ın "beklenmeyen" için şükran duyması şaşkınlığa ve Fritz'in istatistik sınıfı için şükran duyması da alaycı sözlere sebep oldu. Todd Fritz'e istatistik sınıfının Sunita'yla tanıştığı sınıf olup olmadığını sorduğunda zavallı çocuk kıpkırmızı kesildi. Hâlâ ıslak olan lades kemiğini ikiye ayırmaya çalışan Sunita ve Todd masadaki mumu devirdikten, evdekilerin yarısı Eagles maçını seyretmek üzere salona, diğer yarısıysa bulaşıkları sudan geçirmek üzere mutfığa geçtikten sonra Maribeth kendini kanepeye attı ve Sunita yanma gelip onu yanağından öperek bunun o güne dek geçirdiği en güzel Şükran Günü olduğunu söyledi. Maribeth ona aynı şeyleri hissettiğini söyleyerek cevap verdi ve işte o an aklına Oscar ve Liv geldi.

Koca bir gün boyunca onları ilk kez hatırlamıştı.

34

Ertesi güne içki mahmurluğuyla başlamak kaçınılmazdı.

Maribeth perdelerin arasındaki boşluktan sızan ışıkla uyandı. Baş zonkluyordu.

Telefonuna uzandı. Öğle saatini geçmişti. Maribeth çocukları olduktan sonra uyuyamamaktan yakınıyordu ama şimdi bir insanın geç saatlere dek kendinden geçmişçesine uyumasının mantıklı bir sebebi olduğunu hatırlamıştı; bedeni uyanık olmayı kaldıramayacağı için.

Yalpalaya yalpalaya banyoya yürüdü ve başını musluğun altına sokup su içti. Sonra dişlerini fırçaladı ve ocağa kahve koydu. Kahve demlenirken perdeleri açtı ve gözlerini kısarak dışarı baktı. Dümdüz ve kasvetli gökyüzü kar tehdidi taşıyordu. Gerçi bu kimsenin umurunda değil gibiydi. Bloomfield'in hareketsiz caddeleri bile Kara Cuma alışverişçileriyle cıvı cıvıldı.

Maribeth perdeleri indirip mutfığa gitti ve tencereye yulaf ezmesi koydu. Ama adeta kustumuk gibi kaynayıp fokurdadığını görünce midesi ağzına geldi. Yulaf ezmesini çöpe atıp kendine ekmek kızarttı.

Okuduğu son kitabı aldı. Postmodern kısa hikâyelerden oluşan bu kitap da okumaya niyetlendiği ağır kitaplardan biriydi ama iki gün önce onu okumaktan büyük zevk aldığı halde şimdi aynı paragrafı defalarca tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Belli ki o gün kitap okuma gününde değildi. Kafasını boşaltmalıydı. Kahvesini doldurup kızarmış ekmeğini aldı ve evdeki bütün battaniyeleri toplayıp kanepeye yerleştirdi. Televizyon kanallarına göz gezdirirken sadece kablolu yayın ve birkaç bilinmeyen kanal açık olmasına rağmen fazla aksiyon içermeyen, gerçek hayat hikâyesi anlatan filmlerden birine rastladı. Filmi on dakika kadar izlemişti ki dört çocuğunu terk eden alkolik bir anne hakkında olduğunu fark etti.

Aslında kanalı değiştirmeliydi ama kendini filmi seyretmekten alıkoyamamıştı. Tutarsız annenin bir telefon kulübesinde –nasıl ki Sarı Sayfalar aramak onun yaşını ele veriyorsa bu telefon kulübesi de filmin ne kadar eski olduğunu ele veriyordu– ağladığı ve evine yaptığı ödemeli aramanın reddedilmesiyle birlikte ahizeyi kafasına vurduğu dramatik sahne ilgisini çekmişti. Maribeth böyle trajik bir sahneye rağmen filmin mutlu sonla biteceğinden emindi. Bu anne günahlarından arınacaktı çünkü onun filmi yapılmıştı. Bir anne ortalarda yoksa, filmi yapılmamışsa, ancak yokluğuyla tanımlanıyorsa, mahkeme tarihlerini kaçıırıyor ve doğum günlerini atlıyorsa gerçekten kötü sayılır, başkasının kefareti ödemesi gerektiğine karar verilirdi.

Reklamlar başladığında Maribeth kendi hayatının filmi nasıl olurdu merak etti. O nasıl bir anne olurdu? Cevabı çok açıktı. Bir ay önce isyan edip evini terk eden, ailesiyle hiçbir iletişim kurmayan, hayatta her şeyden çok sevdiğini iddia ettiği dört yaşındaki çocuklarının ne durumda olduğunu bile merak etmeyen bir anne. Çocukları onun yokluğunda muhtemelen ağlıyorken Şükran Gününü sarhoş olup eğlenerek geçiren

bir anne. Onları bir kez olsun aramayan, tek bir mesaj bile yazmayan bir anne.

Elbette Maribeth çocuklarına mektup yazmıştı. Ama o mektuplar, filminde asla yer almayacaktı. Kendini savunmak, hata yapmış olsa bile çocuklarını sevdiğini kanıtlamak için onlardan faydalanamayacaktı.

Maribeth hayatının anlatıldığı filmde kötü karakterdi.

Maribeth sabahın geç saatlerinde kütüphaneyi ziyaret ettiğinde içerisi çoğunlukla sessiz olurdu. Ama o gün her zamankinden daha da geciktiği halde sadece bilgisayarların –biri gençlere, diğeri yetişkinlere ait iki bölümdeki bütün bilgisayarların– değil, kütüphanenin tamamının gençler tarafından işgal edildiğini gördü. Kütüphane ortamına yakışmayacak kadar yüksek sesle sohbet ediyor, bilgisayarları YouTube videoları seyretmek için kullanıyorlardı. Etrafta dolanarak bilgisayar bölmelerinden birinin boşalmasını bekleyen Maribeth’i, oyun parkındaki yalnız erkekleri süzen anneler gibi kuşkuyla süzüyorlardı.

Maribeth çocuklarına ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey onlarla iletişim kurması, onlara o anne olmadığını söylemesi gerektiği idi. Çocuklarına geri dönmenin yollarını arayan iyi bir anneydi. Peki ama onlara hâlâ eve dönmeyişini nasıl açıklayacaktı? Kütüphaneye yürüyerek gidip gelmek bunun bir göstergesiye, artık sağlığına kavuşmuştu. Yol üstündeki yokuşu tırmanabiliyordu. Fakat şimdi o yokuşu tırmandığı için ardındaki tepeleri de görebiliyor ve henüz geri dönmeye hazır olmadığını biliyordu.

Ama eninde sonunda hazır olacaktı. Oscar ve Liv'in bunu bilmesini istiyordu. Onların annelerinin sonsuza dek giden o kötü kadın olmadığını bilmelerini istiyordu.

Nihayet gençlere ayrılmış bölümdeki bilgisayarlardan biri boşaldığında pembe perçemleri ve bir dudak pirsingi olan genç bir kıزدan önce davranıp oraya yöneldi. "Hey," dedi kız öfkeyle. "Senin buraya girmen yasak."

Maribeth onu duymazdan gelip e-posta kutusunu açtı. Bir e-posta kutusuna sahip olduğu günden beri mesajlarını kontrol etmesinin üzerinden hiç bu kadar uzun zaman geçmemişti ve beklentiyle korkunun, içini telaşla doldurduğunu hissetti. Bu, Tom ve Elizabeth'e konuk olup internete giremediği günlerde hissettiğinden daha yoğun bir duyuydu. Yokluğu uzadıkça Jason'ın kendisine yazabileceklerini tahmin bile edemiyordu. Ve Tanrım, ya annesi ona e-posta yazdırabileceği birini bulduysa?

Ekranın önce gereksiz e-postalarla dolduğunu görmek onu rahatlatmıştı; Kara Cuma reklamları, kredi kartı teklifleri, yıl sonu bağışı talepleri. Maribeth bu mesajları sildiğinde ekran yeni mesajlarla doldu. Aralarında Parlak Başlangıç'taki Kariyer Günü'yle ilgili duyurular, TribecaEbeveynleri grubundan gelen, en iyi organik bebek maması hakkında bitmek bilmeyen yazılar ve ikizlerin e-posta listesindeki satılık ikili puset ilanları vardı ama Jason'dan tek bir mesaj bile gelmemişti.

Maribeth önce beş, sonra on ve nihayet on beş sayfa mesaj inceledi. İki, üç, dört hafta geriye gitti. Jason'dan mesaj gelmemişti. Onun iş ve özel e-posta adreslerini ayrı ayrı arattı. Jason Brinkley'den aldığı son mesaj ekim ayı sonuna aitti. Maribeth Pittsburgh'a gelmeden iki gün öncesine.

Baypas ameliyatı geçirdikten iki buçuk hafta sonra, henüz tam anlamıyla iyileşmeden evden ayrılmıştı. Ve kocası ona tek bir mesaj bile atmamıştı. Ona nasılsın diye sormamış, çek git

diye haykırmamış, eve dönmesi için yalvarmamış, eve asla dönmemesini emretmişti.

Maribeth bir kahkaha attı ama çok geçmeden kahkahası ağlamaya dönüştü. Az önce onu ayıplarcasına süzen gençlerin bakışları şimdi endişe taşıyordu.

“İyi misin?” diye sordu pembe perçemli, dudak pirsingli kız.

“Lanet olası herif bana tek bir mesaj bile göndermemiş.”

Kız bu sözlere şaşırılmışa benziyordu. Belki Maribeth küfrettiği için ya da belki daha önce hiçbir yetişkinin böyle kendini kaybettiğine şahit olmadığı için. Ama çok geçmeden kendini toparlayıp gözlerini devirdi.

“Bütün erkekler pisliktir,” dedi.

36

Maribeth cuma gecesi düşünceliydi. Bunca eziyet –her şeyi nakit ödemesi, gerçek kimliğini saklayıp sahte kimlik kullanması– ne içindi? Adeta kendisiyle saklambaç oynuyordu. Nereye saklandığını bulmaya çalışan yoktu.

Gerçi cumartesi sabahına dek kendini birileri tarafından mutlaka arandığına inandırmıştı. Bir mesajı gözden kaçırmış olmalıydı ya da o mesaj gereksiz e-posta kutusuna düşmüştü. Ne zaman, ne halde ve neden evi terk ettiği düşünülecek olursa birileri elbette onun peşindeydi.

O öğleden sonra tekrar kütüphaneye gitti. İçerisi nispeten tenha sayılırdı ve boş bilgisayar bulmakta zorlanmamıştı. E-posta kutusuna girip her sayfayı özenle taradı. Yine bir şey bulamadı. Gereksiz e-posta kutusuna baktı. Burada da gereksiz e-postalardan başka mesaj yoktu. Jason'ın yanlışıyla oraya mesaj göndermiş olabileceğini düşünerek iş adresini kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Facebook hesabını açtı. Eski tarihli geçmiş olsun dilekleri ve başına gelenlerden habersiz insanların etiketlemeleriyle karşılaştı ama ne Jason ne de Elizabeth'ten bir mesaj bulamadı.

Sanki hiç var olmamıştı.

Buna anlam vermekte zorlanarak sayfayı tekrar tekrar yükledi. Üç kadar beklemeye, bu saate dek bir mesaj almazsa gitmeye karar verdi. Saat üç oldu. Dört. Beş.

Hiçbir şey gelmedi.

Görevliler kütüphanenin on dakikaya kadar kapanacağını haber vermek için ışıkları yakıp söndürdüğünde Maribeth'in yüreği acıdan buz kesmişti. Bir aylık yokluğunda tek bir mesaj bile almamıştı. Yeni bir mesaj penceresi açıp Jason'ın adını yazmaya başladı. Google onun yerine ismi tamamladı.

Her şeye rağmen benim için endişeleneceğini sanmıştım.

İmleç cümlelerin sonunda yanıp sönüyordu. Maribeth'in içinden bir ses bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu. Tam yirmi yıl önce Jason'ın San Francisco'da bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğinde kafayı çekip ona bir mesaj gönderecekken de aynı sesi duymuştu. *Yatağın soğumasını bile beklemediniz değil mi*, diye yazmıştı o mesajında.

Jason cevap vermemiş ve Maribeth ona böyle bir mesaj gönderdiği için pişman olmuştu. Ama bu onu bu defaki mesajı göndermekten alıkoymadı.

Maribeth o gün kütüphaneden eve döndüğünde kapı eşğinde Sunita'ya rastladı.

“Selam, az önce bayram pazarındaydık,” dedi Sunita.

“Neredeydiniz?” diye sordu Maribeth.

“Noel için kurulan pazarda. Belki gelmek istersin diye sana da mesaj atmıştım.”

“Affedersin. Kütüphanedeydim.”

“Kitap aldın mı?”

“Ah, oraya sadece bilgisayarı kullanmaya gittim.” Belki de *kullanmak* doğru kelime değildi. Maribeth daha çok kumar makinelerinin önünde oturan yaşlı kadınlar gibi donuk gözlerle ekrana bakmıştı. “Alışveriş nasıl geçti?”

“Pek başarılı değildi. Ama haftaya el yapımı ürünler çarşısı kurulacak. Orası harikadır. Etsy'nin bir kongre merkezinde hayat bulmuş hali gibi. Bizimle gelsene.”

“Bakarız. Kütüphaneye gitmem gerekebilir.”

“Bilgisayara ihtiyacın varsa laptopumu ne zaman istersen alabilirsin.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.”

“Peki, şimdi alabilir miyim?”

“Tabii.” Sunita eve girip laptopunu getirdi. “İnternet senin dairenden de çekiyor olmalı.”

Maribeth sanki porno film seyredecekmiş gibi laptopu çekinerek dairesine götürdü. E-posta adresini yükleyip bütün gece açık tuttu. Bir yandan kısa öyküler derlemesiyle oyalanmaya çalışıp o işe yaramayınca televizyon seyrediyor bir yandan da mesajlarını kontrol ediyordu. Art arda *Modern Family* gösteriyorlardı ama programdaki laubali tavırlar onu çıldırtınca *Friends* dizisinin tekrarını açtı. Bu defa da Elizabeth’le eski günlerini hatırlayıp hüznünlendi. (Eh, o zamanlar onlar da gençti ve bir çatı katı kiralamışlardı.)

Nihayet *The Good Wife* dizisine geçtiğinde içinde büyüyen öfke yerini yavaş yavaş ağır bir teslimiyete bırakmıştı. Ne bekliyordu ki? Her zaman böyle olmuştu. Maribeth’in silahı kelimeler, Jason’inki ise sessizlikti. Şimdi Maribeth öyle olmasını istiyor diye bu durum değişmezdi. Dişçi babasının her zaman söylediği gibi; “Arzular sakızlı şeker olsaydı dişçiler zengin olurdu.”

Sabah ikide televizyonda Maribeth’i oyalayabilecek bir şey kalmamıştı. Kendini bitkin ve gergin hissediyordu. Uyumayı denemeliydi. E-posta kutusunu kapayacakken dayanamadı.

Demek beni cezalandırıyorsun ha, diye yazdı. *Hiç şaşırmadım. Bir kez olsun olgun davranıp sorumluluğu üstlenmeni beklemiştim. Yine yanılmadım!*

38

Maribeth pazar sabahı uyandığında Sunita'nın laptopunu yastığının yanında buldu. Onu görüp yazdığı e-postaları hatırladığında –ki bu defa sarhoş da değildi; bu bahaneyi öne süremezdi– suratını buruşturdu.

Google'ın artık kullanıcılarına yanlılıkla gönderdikleri mesajları geri alabilmeleri için biraz süre tanınması iyi bir şeydi ama bu mesajları bir sonraki sabah da geri almaya imkân verecek bir teknoloji icat etseler olmaz mıydı?

Maribeth laptopu alıp mutfığa götürdü ve dolaptaki kah-verengi pirinç paketinin altına soktu. Sonra tekrar yatağa girdi ve üst katta ayak sesleri duyana dek oradan çıkmadı.

Saat henüz on bile olmadığı halde Todd kapıyı, üzerinde belli ki yemek servisi yaparken giydiği bir üniforma ve bir sandalcı şapkasıyla açtı.

“Beni eski tarz giysilerle Phipps Arboretumu'ndaki çiçek gösterisine gitmeye zorluyor,” diye fısıldadı Maribeth'e. “Yardım et!”

Sunita üzerinde dökümlü bir mini elbise ve kot pantolonla ortaya çıktı. "Ah, haydi ama bunu çoktan aştığını sanıyordum." Maribeth'e döndü. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Çok eğlenceli olacak ama."

"Eminim." Maribeth zaman öldürmek ya da sohbet etmek istemiyordu. Niyeti bir an önce bilgisayarın başına dönmekti; onu patlamaya hazır bir tabanca kadar tehlikeli görüyordu. "Bilgisayar için teşekkürler. Görüşürüz."

Tam dairesinin sokak kapısını kapamıştı ki telefonu çalmaya başladı. Maribeth arayanın Sunita olduğunu düşünerek, "Teklifin için teşekkürler," dedi doğrudan. "Ama bugün canım çiçek gösterisine falan gitmek istemiyor."

Hatta sessizlik oldu. Ardından, "Benim gitmek istediğim yer çok daha kötü," dedi bir ses.

"Ah, Doktor... Stephen." Maribeth önce isimleri toparlamaya, sonra hattakinin Dr. Grant -Stephen- olduğu gerçeğini idrak etmeye çalıştı. "Bir çiçek gösterisine gitmekten daha kötü ne olabilir ki?"

Yeni bir sessizlik oldu. "Alışveriş merkezine gitmek."

Maribeth cevap vermeyince Stephen devam etti. "Kara Cuma olan bir hafta sonunda."

"Evet, bu, çiçek gösterisinden bile kötü."

"Artık buna kesin olarak karar verdiğimizize göre..." Stephen sustu. Maribeth arkada televizyon sesini duyabiliyordu. "Hatırlarsan senin hindini pişirmiştin."

"Aslında o benim hindim değildi."

"Evet, Fred çocukların hindisiydi. Bunun karşılığında senden bir şey isteyebileceğimi düşündüm."

"Ve bu istek Kara Cuma olan bir hafta sonunda birlikte alışveriş merkezine gitmek, öyle mi?"

“Bunun adil bir anlaşma olmadığıнын farkındayım. Bu defa da ben sana borçlu kalacağım.”

“Eğer borç hesabı tutuyorsak ben hâlâ içeride sayılı-
rım. Peki ama neden özellikle *bu* hafta sonu alışverişe gitmek
istiyorsun?”

“Mallory’ye Noel hediyesi almak için.”

“Bunca alışveriş coşkısına rağmen Noel’e daha dört
hafta var.”

“Bu işi bir an önce halledeyim istiyorum ki bir kez daha
paniğe kapılmayayım.”

“Paniğe kapılmak mı?”

“Geçen yıl çok geç kaldım ve paniğe kapılıp ona Home
Shopping Network’ten deri bir ceket aldım.”

“Bunda yanlış bir şey yok.”

“Bir vegan ve ciddi bir hayvan hakları savunucusu değil-
sen elbette yok. Mal onunla alay ettiğimi sandı ve yirmi bir
yaşındaki her gençten beklenileceği gibi buna çok bozuldu.”
Stephen iç geçirdi. “Gerçi ceketini eBay’de satıp parasıyla kürek
dersi aldı, yani hediyem boşa gitti sayılmaz. Ama bu defa
yeni bir felakete sebep olmak istemiyorum. Kısacası alışveriş
merkezine gitmekten başka şansım yok. Normalde insanlar
böyle yaparlar, değil mi?”

Maribeth’in alışveriş merkezine gitmek için nadiren sebebi
olurdu (bu New York’un başarısıydı). Ama annesini ziyaret
ettiğinde böyle bir sebebi olursa girdiği alışveriş merkezi onu
anında huzursuz ederdi. Kalabalık yüzünden kendini klost-
rofobik hisseder, dükkân sayısıyla başı dönerdi. Kara Cuma
olan bir hafta sonunda alışveriş merkezine gitmek ise onun
için adeta kâbus görmekle eşdeğerdi. Ama belki de hafta sonu
berbat geçtiği için Stephen’a ona eşlik etmekten memnuniyet
duyacağını söylerken son derece ciddiymi.

Thirtieth Street Köprüsü'nden geçerlerken, "Ross Park Alışveriş Merkezi'ne gidiyoruz," diye açıkladı Stephen. "Oraya daha önce gitmiş miydin?"

"Alışveriş merkezleri hakkındaki düşüncemi yeterince açıklayamadım galiba," diye takıldı Maribeth ona.

"Burasının Pittsburgh'daki en iyi alışveriş merkezi olduğunu söylüyorlar."

"Bu birisine en iyi kanser türüne yakalandığını söylemek gibi."

Maribeth elini hızla ağzına götürdü. Kanser. Stephen'ın karısı bu yüzden ölmüştü. Onun sorunu neydi böyle?

"Görece daha iyi kanser türleri olduğu doğru," dedi Stephen hiçbir şey olmamış gibi. "Mesela tiroid ve prostat kanseri büyük oranda tedavi edilebilir."

Maribeth daha fazla pot kırmamak için konuyu bir an önce değiştirmek istedi. "Bana Mallory'yi anlat. Nasıl bir kızdır?"

"Yirmi iki yaşında. Akıllı, azimli ve otoriter bir kız. Bunun kendisi de farkında. Otoriter Sürtük yazılı bir dövmesi var. Başına şu numara işaretinden de koydurdu."

"Hashtag mi?"

"Öyle diyorsan öyledir."

"Demek o bir feminist ve geleceği fazla düşünmüyor."

"Geleceği düşünen bir genç var mı ki?" dedi Stephen.

"Sanırım yok."

"Ayrıca geleceği düşünmemesi onun için iyi bir şey. Pek çok açıdan çabuk olgunlaşmak zorunda kaldı." Maribeth Stephen'ın karısının ölümünü kastettiğini düşündü. Mallory şimdi yirmi iki yaşındaysa, Felicity öldüğünde yirmisinde olmalıydı. Bu ölüm için gençti belki ama... en azından dört yaşında değildi.

“Aslında yeni bir dövme yaptırmak istiyor ama kendimi bunu ona hediye etmeye hazır hissetmiyorum.”

“Başka nelerden hoşlanır?”

“Kamu Yönetimi okudu ama tiyatro eğitimi de aldı.” Stephen gururla gülümsedi. “Yani gösteri sanatlarını sever; oyunları, konserleri, dansı. Felicity sürekli bilet alır, birlikte opera ya da bale seyretmeye giderlerdi.”

“Sen neden bunu yapmıyorsun?”

“İkisinin birlikte yapmaya alıştığı bir şeye müdahale etmek istemiyorum. Ayrıca operadan nefret ederim.”

“Peki onun adına bağışta bulunmaya ne dersin? Belki bir kanser vakfına.” Maribeth bu defa “k” harfiyle başlayan o kelimeyi bilerek kullanmış, daha duygusal bir sesle söylemişti.

Devasa bir otoparka girip park edecek yer aradılar. “Sanırım senin niyetin alışveriş merkezinden kaçmak,” dedi Stephen.

Belki de. Park edecek yer bulmakta bile zorlandıklarına göre içeride mahşeri bir kalabalık olmalıydı. Otoparkı iki kez dolaştıktan sonra arabalarına dönen bir aileyi takip etmek zorunda kaldılar.

“Kendimi avının peşindeki bir çita gibi hissediyorum,” dedi Maribeth.

“Aynen.” Stephen arabayı kenara çekti ve dörtlüleri yakıp bir cipi alışveriş poşetleriyle dolduran aileyi beklemeye koyuldu. “Birileri bizden önce davranıp boş yeri kaparsa onları ye tamam mı?”

“Ah, hayır. Ben buraya sadece hediye tavsiyesinde bulunmaya geldim.” Aile bireyleri şimdi arabaya doluşmaya başlamıştı. “Aslında bu konuda oldukça iyiyimdir. Bir zamanlar bayram hediyesi rehberlerini redakte ediyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Diğer hayatımda.”

Maribeth alışveriş merkezine girip de Noel Baba Köyü'nün önündeki kuyruğun yemek bölümüne dek uzandığını görünce şakaklarının zonkladığını hissetti. Zorla aldındıkları pamukhelva yüzünden suratları yapış yapış çocuklar, şekerin verdiği enerjiyle daha şimdiden kendilerini kaybetmişlerdi. Zavallı ebeveynler ise önümüzdeki bir ay içinde buna fırsat bulamayacakları halde şöyle güzel birer uyku çekmeye hazır görünüyordardı.

Ahh, Noel. Maribeth o yıl bütün bu karmaşaya dahil olmadığı için biraz rahatlamıştı. Gerçi kendisinin, Jason'ın ailesine hediye almak ve o yılki kutlamalar Jason'ın hangi akrabasının evinde gerçekleşecekse oraya seyahat organize etmek dışında Noel'le ilgili söz hakkı yoktu. Birkaç yıl önceki Lauren'a, ikizlere beşer Noel hediyesi almasına gerek olmadığını söylediğinde ondan, "Eh, bu *senin* bayramın sayılmaz, değil mi?" şeklinde bir cevap duymuştu.

Maribeth geçtikleri her dükkânın önünde seçenekleri sıralıyordu; Crate and Barrel'dan bıçak seti? Tumi'den valiz? Kate Spade'den çanta? Stephen her şeye itiraz ediyordu. Mallory yemek yapmıyordu. Seyahatlerine sırt çantasıyla çıkıyordu. Tasarım çantalar hem deriydi hem de burjuvalara özgüydü.

Nordstrom mağazasının önüne gelmişlerdi ki Maribeth o güne dek rastladığı en yoğun Pittsburgh aksanıyla birisinin seslendiğini duydu, "Dr. Grant. Dr. Grant? Bu siz misiniz? Bak Donny, oymuş!"

Bir örnek eşofmanlar içindeki yaşlıca bir çift yalpalaya yalpalaya yanlarına geldi. Alışveriş merkezindeki diğer herkesin aksine onlar poşet değil, içlerinde su şişesi olan bel çantaları taşıyorlardı.

Stephen'ın dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. Maribeth onun bu haliyle sadece tek bir hastası olan değil de herkesçe tanınan bir doktor gibi göründüğünü düşündü.

“Don, Susan, sizi gördüğüme sevindim,” dedi Stephen. Yaşlı çiftle tokalaşıp birbirlerinin sırtlarına vurdular.

“Arkadaşınız kim?” diye sordu Susan.

“Bu M.B.. Don ve Susan benim hastamdı, M.B.”

“İkimiz aynı dönemde kalp krizi geçirdik,” dedi Don Susan’a hayranlıkla gülümseyerek. “Beş yıl önce, arka arkaya.”

“Ben kalp krizi geçirince o da geçirdi,” dedi Susan.

“Bebeğim benim.” Don bu sözlerle birlikte abartılı bir biçimde göğsünü tuttu.

Daha önce de yapıldığı anlaşılan bu hareket çok hoştu. Ayrıca Maribeth’le konuşma tarzlarına bakılacak olursa yaşlı çift onun da kalp krizi geçirmiş bir hasta olabileceğine ihtimal vermiyordu.

“İkiniz de harika görünüyorsunuz,” dedi Stephen. “Sizden epeydir haber almadığıma göre her şey yolunda gidiyor.”

“Bizden haber almamanızın sebebi artık poliklinikte çalışmamanız. Bizimle Dr. Garber ilgileniyor.”

“Don!” diye azarladı Susan eşini. Sonra sesini alçalttı. “Ondan pek hoşlanmıyoruz. Sizi yeni muayenehanenizde ziyaret etmek isterdik ama nerede çalıştığınızı bilmiyoruz. Üstelik bütün sağlık kayıtlarımız ve sigorta bilgilerimiz eski çalıştığınız poliklinikte duruyor.”

“Önemli değil,” dedi Stephen.

“Yanlış düşünmenizi istemeyiz...” Susan sözlerinin devamını getiremedi. “Çok üzüldük.”

“Teşekkür ederim,” dedi Stephen. Gerçi Maribeth onun dudaklarındaki gülümsemenin yavaş yavaş solduğunu fark etmişti. “Yürüyüşe mi çıkmıştınız?”

“Haftanın üç günü buraya yürüyoruz,” dedi Susan. “Aynen söylediğiniz gibi. İçerisi her zaman bu kadar kalabalık olmuyor.”

“Bu konuda seni uyarmıştım,” dedi Don.

“Daha erken saatte çok daha kalabalık olacağını düşündüm,” dedi Susan onu tersleyerek.

“Harika görünüyorsunuz,” diye tekrarladı Stephen gitmeye hazırlanarak.

“Öyleyiz. Kolesterol sonuçlarıma inanamazsınız,” dedi Don. “Son testte 140 çıktı. LDL seviyem düşük, HDL seviyem ise yüksek. Rakamlar neydi Suse?”

“Bu harika,” dedi Stephen.

“Durun size torunlarımızı göstereyim,” dedi Don yıpranmış bir cüzdan çıkararak.

Maribeth o an Stephen’ın huzursuzlandığını, oradan ayrılmak istediğini ve hepsinden önemlisi üzüldüğünü fark etti. Daha önce onun eski işyerinde neler yaşadığını merak etmiş ama bunu öğrenme arzusunu bastırmıştı. Şimdi öyle yaptığı için mutluydu. Her nasılsa bu sayede onu korumuş gibi hissediyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi Maribeth Stephen’ın koluna girerek. “Geç kalıyorum.”

Stephen bir an bu sözlere şaşırmış göründü. “Haklısın. Gerçekten de gecikiyorsun. Don, Susan, sizi görmek güzeldi.”

“Sizi de öyle Dr. Grant. Daha iyi olmanıza sevindim,” dedi Susan. “Hayat devam ediyor. Devam etmek zorunda.”

Don ve Susan’ın yanından ayrılıp kendilerini Nordstrom’a attıklarında Stephen’ın keyfi kaçmıştı ve Maribeth de nihayet yenilgiyi kabullenmiş gibi moralsizdi. Bir piyanist Noel ilahileri çalmakla meşguldü ve makyajı fazla kaçırmış bir grup genç kadın nazik ama saldırgan bir biçimde insanlara parfüm

denettirmeye çalışıyordu. Bütün bu karmaşa Maribeth'in başını döndürmüştü. Birden, Jason'la düşün organizasyonlarını yaptırdıkları Macy's'de (daha doğrusu bu organizasyonu onlar adına Elizabeth yaptırmıştı. "Teknik destek" vermek üzere yanlarında gelmiş ve Maribeth ile Jason ayaklarını sürüye sürüye yürürken o neşeyle sos tabaklarındaki küçük tabancayı ve Nambé marka tuzlukları göstermişti) neredeyse kendinden geçtiği anı hatırladı.

Kadın giysilerinin olduğu bölümdeki rengârenk kazakların önünde durdu. "Ona bir kazak almaya ne dersin?" diye sordu. "Kaşmir sıcak tutar ama bunaltmaz. Her türlü havada giyilebilir."

"Bilemiyorum," dedi Stephen. "Mal için biraz klasik bir hediye olabilir."

"Peki ya parmaksız eldivenler?" diye önerdi Maribeth. "Hem biraz daha havalı sayılır hem de Pittsburgh'un kış aylarında onu sıcak tutar." Artık kendi kelimeleriyle değil *Frap*'te geçen klişe cümlelerle konuşuyordu.

"Olabilir. Tabii bir kez olsun evine gelirse."

"Nasıl yani?"

"Çoğunlukla ben onun yanma giderim."

"O nerede yaşıyor?"

"San Francisco'da."

"San Francisco'dan *nefret* ederim."

Maribeth bunu yüksek sesle söylemişti. Alışveriş yapanlardan bazıları, o an bulundukları yer Nordstrom mağazası değil de Sistine Şapeli'ymiş ve Maribeth'in kötülediği de Golden Gate şehri değil, Tanrı'ymış gibi kınayan ifadelerle dönüp ona baktılar.

"San Francisco'yla sorunun ne?" diye sordu Stephen.

Maribeth'in gözünün önüne bir anda Jason'a San Francisco'da yaptığı o korkunç ziyaret geldi.

Jason'ın mezuniyetten sonra San Francisco'ya taşınmayı düşündüğünü açıklamasının üstünden sadece birkaç ay geçmişti. Maribeth şoktaydı. Bunu ilk kez duymuş olması bir yana, Jason'ın kardeşi Lauren daha bir-iki hafta önce ziyaretine gelip onu yaklaşan yirmi ikinci yaş gününü kutlamak üzere öğle yemeğine çıkarmış ve orada, "Bak," demişti yemeklerini sipariş etmelerinin ardından, "Jason benden, gizlice parmak ölçünü almam için seni yemeğe çıkarmamı istedi ama bunu sana belli etmeden nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Bu yüzden yemekten sonra bir kuyumcuya gitsek ve sen zamanı geldiğinde şaşırmış gibi görünsen olmaz mı?"

"Şaşırmış gibi mi? Ne için?"

"Annem Jason'a alyansını verdi," demişti Lauren. "Artık babamdan boşandığı için yüzüğü istemiyor."

"Jason yüzüğü bana mı verecek?" Maribeth'in bunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman almıştı. Jason ona evlenme mi teklif edecekti? Mezuniyetten sonra birlikte New York'a taşınmayı –Maribeth dergilerde çalışacak, Jason ise bir plak şirketi adına yetenek avcılığı yapacaktı– ve belki metroya yakın bir daireye taşınmayı düşünüyorlardı. Yani evet, geleceğe dair planları vardı. Ama evlilik?

Maribeth'in parmak ölçüsü alınmış fakat sonrasında hiçbir şey olmamıştı. Doğum günü gelip geçmiş ama evlilik teklifi gelmemişti. Baharda birkaç insan kaynakları temsilcisiyle görüşme yapmak üzere Jason'la birlikte New York'a gitmişti. Yine evlilik teklifi almamıştı.

Haftalar ilerledikçe huzursuzlanmaya, o anın ne zaman geleceğini merak etmeye başlamıştı. Beklentiye girmiş, gün geçtikçe hevesi artmıştı.

İşte tam bu teklifi beklediği sıralarda Jason San Francisco'ya taşınacağını açıklamıştı.

"Ama ben San Francisco'ya gelemem," demişti Maribeth ilk başta onu yanlış anlayarak.

"Biliyorum," demişti Jason.

"Bir dakika. Yoksa benden ayrılıyor musun?"

"Ne? Hayır. Bu seninle ilgili bir şey değil." Jason çabucak teknolojinin nasıl da gelişmeye başladığını, internet radyoculuğunda ilerleyip DJ olarak çalışabileceğini anlatmaya koyulmuştu. Henüz onu bağlayan bir şey yokken bu riski alabilirdi.

Onu bağlayan bir şey yokken mi? Maribeth kendini son derece aşağılanmış, yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmişti. Jason'ın aklında *San Francisco* varken, Maribeth nasıl olmuştu da onunla bir *gelecek* düşünmüştü?

Buna rağmen ayrılmamışlardı. Mezuniyetten sonra Maribeth Manhattan'a, Jason San Francisco'ya gitmişti. Maribeth bir dergide stajyer editörlük yapmaya, Jason ise geçici eleman olarak çalışmaya başlamıştı.

İletişimi koparmayıp mesajlaşmış, indirimli tarife saatlerinde telefonla konuşmuşlardı. Jason onu İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu yanma çağırdığında Maribeth belki de beklediği teklifin gerçekleşeceğini düşünmüştü. Yepyeni kredi kartıyla kendine uçak bileti almıştı.

Onu havaalanından almaya gelen Jason'ı görür görmez bu teklifin yapılmayacağını anlamıştı. Birbirlerini üstünkörü öpmüşlerdi. Jason'ın küçük odasında bir türlü yapılamayan o teklifin rahatsızlığını hissettikleri keyifsiz bir hafta sonu geçirmişlerdi. (Lauren Jason'a, Maribeth'in evlilik teklifinden haberi olduğunu söylemiş olmalıydı. Maribeth bunu Jason'a sormak istese de yapamamıştı.) İkisi de ne söylemesi, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu durumu bolca yatağa girerek

telafi etmeleri sonucu –ki işler yatakta da iyi gitmemişti– Maribeth idrar yolları enfeksiyonu olmuştu. Berkeley’de lisans üstü eğitime başlayacak olan eski oda arkadaşı Courtney ona birkaç antibiyotik verebileceğini söylemiş ve Maribeth Jason’ın arabasını alıp onu görmeye gitmişti. “Anlaşılan ilişkiniz hâlâ son hız devam ediyor,” demişti Courtney ona göz kırpıp bir kutu Cipro vererek. Maribeth bir şey söylememişti.

Jason’ın dairesine dönerken kaybolmuştu. Pazar yeri. Divisadero. Presidio. Sürekli daireler çizerek bildiği tek yer olan Golden Gate Park’ını bulmaya çalışıyordu. Pasifik Okyanusu’nun üstüne ikinci sisi çöküyordu. Maribeth nerede olduğunu bilmediği gibi artık etrafı da göremiyordu. Arabada tek başına ağlamaya başlamıştı. Sanki arabanın benzini hiç bitmeden sisin içinde yapayalnız halde dolanıp duracak ve acılar içerisinde ölecekti.

New York’a döndükten kısa süre sonra Jason’ı arayıp onu hâlâ sevdiğini ama uzun mesafe ilişkisini yürütemediğini söylemişti. Jason da aynı fikirdeydi. Ayrılmışlardı. O zamanlar bu olgunca bir kararmış gibi görünmüştü. Dostça bir ayrılık.

Üç hafta sonra Courtney, Jason’ın yeni kız arkadaşını haber vermek için aradığında Maribeth evinin banyosunda sinir krizi geçirmişti.

“Bilmiyorum,” dedi Stephen’a. “Sadece oradan nefret ediyorum işte.”

Alışveriş merkezinden elleri boş, boyunları bükük ayrıldılar. Maribeth o gece yatağa girip yastığı başının üstüne kapayarak ağladı. Mutsuz geçen hafta sonlarına bir yenisi daha eklenmişti. Ne de olsa Şükran Günü tatiliydi.

Maribeth pazartesi sabahı kapıya vurulduğunu duyarak uyandı. Gözetleme deliğinden dışarı baktı. O gün ayın biriydi ve Bay Guilio kirayı almaya gelmişti.

Maribeth ona sekiz yüz dolar verdi ve adam gittikten sonra kalan parasını saydı. Yirmi bir bin dolar ve bir miktar bozuk para. Bu şekilde devam ederse Pittsburgh'da en az bir yıl daha kalabilirdi. Burada asla o kadar uzun süre kalmaya niyetli değildi ama bir önceki hafta sonu onu çirkin gerçeklerle yüzleşmeye zorlamıştı. O sadece çocuklarını değil, evliliğini de terk etmişti. Planı hep eve geri dönmekti ama ya döndüğünde kendisini bekleyen bir şey bulamazsa?

O zaman ne olacaktı? Yirmi bir bin doları tükendiğinde ne olacaktı? Bütün bu olası sonuçları nasıl hiç aklına getir-memişti? Terk ettiği sadece ailesi de değildi; işini ve kariyerini de bırakmıştı. *Seventeen* dergisinin ilk sayısını aldığı on üç yaşından beri (derginin kapağında Brooke Shields vardı) tuhaf ama rahatlatıcı bir kararlılıkla gerçekleştireceğinden emin olduğu bir hayali vardı ve şimdi bu hayaliyle arasındaki son köprüyü de yıkmıştı.

Elizabeth onun hayatta tek bir gayesi olmasıyla sık sık alay ederdi. Maribeth tanışmalarından iki yıl kadar sonra ikisinin sektörün en önemli gruplarından birinin düzenlediği, dergilerin geleceği konulu bir seminere davet edildiğini hatırlıyordu. Kahve içildikten ve Danimarka pazarı konulu en önemli bölüm tamamlandıktan sonra Elizabeth, “Geldik. Anlatılan saçmalıkları dinledik. Haydi şimdi alışverişe gidelim. Chelsea’de Lacroix numunesi sattıklarını duydum,” demişti.

Alışveriş yerine Central Park’a gitmiş, topuklu ayakkabılarını fırlatıp atarak Sheep Meadow’un yeni biçilmiş çimenlerine uzanmış, bahar güneşinin ve işten kaytarmanın tadını çıkarmışlardı.

“Seminerden kaçtığımız için kendimi kötü hissediyorum,” demişti Maribeth bir süre sonra. “Davetiyelerini elde etmek bile neredeyse imkânsız.”

“Senin geleceğini öğrenmek için seminere falan ihtiyacın yok,” diye takılmıştı Elizabeth. “Hazırladığın bütün o listelerde her şey yazıyor.”

Bu doğrudu. Maribeth lisedeyken rehber öğretmene günün birinde bir dergide çalışmayı hayal ettiğini söylemiş, o da gazetecilik dersi almasını, okul gazetesine yazmasını, gazetecilik programı olan bir üniversiteye devam etmesini ve imkân bulursa New York’taki dergilerden birinde staj görmesini tavsiye etmişti. Maribeth bütün bu önerileri not alıp yıllar içinde özenle gerçekleştirmiş, arada yeni listeler yapmayı da ihmal etmemişti.

Ve bu işe yaramıştı. Üniversitenin ardından önce stajyerlik yapmış –yıllık 16.500 dolar olan maaşı kira ve ulaşım masraflarını ucu ucuna karşılıyordu–, sonra bir yemek dergisinde ilk sabit işine başlamıştı. Buradaki bir buçuk yılın ardından kadınlara yönelik bir ekonomi dergisinde editör asistanı olarak

görevi başlamıştı ve hâlâ da sürdürüyordu. Bu dergide bir yıl daha kalmayı ve editörlüğe yükseltilmezse başka bir dergiye geçmeyi planlıyordu.

“İstersen sana geleceğini ben söyleyebilirim,” demişti Elizabeth. “On yıl içinde ismin derginin künyesinde yer alacak ve en fazla on beş yıl içinde yazı işleri müdürü olacaksın.”

Maribeth bir şey söylememişti. Onun olmayı umduğu, listelerine kaydını tuttuğu şey tam da buydu.

“Bana gelince; ben şu kırk yaşındaki mutsuz garsonlardan olacağım. Hayatta başarıyı yakalayamamış oyuncular gibi. Yanlış anlama. İyi bir restoranda çalışıp güzel bahşiş alacağım ama ayaklarımda sorun olacak ve saçlarımdaki yağ kokusu asla çıkmayacak.”

Maribeth kahkaha atıp Elizabeth’in bacağına muzipçe tekmelemişti. “Saçmalıyorsun,” demişti. Maribeth ve Elizabeth iki yıl önceki tanışmalarından beri kariyerlerinde yükselmişlerdi. Elizabeth o günlerde yeni ve popüler bir erkek dergisinde editör asistanlığı yapıyordu. “Günün birinde sen de bir derginin başına geçeceksin. Böyle olacağını biliyorsun.”

“Hayır. Bence bu olmayacak. Ben senin gibi doğuştan editör değilim. Şiir gibi yazı yazmakta, zekice kapak yazıları ve başlık bulmakta usta sayılmam. Sen başlık yaratma konusunda dâhisin. Bu yeteneğe doğuştan sahipsin. Bense sadece şans eseri bu sektörde stajyerlik yapan bir sanat tarihi mezunuyum.” Elizabeth başını iki yana sallamıştı. “Günün birinde nasıl bir sahtekâr olduğum ortaya çıkacak.”

“Herkes böyle hisseder. Ayrıca senin güçlü olduğun başka şeyler var. Trendleri doğru tahmin edebiliyor, gelecekte neyin revaçta olacağını iyi biliyorsun. Geniş bir ufka sahipsin. Gazetecilik fakültesinde bunu öğretmiyorlar.”

Elizabeth dirseklerinin üzerinde doğrulup otların arasındaki küçük çiçekleri koparmıştı. “Günün birinde sen yazı işleri müdürü, bense zavallı bir garson olursam beni işe alacağına dair söz ver.”

“Sen de aynı şey için söz verirsen.”

“Saçmalama,” demişti Elizabeth. “Sen bir garson olamayacak kadar sakarsın.”

Gülüşmüş ve söz vermişlerdi.

Maribeth ve Elizabeth asistanlıktan üst düzey editör yardımcılığına yükselmişti. Sonrasında yolları ayrılmıştı. Elizabeth Tom’la tanışıp evlenmiş ve yazı işleri müdürlüğüne getirilmişti. Maribeth ise anne olmuş, kalp krizi geçirmiş ve ailesini terk etmişti.

Frap’in her sayısında İsimsiz Kahramanlar başlığı altında “sıradan” bir kadının “olağanüstü” hayat hikâyesi anlatılırdı. Çoğunlukla bu kadınlar büyük bir zorlukla karşılaşır ama pes etmek yerine “içinde bulunduğu durumu tartıp yeniden değerlendirir”, “fırsatları kaçırmaz” ve “zoru başarırdı”. Nihayetinde hepsi eskisinden daha bilge ve güçlü olurdu.

Maribeth okuyucuların bayıldığı bu bölümü –belki de dergide otuz dört beden üstü kadınlara sadece bu bölümde rastlandığı için– film yıldızlarının en sevdikleri gurme tuzlara altmış dolar bayıldıkları hediye rehberi bölümünden bile daha samimiyeysiz bulurdu. Bölümde yer alan hikâyeler uydurma olduğu için değil –tamamen doğru olmasalar bile doğruya yakındılar–, her kötü duruma anlamsızca mutlu bir son uydurma gereksinimi taşıdıkları için... Maribeth’in katlanamadığı şey buydu. Bu adeta Jason’ın “her şey yoluna girecek” mottosunun dergide hayat bulmuş haliydi.

Belki günün birinde her şey gerçekten de yoluna girecekti. Belki Maribeth bütün bunları atlatıp ikinci bir hayata başlayacaktı. Belki o zaman geçmişe bakıp ailesine, evliliğine, kendi kendine verdiği onca zarara değdiğini düşünecekti. Çünkü olağanüstü birisi olacaktı. Çünkü gerçek hayattaki bir kahraman olacaktı.

Ama şimdi kendi yarattığı bunca enkazın ortasında böyle bir şeyi hayal edebilmesi neredeyse imkânsızdı.

40

Dr. Grant –Stephen? Maribeth ona muayenehane ortamında nasıl hitap etmesi gerektiğinden emin değildi– Maribeth’ten kan testi istemişti. Bir sonraki randevuda testin sonuçları hakkında konuştular. Stephen sonuçların harika olduğunu söylüyordu. Lipit düşürücü ilaçlar ile işe yaramıştı. Maribeth’in kanındaki demir miktarı olması gerektiği gibiydi. İhtiyaç duymadığı sürece bir daha kontrol randevusu almasına gerek yoktu.

“Yani her şey bitti mi?” diye sordu Maribeth.

“Bitti.”

Maribeth ondan resmi bir açıklama duymayı bekliyordu. “Sağlıklıydın ve şu andan itibaren hayatına eskisi gibi devam edebilirsin.” Belki stetoskopuyla omzuna hafifçe vurabilirdi. Ama bunun yerine her zamanki gibi Maribeth’e çay teklif etmişti; Maribeth çay içmediği için önceki tekliflerini bir kez olsun kabul etmediği halde. (Çay dişlerinin rahatsız edici bir şekilde gıcırdamasına neden oluyordu.)

“O zaman ben gideyim, sen de işine bak,” dedi Maribeth gün içinde ikisinin de yapacak işi olmadığını bildiği halde. Normal bir günde Maribeth’in fazla işi olmazdı ve Stephen’la

muayene sonrası yaptıkları sohbetler akşam yemeği saatine dek uzadığı için randevu günlerinde öğleden sonraları plan yapmamaya özen gösteriyordu. Artık Stephen'ın gün içinde çok fazla işi olmadığını da biliyordu; Don ve Susan'la karşılaşmaları bunu iyice netleştirmişti. Ama Maribeth iyileşmişti. Artık orada durmasının bir anlamı yoktu.

"Ah, tamam," dedi Stephen. Biraz dalgın görünüyordu. Belki dalgın değildi ama Şükran Günü'nü Maribeth'le geçirmiş ve onunla alışverişe gitmiş bir adam gibi de davranmıyordu. "Gitmeden önce sana vermem gereken bir şey var," dedi Maribeth'e. "Yukarıdaki çalışma odamda."

Maribeth onun peşinden gitmek için ayağa kalkmak istedi ama Stephen oturmasını işaret etti. Bu da Maribeth'in gözden düştüğünün, Stephen'ın artık onu evinde bile istemediğinin bir göstergesiydi. "Hemen dönerim," dedi Stephen.

Üzerinde Maribeth'in ismi, daha doğrusu Stephen'ın bildiği ismi yazılı olan krem rengi, kabarık bir zarfla geri döndü.

"Şimdi meraklandım işte," dedi Maribeth.

"Meraklanacak bir şey yok. Bunlar üyesi olduğum sağlık kulübünün misafir kartları. Beş kişi için. Yıl sonunda süreleri doluyor ve birisinin onları kullanması gerektiğini düşündüm."

Sağlık kulübü kartları. Gayet mantıklı. Maribeth ne ummuştu ki? Bermuda'ya uçak bileti mi? Stephen onun doktoru olarak son görevini yapıyordu. Bu randevudan sonra artık onun doktoru bile olmayacaktı.

Tokalaştılar. "Teşekkür ederim," dedi Maribeth. "Yaptığın her şey için."

Kendini terk edilmiş gibi hissetti. Hepsi bu muydu? Donurma ve saç macerasından, o korkunç alışveriş turundan ve onca sohbetten sonra her şey bitmiş miydi yani?

“Kendine iyi bak,” dedi Stephen. “Spor salonuna git. Dondurmanın seni öldürmeyeceğini unutma.”

Evet, bitmişti. Neden bitmesindi ki? Stephen onu sağlığına kavuşturmuştu. Ama daha fazlasını da yapmamış mıydı? İkisi daha fazla şey paylaşmamış mıydı?

Maribeth ona bunları söylemeyi, söylediklerinin onun tarafından onaylandığını duymayı istedi. Aralarında bir şey vardı. Doktor-hasta ilişkisinin ötesinde bir şey. Dostluğun ötesinde bir şey. O gün bu şey sona erse bile Maribeth gerçekten var olduğunun ispatını istiyordu. Yoksa Stephen ona bugüne dek neden bu kadar iyi davransındı? Maribeth onun bunu yapmasına neden izin versindi?

Zarfı çantasına attı. Resepsiyondaki Louise’le vedalaştı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara,” dedi Louise.

Maribeth otobüs durağında zarfı çıkarıp açtı. Belki de içinde özel bir not falan vardı. Ama zarfta sadece giriş kartları buldu. Belli ki iyi bir kulübe aittiler. Kalın kâğıda basılı kartların üstüne süslü elyazısıyla, *Grant Ailesi’nin Misafirlerine Özeldir*, yazılmıştı.

Maribeth parmağını harflerin üstünde gezdirdi. *Grant Ailesi’nin Misafirlerine Özeldir*.

Stephen bunu isteyerek yapmamış olsa da bu kartlar aracılığıyla Maribeth’in arzuladığı onayı vermişti. O ailesini kaybetmişti. Maribeth de öyle. Farklı şekilde ve farklı sebeplerle ikisi de artık öksüz sayılırdı.

Maribeth bir sonraki gün sağlık kulübüne gitti. Yepyeni spor aletlerine sahip ve yogadan kick boksa dek her türlü spor dalında ders alma imkânı sunan kulüp oldukça iyiydi. Ama Maribeth'i asıl cezbeden bodrum katındaki yüzme havuzu olmuştu. Sebebini bilmiyordu fakat içindeki huzursuzluğa kondisyon bisikletine binmek ya da yoga dersi almaktan çok, yüzmenin iyi geleceğini hissediyordu. Ya da belki dibe battığı için mecbur kaldığında yüzeye çıkıp çıkamayacağını görmek istiyordu.

Kulüp Squirrel Hill'deki kütüphanenin çaprazındaydı. Maribeth orayı daha önce hiç görmediği ve geniş bir kitap koleksiyonuna sahip olduğunu duyduğu için geçerken kütüphaneye uğramaya karar verdi. İçerideki bilgisayarlara elini bile sürmeyecekti. Bunu kesinlikle yapmayacaktı.

İçeri girdikten beş dakika sonra bilgisayarlardan birine çoktan elini sürmüştü. E-postalarını kontrol etti. Jason'dan mesaj gelmemişti. Elbette gelmeyecekti. Maribeth'in içi yeni bir öfkeyle doldu ama bu defaki öfkesinin muhatabı kendisiydi. Pandora'nın kutusunun açılmasına sebep olan oydu. Jason ona

beş hafta mesaj yazmamıştı ve Maribeth bundan habersizken hiç sorun yaşamamıştı. Şimdi bunu beş gündür biliyordu ve adeta bunalıma girmişti.

Ertesi sabah uyandığında bilgisayarlardan, e-postalardan ve kütüphaneye gitme dürtüsünden uzak durmaya karar verdi. Onun yerine yüzmeye gidecekti. Otobüse binip kendine bir mayo ve havuz gözlüğü aldıktan sonra yine otobüsle kulübe gitti.

Az önce Annemle Yüzüyorum dersi dağılmış olmalıydı çünkü bir grup havluya sarılı çocuk soyunma odasına götürülüyordu. Maribeth bazı annelerin bakışlarını tanımıştı; neye uğradığını şaşırılmış bir insanın donuk bakışları vardı üzerlerinde. Yani akliselim hangi birey yüzme bilmeyen çaresiz çocukları derin suya bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürdü ki?

Maribeth ikizlerle sadece iki kez yüzme dersi almıştı. İlkinde Liv sürekli can yeleğini çözmeye çalışmış, Oscar tennine küçücük bir su damlası dokunduğunda bile ağlamıştı. Saçları dökülmeye başlamış bir İsrailli olan yüzme öğretmeni, Maribeth'e çocuklarla ayrı ayrı suya girmesini önermiş ama Oscar havuzun kenarında tek başına kalınca ağlamış, Liv ise özgürlüğü fırsat bilip havuzun en uç noktasından suya atlamıştı.

O hafta Maribeth'ten bu hikâyeyi dinleyen Elizabeth kahkahalara boğulmuştu. "Hiç de komik değil," demişti Maribeth arkadaşına.

"Bence biraz komik sayılır," demişti Elizabeth.

Maribeth bunda neyin komik olduğunu anlayamamıştı. Hamile kalmaya çalıştığı onca yıl hep bu tür şeylerin hayalini kurmuştu; bebekleriyle katılacağı yüzme derslerinin. Diğer pek çok şey gibi bu hayali de fos çıkmıştı.

“Neden Jason’dan yardım istemiyorsun?” demişti Elizabeth.

İşte *bu* komikti. Yüzme derslerini Jason’ın maaşıyla karşılıyorlardı. Onun işi bırakıp derslere katılması maddi anlamda mümkün değildi.

“Ben de gelebilirim,” demişti Elizabeth sonra.

Bu defa kahkahayı basan ve onun şaka yaptığını düşünen Maribeth olmuştu. Bir sonraki perşembe Elizabeth sabah on birde yüzme dersi için hazırды. Chanel marka bikinisi ve Brezilya fönü çekilmiş saçlarıyla tropik bir balık, yıpranmış Lands’ End mayolarının içindeki anneler ise lepiştesler gibiydi. Ama Elizabeth, çocukları güzel idare etmişti; Liv’le birlikte heyecanla suya atlamış, şarkılar söyleyerek Oscar’ı oyalamıştı. Bütün bunları yaparken de Maribeth’e, uzun ve keyifli öğle yemeklerine olan inancını koruyan, yetmiş beş yaşındaki efsanevi yeni patronuyla ilgili son dedikoduları aktarmayı ihmal etmemişti. Bu sohbet Maribeth’e, uyku eğitimi ve Birlikte Müzik dersleri hakkındaki onca konuşmadan sonra fazlasıyla iyi gelmişti.

Ama bir sonraki hafta Elizabeth randevuyu iptal etmek zorunda kalmıştı. Tom’la hafta sonunu uzatıp tatil yapacaklarını, dolayısıyla perşembe müsait olmadığını unutmuştu. Çok üzgündü. Maribeth biraz hayal kırıklığı yaşasa da onu anlıyordu. Elizabeth ve Tom hızlı bir beraberliğin ardından daha yeni dünya evine girmişti. Maribeth Capri kıyılarında bir yatta düzenlenen düğünlerine katılamamıştı.

Maribeth, Elizabeth’e Tom’la keyifli bir tatil geçirmesini dilemiş ve o hafta o da yüzme dersine gitmemişti. Ama Elizabeth bir sonraki çarşamba onu arayıp yeni derse de katılamayacağını söylemişti. Patronu onu şu uzun ve keyifli öğle yemeklerinden birine davet etmiş ve bu teklifi geri çevirememişti. “Bir sonraki derste orada olacağıma söz veriyorum,” demişti Maribeth’e.

“Ah, sorun değil. Geçen hafta oradaydık ve çocukları tek başıma da idare edebildim,” diye yalan söylemişti Maribeth. Ve o hafta da derse gitmemiştir.

Maribeth Annemle Yüzüyorum ekibinin soyunma odasını boşaltmasını bekledikten sonra mayosunu giydi. Mayonun yakası göğsündeki yara izini büyük oranda saklıyordu ama bacağı için yapılacak bir şey yoktu.

Bütün eşyasını dolaba yerleştirmişti ki yanında kilit olmadığını fark etti. Üzerinde sürekli birkaç yüz dolar taşıyordu; dışarıda beklenmedik bir durumla karşılaşma ve dairesine giren zeki bir hırsızın zula yerlerini keşfedip bütün parasını çalma ihtimaline karşı.

Mayolu bir kadın karşı sıradaki dolabını kilitliyordu. “Burada kilit satan bir yer var mı acaba?” diye sordu Maribeth ona.

Kadın mavi çerçeveli havuz gözlüğüyle ona baktı. “Maribeth?” dedi.

Maribeth’in ilk önce Jason’ın onun gönderdiği e-postayla harekete geçip Pittsburgh’da olduğunu öğrendiğini ve peşine birini taktığını düşündü. Sonra onun önceki dört hafta boyunca kendisiyle iletişim kurmadığını ve mesajlarına cevap yazmadığını dikkate alarak bu düşüncesinin mantıksız olduğuna karar verdi.

Kadın gözlüğünü ve bonesini çıkardığı halde Maribeth’in onun Janice olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

“Tanrım, sana rastlamak ne güzel,” dedi Janice. “Yüzdüğünü bilmiyordum.”

“Yüzdüğüm söylenemez zaten. Bir arkadaşım bana misafir kartı verdi ve bir değişiklik yapayım istedim. Ama yanımda kilit getirmemişim.”

“Neden benim dolabımı kullanmıyorsun?”

Janice'in dolabına gittiler. Maribeth eşyalarını oraya yerleştirdi.

"Ben de seni arayacaktım," dedi Janice birlikte merdivenlerden havuza inerlerken.

"Öyle mi?"

"Evet, hafta sonu sana e-posta göndermek istedim ama adresini bilmiyordum."

"Ah, bu aralar mesajlarıma pek bakmıyorum ama sana e-posta adresimi veririm. Bana neden yazmak istedin? Bir şey mi buldun?"

"Henüz değil. Sadece biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Ailenin sosyal güvenlik numarası epey işime yarar. Ya da doğum sertifikası."

"Ah. Tamam." Maribeth'in doğum sertifikası evdeydi ama diğer bilgiye eski tarihli e-postalarından ulaşabileceğini düşündü. "Keşke beni telefonla arasaydın."

"Tatilde ailenle birliktesindir diye rahatsız etmek istemedim."

"Değildim. Ailemle değildim."

"Ah, ben de öyle," dedi Janice.

"Peki, neler yaptın?" diye sordu Maribeth.

"Çoğunlukla evrak işleriyle uğraştım."

"Ah, üzgünüm." Maribeth sebebini bilmiyordu ama kendini suçlu hissetmişti.

"Üzülme. Fırında hindi göğsü pişirdim ki tatilin en güzel kısmı buydu. Hatta sandviç yapmaya yetecek kadarı arttı bile."

Havuza ulaşmışlardı. Maribeth öğle saatinde havuzun boş olacağını düşünmüştü ama beş kulvar da doluydu. "Ne kadar da kalabalık."

Janice bonesini kulaklarının üstüne çekip havuz gözlüğünü düzeltti. "Tenha bile sayılır." Maribeth onun yaşlıca kişilerin

yüzdüğü kulvara geçmesini bekledi ama Janice hızlı yüzücülere ait kulvara yönelmişti. “İyi yüzmeler,” diye seslendi Maribeth’e omzunun üstünden.

Maribeth yavaş yüzücülere ait kulvarda bekledi. Bu kulvarda dolanıp duran üç kişi hiç de yavaş değildi. Bir süre öylece durup suya nasıl dalması gerektiğini düşündü. Kendini on beş yaşında aldığı direksiyon eğitimi sırasında ilk kez trafiğe girme cesareti toplamaya çalışırken olduğu gibi hissetmişti.

Yüzücülerin arasında açılan boşluktan faydalanıp suya girdi ve kurbağalama yüzmeye çalıştı ama çok geçmeden hâlâ iyileşme sürecinde olan koltuk altı kaslarının, hareketlerini yüzmesini engelleyecek kadar sınırladığını keşfetti. Havuzdakilerden biri ona aniden arkadan çarptı.

“Affedersiniz,” diye seslendi Maribeth.

Bu defa köpekleme yüzerek havuzun sonuna ulaştı ve kenara tutunarak soluklanmaya çalıştı. Arkasına başka bir yüzücü yanaştı. “Yüzüyor musunuz?” diye sordu ona. Maribeth o an yaptığının yüzmek olarak nitelendirilebileceğinden emin değildi. Daha çok boğulmamaya çalışıyordu ama yüzücü onun cevap vermesine fırsat tanımadan suda ters dönüp havuzun diğer tarafına doğru yüzmeye başlamıştı (Maribeth onun hiç de yavaş olmadığını fark etmişti).

Nefesini düzene sokup diğer yüzücülerle arasında güvenli bir mesafe olduğunu gördüğünde tekrar harekete geçti. Bu defa emekliyordu; fazlasıyla ağır kulaçlarını ancak bu kelimeyle tanımlayabilirdi. Havuzun diğer tarafına ulaşana dek yanından iki yüzücü geçmişti. Bir sonraki turda –ki bu turda durup mola vermek zorunda kalmıştı– kulvardaki yüzücülerin tamamı onu geride bıraktı. Maribeth havuzdakilerin sabırsızlığını hissedebiliyordu. İsmi yavaş kulvar da olsa onun burada işi yoktu. O otobanda otuz beş kilometre hızla giden yaşlı bir kadındı.

Havuzun ucuna ulaştığında –o ana dek dört tur atmıştı– soluk soluğa kalmış, tehlikeli bir şekilde nefesinin kesildiğini hissetmişti. Paniğe kapıldı ve bunu belli etmiş olmalıydı çünkü cankurtaran oturduğu yerden inip havuz boyunca yankılanan bir sesle, “Sorun mu yaşıyorsunuz hanımefendi?” diye sordu.

Maribeth kırk dört yaşındaydı ve kalp krizi geçirip baypas ameliyatı olmuştu. Evden kaçmış ve ne kocası ne de en yakın arkadaşı onu bulmaya çalışmıştı. Üstelik yzemiyordu. Evet, elbette sorun yaşıyordu!

“Ben iyiyim,” dedi nefes nefese.

Güçlükle havuzdan çıktı ve her nasılsa düşüp bayılmadan st kata ulaştı. Soyunma odasında eşyalarının Janice’in dola-bında kilitli olduğu aklına geldi. Yanında havlu getirmeyi de unutmuştu.

Banka oturmuş titrerken omuzlarına bir havlu atıldığını hissetti. “Al bakalım.”

Maribeth bir şey söyleyemedi. Nefes nefese olduğu ve titrediği için değil, bir kez daha faka bastığı için. Suya girebiliyor, batmadan durabiliyor, kulaç atıyor, kulalarının mesafesini bile tartabiliyor ama yzemiyordu. Bunu nasıl olmuştu da tahmin etmemişti?

“Haydi seni biraz ısıtalım,” dedi Janice onu ortak duşlara yönlendirerek. Maribeth uzun süre duşun altında kalıp sıcak suyun tenindeki soğukluğu, içindeki acı ve boşluğu alıp götürmesine izin verdi. Nihayet kurulandığında günlerdir zorlu kulvarlarda kulaç atmış gibi bitkindi.

Janice çoktan giyinip hazırlanmıştı. Maribeth ondan özür diledi.

“Ne için özür diliyorsun?” diye sordu Janice.

Maribeth’ten cevap alamayınca, “Ameliyatının üzerinden ne kadar zaman geçti?” diye sordu.

Maribeth bu soruya biraz şaşırmıştı. Ama elbette çıplak tenindeki kabartı bütün sağlık geçmişini ortaya koyuyordu. “Yedi hafta.”

“Eh, daha yeterince zaman geçmemiş.”

Maribeth’in yüzmeye kalkışması bir açıdan onun kibrini yansıtıyordu; tıpkı evden sorunsuzca kaçabileceğini ve havuza rahatlıkla girip çıkabileceğini düşünmesi gibi.

Janice’e havlusunu geri verdi. Havlu teslimiyet bayrağı gibi bembeyazdı.

O günün ilerleyen saatlerinde ebeveynlerinin sosyal güvenlik numarasını bulmak için e-postalarını kontrol etti. Artık Jason'dan ümidi kesmişti. Kocasından gelen mesajı gördüğünde bir an bunu kasten yaptığını, bir mesaj yazmak için onun acının her safhasını atlatıp kendini tam anlamıyla iyi olmasa bile kadere boyun eğmiş gibi hissettiği günü beklediğini düşündü.

Ama elbette bu yersiz bir kuşkuymuştu.

Ayrıca Jason bunca zahmete girecek biri değildi.

Mesajın konu başlığı boştu ama eklentiler kısmında küçük bir ataş sembolü taşıyordu. Acaba Maribeth'e eve dönmesi için yalvardığı bir mektup mu yazmıştı? Yoksa ona boşanma davası belgelerini mi göndermişti?

Pekâlâ. İçinden ona kadar say. Bir, iki...

Parmakları klavyenin üstünde uçarcasına dolaşır mesajı açtı ve ekteki dosyayı yükledi. Okumaya başladı. İlk satır rahatsız edecek derecede tanıdıktı.

Maribeth kusmak üzere olduğunu hissetti. Masadan uzaklaştı. Kütüphanenin bilgisayarına kusmak istemiyordu.

Beş haftalık ayrılıktan ve ona e-posta yollamasının üstünden neredeyse bir hafta geçtikten sonra Jason Maribeth'e evi terk ettiği gün bıraktığı notu iade etmişti. Sadece bu kadar. Sahibine iade.

Maribeth'in onun için anlamı *bu* muydu? Yokluğunun anlamı *bu* muydu? Maribeth'i yeni bir şeyler yazmaya değer bulmuyordu da kendi cümlelerini ona iade etmekle mi yetiniyordu?

Maribeth o telaşlı sabahta nasıl bir not bıraktığını tam olarak hatırlamıyordu ama o ilk satırı tekrar okumak... Ekran-daki pencereyi kapayıp mesajı sildi ve çöp kutusunu boşaltıp ondan kalan bütün izleri yok etti.

Gerçi ne yaparsa yapsın Jason'ın bu hareketini silemezdi. Bunu yaptığına inanamıyordu.

Ama gözlerindeki yaşlar kuruyup kaşınan birer çizgi halini alırken gerçeğe yüzleşti. Jason ona neden cevap yazsındı ki? Neden daha önce hiç yapmamışken şimdi Maribeth'in omuzlarındaki yükü alsındı? Bunu neden Maribeth affedilemez bir davranışta bulunup fedakâr bir eş olmaktan vazgeçtiğinde ve bu sıfatı sorunsuzca ona teslim ettiğinde yapsındı? Bir tabak içinde. Her zamanki gibi.

Maribeth bunu neden yaptığını bilmiyordu ama daha fazlasını ummuştı.

Ne umduğundan emin değildi ama umduğunun bu olmadığı kesindi.

43

Sevgili Liv ve Oscar,

Üzgünüm

Benden nefret etmeyin

Ben sonsuza dek sizin annenizim

Bunu yapmak zorundaydım

Gittim çünkü

*Sevgili
Liv ve Oscar,*

44

Sonraki gün kanepede battaniyelere sarınmış halde yine kısık sesli televizyonun karşısındaydı. Janice'in yüzme davetini reddetmişti. Todd ve Sunita, telefonuna o akşam haftalık alışveriş turuna çıkacaklarını söyleyen bir mesaj göndermiş ama mesaja cevap vermemişti. Onu arayıp kendisinden beklediği bilgileri alıp alamayacağını soran Janice'i başından savmıştı. Todd'un telefonunu açmamıştı. Janice üçüncü kez arayıp bazı bilgilere ulaştığını söylemiş ve sonraki gün havuzda buluşmayı teklif etmişti. Maribeth ona kesin bir cevap vermemişti. Sunita'nın, hippie tarzı el işi fuarına gitmek isteyip istemediğini soran mesajına geri dönmemişti.

Sen iyi misin, yazdı Sunita sonunda.

"Bilmiyorum," dedi Maribeth yüksek sesle.

Nihayet Stephen'dan bir mesaj geldi. *Nasıl olduğunu merak ettim. Ayrıca Mallory'ye alacağım hediyenin telaşını yaşamaya başladım. Ona muz şeklinde bir koltuk almanın eşliğine geldim.*

Maribeth ilk kez gülümsüyordu; Stephen'ı son gördüğünden beri. Sunita'nın Etsy pazarı olarak tanımladığı o el işi fuarını düşündü. Orada kılı kırk ayıran Mallory'ye uygun bir şeyler bulabilirlerdi.

Muz şeklindeki koltuktan uzak dur, yazdı.

Üstündeki battaniyeleri fırlatıp attı.

Jason'ın canı cehennemeydi.

45

Maribeth, Janice biyolojik annesiyle ilgili haberleri vermek üzere onunla kulüpte buluşmak istediğinde bunun tamamen ulaşım kolaylığıyla ilgili olduğunu anlamıştı. Havuz Janice'in çalıştığı okulun köşesindeydi ve Janice öğle aralarında buraya sık sık yüzmeye geliyordu. "Bu defa yanında terlik getirmeyi unutma," demişti Janice. "Mantar kapmak istemezsin." Maribeth tekrar yüzmeye pek hevesli değildi ama Janice'i dinleyerek yanma mayosunu da almıştı.

Soyunma odasında üzerindekiyi çıkarmaya davranan Janice'in karşısında tuhaf duruma düşmemek için soyunmaya başladı.

"Heyecan verici olduğunu düşündüğüm bazı haberlerim var ama seni boş yere umutlandırmak da istemiyorum. Henüz ortada kesin bir şey yok," dedi Janice.

"Ne oldu?"

"Pittsburgh'daki en eski evlatlık acentelerinden biri olan ve hâlâ faaliyet gösteren Allegheny Çocuk Yuvası seninle aynı tarihte doğmuş bir kız çocuğunun bilgilerine sahip."

"Peki, o kız ben miyim?"

“Olabilir,” dedi Janice. “Bunu doğrulamak için biraz daha bilgiye ihtiyacımız var. Ailenin sosyal güvenlik numarası işimize yarayacaktır.”

“Numarayı en kısa zamanda öğreneceğim,” diye söz verdi Maribeth.

“Elimizde numara olursa edindiğimiz bilgiyi doğrulamaya çalışabiliriz. Ayrıca Vesayet Mahkemesi’nin araştırması da devam ediyor ama bence bu araştırmanın sonucu bir sonraki yıla sarkar.”

Maribeth iç geçirdi.

Janice onun koluna vurdu, sonra bakışlarını çıplak ayaklarına çevirdi. “Terlik getirdin mi?”

“Hayır. Ama zaten bugün yüzmeyi düşünmüyorum.”

“Ah, saçmalama. Yanında mayo var, değil mi?”

“Evet, var ama...”

“Al, yanımda bir çift yedek terlik getirdim.” Maribeth’e turuncu bir parmak arası terlik uzattı. “Ayağına uyuyorsa sende kalabilir.”

“Ama yüzmeyi düşünmüyorum.”

“Haydi dene şunu. Ayağına uydu mu?”

Terlik Maribeth’in ayağına bir ya da iki numara büyük gelmişti ama iş görürdü.

“Harika,” dedi Janice. “Yüzme konusunda sana birkaç tüyo verebileceğimi düşündüm.”

“Tüyo mu?” Maribeth artık burada buluşmalarının sebebinin ulaşım kolaylığı olduğundan şüpheliydi. Belli ki oyuna gelmişti.

“Yıllarca cankurtaranlık yaptım. Artık sertifikam yok ama hayatımın büyük kısmını çocuklara yüzmeyi öğreterek geçirdim.”

“Ben pek çocuk sayılmam.”

“Biliyorum,” dedi Janice. “Ama sana da öğretebileceğimden eminim.”

Beş dakika sonra Janice Maribeth’i bir yüzme tahtasıyla tanıştıyordu.

“Sen ciddi misin?” diye sordu Maribeth.

“Bunun en iyi başlama yöntemi olduğunu düşünüyorum.”

“Sadece tüyoya ihtiyacım olduğunu sanıyordum. Senin de söylediğin gibi, formdan düştüğüm için. Ameliyat izlerini henüz atamadığım için.”

“Doğru. Ama bazen forma kavuşmak, kötü alışkanlıklardan kurtularak olur.”

“Hangi kötü alışkanlıklardan bahsediyorsun?”

“Ah, genel anlamda söyledim.”

“Ama zaten yüzme biliyorum.” Maribeth iyi bir yüzücü olmayabilirdi ama yüzmeyi biliyordu. Yani öyle sayılırdı.

“Bazen bir işte ustalaşmak için o işe en başından başlamak gerekir.”

Janice her an Julie Andrews’a dönüşüp şarkı söylemeye başlayabilirdi.

“Tamam,” dedi Maribeth yüzme tahtasına uzanarak.

Janice tahtayı bırakmadı. “O kadar çabuk değil. Bunu kullanırken bacaklarını nasıl itmen gerektiğini biliyor musun?”

Maribeth bu sözlere gücendi. O kadarını biliyordu. “Elbette biliyorum.”

“Pek çok kişi yüzme tahtası kullanırken suyu bacaklarını böyle kırarak iter.”

Janice parmaklarını boğumlarından kıvrıp itme hareketi yaptı. “Oysa bacaklarını düz tutup suyu, kalçanı kullanarak itmeliisin.” Bu defa parmaklarını düz tutarak aynı hareketi tekrarladı.

Maribeth bir şey söylemedi. O hep bacaklarını kırıyordu.

Janice ona ne yapması gerektiğini gösterdikten sonra tahtayı Maribeth'e verdi. "Parmaklarını kıvrırmaman, bir balerin kadar zarif olman gerektiğini unutma."

Maribeth suyu itmeye başladı. Yüzme tahtası onu da peşinden sürükleyerek ters döndü. Zarafetiyle balerinden çok mandayı andırıyordu.

"Ver bana," dedi Janice tahtayı geri alarak. "Önünde tut ve dirseklerini düz tut. Sonra kalçanın kıvrıldığı yerden itme hareketi yap. Hafifçe. Suyla boğuşmana gerek yok."

Birkaç denemenin ardından tahta eskisi kadar sık ters dönmemeye başladı ve Maribeth bir süre sonra suyu düzgün bir şekilde itmeyi başarmıştı. Havuzun karşı tarafına yüzdü. Sonra diğer tarafa. Böylece gidip geldi. Diz ardı kırışları ve baldırları yanmaya, sürekli düz duran parmakları yüzünden ayağına kramp girmeye başladı. Bunun ne zarif ne de eğlenceli bir tarafı vardı. Ama bir süre sonra Jason'ı, çocuklarını ve biyolojik annesini aklından çıkaracak kadar yüzmeye odaklanmıştı.

Sonra Janice tahtayı aldı. "Bugünlük bu kadar," dedi.

"Ama suyu itmekten başka bir şey yapmadım," dedi Maribeth.

"Bir gün için fazla bile."

Eh, Maribeth en azından bu defa kendinden geçecek gibi değildi. Soyunma odasında Janice ona ailesiyle ilgili bilgiyi edinmesini hatırlattı. Maribeth pazartesiye dek bu işi halletmeye söz verdi. Bir sonraki yüzme dersini de o gün yapacaklardı. Maribeth bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu ama artık geri adım atmak için çok geç kalmıştı.

46

Maribeth cumartesi sabahı Stephen'a bir mesaj yazdı. *Ya saat on birde beni almaya gel ya da fuarda buluşalım.*

Çok geçmeden telefonu çaldı. “Fuara gelemiyorum,” dedi Stephen.

Oysa Maribeth ona birkaç gün önce bu fuara gitmeyi teklif ettiğinde oldukça hevesli görünüyordu. “Tıbbi bir aciliyet mi söz konusu?” diye sordu.

“Öyle de denilebilir.” Stephen’ın konuşması bir tuhaftı. Sesi sadece boğuk değil, alkol almış gibi kabaydı da.

“Sen hasta mısın?”

“Öyleysem bile sebebi benim.”

“Nasıl yani?”

Stephen öksürdü. “Akşamdan kalmayım M.B. Fena halde akşamdan kalmayım.”

“Oraya geliyorum.”

“Misafir kabul edebilecek durumda değilim.”

“Beni ağırlaman gerekmiyor.”

“Berbat haldeyim.”

“Bana bir zamanlar başkasından yardım istemekte sorun olmadığını söylememiş miydin?”

Hatta sessizlik oldu. Sonra, “Haydi gel,” dedi Stephen.

Tepeden tırnağa grilere bürünmüştü. Saçı, teni, ekşi bir koku yayan buruşuk tişörtü, her şeyi griydi. Maribeth onun altmışına merdiven dayadığını biliyordu ama gözüne ilk kez bu kadar yaşlı görünmüştü.

Stephen’ın bu perişan halinin sebebi tezgâhın üstünde duruyordu; üç boş şarap şişesi ve yarısı dolu bir başka içecek şişesi daha.

Maribeth onun alkol almaktan utandığını fark etti ve hiç vakit kaybetmeden şişelere yöneldi. Hoş olmasa da yapılması gerekeni yapmak üzere olan bir temizlikçi gibi davrandı.

Şişeleri alıp çöpe atarken bunun bir skandal sayılıp sayılmayacağını merak etti. Alkolik bir kardiyolog. Maribeth olmasaydı dedikodu hızla yayılırdı.

İçeride Stephen bir kahve fincanının üzerine eğilmişti.

“Onu yeniden ısıtmamı ister misin?” diye sordu Maribeth.

Stephen başını iki yana salladı.

“Midende tutmakta zorlanıyor musun?”

Stephen küçük bir çocuk gibi hüznle başını tekrar iki yana salladı.

Maribeth fincanı aldı ve bir bardak su doldurup Stephen’ın önüne koydu. “Evde Alka-Seltzer var mı?”

“Yukarıda. Yatak odasındaki komodinde.”

Maribeth yukarı çıkarken basamakların bütün ev inliyormuşçasına gıcırdadığını duydu. Ebeveyn odasını buldu ve içerideki çift kişilik, geniş yatağın dağınık olduğunu görünce eşikte durdu. Stephen’ın kusmuğun ekşimsi kokusuyla karışık her zamanki bergamot ve deri kokusunu alabiliyordu.

Parmak uçlarında usulca yürüyerek Stephen'ın yattığı taraftaki komodine gitti. (Komodinin üzerine bırakılmış tıp dergilerine bakarak onun bu tarafta yattığını düşünmüştü.) Açtığı çekmecedeki yine tıp dergileri, bir deste oyun kâğıdı, bir e-kitap okuyucu ve Post-it'e yazılmış bazı notlar vardı ama Alka-Seltzer yoktu.

Yatağın diğer tarafındaki komodinin üstünde sadece tozla kaplı bir düğün fotoğrafı duruyordu. Maribeth bu defa komodinin çekmecesini açarken kendini gerçek anlamda davetsiz bir misafir gibi hissetmişti. Bir mendil paketi ve uçları kıvrılmış bir Junot Díaz hikâye kitabının yanında açık bir kutu Alka-Seltzer duruyordu.

Felicity kemoterapi gördüğü sırada midesini rahatlatmak için bu ilacı mı içiyordu? Anın sevimsizliğini unutmak için Díaz hikâyeleri mi okuyordu? Geleceğin belirsizliğini unutmak için?

Ebeveyn banyosuna güçlü bir kusmuk kokusu hâkimdi. Maribeth nefesini tutup ecza dolabım aradı ve bir şişe ağrı kesici bulup tekrar alt kata indi.

Tezgâhın önünde oturmuş, boş gözlerle uzaklara bakan Stephen su bardağına dokunmamıştı. Maribeth bardağa bir tablet Alka-Seltzer atıp Stephen'ın eline hafifçe vurdu. Sonra avcunun içine üç tablet Tylenol yerleştirdi. "İç şunları," diye emretti.

Stephen gözlerini kapayıp suyu bir dikişte içti. Maribeth ona "aferin sana" dememek için kendini zor tuttu. Stephen geçirdiğinde ağzından çıkan buhar Maribeth'i bir anlık sersemletecek kadar güçlüydü.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Maribeth.

Stephen yüzünü ekşiterek gülümsemeye çalıştı. "Sayılır."

“Midende kalan alkolü atman için sana yağlı bir şeyler yapacağım; yumurta falan.”

“Sen mi doktorsun, ben mi?” diye sordu Stephen zayıf bir sesle.

“Evde yumurta var mı?”

Stephen başıyla buzdolabını işaret etti. Buzdolabı yarım düzine yumurta, biraz kahve kreması ve tereyağı dışında neredeyse boştu.

“Peki, acı sos var mı?” diye sordu Maribeth.

Stephen bu defa kileri işaret etti. Maribeth etrafı biraz karıştırdıktan sonra bir Trinidad markasının birkaç şişe özel sosunu buldu. Felicity’nin Trinidadlı olup olmadığını merak etti. Belki sosları tatile gittiklerinde almışlardı. Ya da belki sadece acı sos seviyorlardı.

“İkide iki,” dedi. “Şimdi üçüncüsü için şansımı deneyeceğim. Ekmek var mı?”

“Dondurucuya bak.”

Maribeth dondurucuda birkaç hamburger ekmeği buldu ve onları çözölmeye bıraktı. Krema, tuz ve karabiberle çırpıtığı yumurtanın üstüne tavada erittiği tereyağını döktü.

“Neden mutfağım sadece sen burada olduğunda güzel kokuyor acaba?” diye sordu Stephen.

“Yemek kokularını beğenmeni iyileşmeye başladığının bir işareti olarak görüyorum.” Hamburger ekmeklerini fırına verdi ve yumurtayı çevirip üzerine acı sos döktü.

“Yemek yapmayı nerede öğrendin?”

“Sadece çırpılmış yumurta hazırladım, Stephen. Bunu herkes yapabilir.”

“Ama bu işten anladığın çok belli.”

“Evet, anlarım. Yemek yapmayı bir dergiden öğrendim.”

“Çok çalışkansın.”

“Dergiyi okuyarak değil, orada çalışarak. İlk işim bir yemek dergisindeydi. Ondan önce sadece hazır peynirli makarnalardan yapabiliyordum.”

“O halde işe nasıl kabul edildin?”

“Hile yaptım. Görüşmeye gitmeden bir hafta önce yemek kitapları okumaya, yemek programları seyretmeye başladım. Bu sayede görüşme gününe dek Julia Child’a dönüştüm.”

“Orada ne kadar çalıştın?”

“Yemek yapmaktan keyif alacak kadar.”

“Farkındayım.”

“Dergilerin bu yönünü severim. Bir konuda birkaç yıllığına uzmana dönüşürsün; hesaplı tatiller, dünya meseleleri, ünlülerin hayatları.”

“Her konuda uzman.”

“Ama hiçbirinde mükemmel değil.” Bu doğrudu. Maribeth yetenekli bir editördü ama diğer her konuda amatör sayılırdı. Gerçi artık editör bile değildi.

Yumurtaları tabağa koyup biraz daha acı sosa buladı. Stephen elini kaldırıp, “Bence bu kadar yeter,” dedi.

“Bana güven,” dedi Maribeth. “Bunun bilimsel açıklamasını bilmiyorum ama acılı yiyecekler içkinin sersemliğini alır.”

“Belki de bu konuda bir tez yazmalıyız.”

“Bunun için önce tezimizi doğrulamamız gerek.”

Tabağı onun önüne koydu. Stephen suratını buruşturdu.

“Sadece bir ısırık al. Az önce güzel koktuğunu söyledin.”

Stephen çatalın ucuyla ağzına küçük bir lokma yumurta attı ve çiğneyip yuttu.

“Gördün mü, ölmedin işte,” dedi Maribeth.

“Daha şimdi yedim.”

“Espri yeteneğin yavaş yavaş geri dönüyor. Bir ısırık daha al. Acele etme.”

“Sen harika bir doktorsun.” Stephen hafifçe gülümsedi. “Ya da belki harika bir hemşire olduğunu söylemeliyim.”

Maribeth tek kaşını kaldırdı. “Bir ısırıkta rütbem mi düştü yani?”

“Tersine terfi aldın,” diye itiraz etti Stephen. “Hemşireler gerçek birer şifacıdır.” Sonra Maribeth’i ikna etmek istercesine, “Felicity de hemşireydi,” diye ekledi.

“Ya,” dedi Maribeth. “Böyle mi tanıştınız?”

“Hayır, o pediatrik onkoloji bölümünde çalışıyordu.”

“Onkoloji.” Maribeth başını iki yana salladı. “Ne kadar da ironik.”

Stephen yumurtadan daha iri bir lokma aldı. “Sanırım bu yemek işe yarıyor,” dedi. “İronik derken neyi kastettin?”

Maribeth onun bu sorusunun özel hayatına müdahale edilmemesine dair bir uyarı olup olmadığını merak etti. Ama konuyu açan Stephen’ın kendisiydi. Maribeth bir onkoloji hemşiresinin kanserden ölmesindeki ironiyle ilgili bir şeyler geveledi.

Stephen çatalı tabağa çarptı. “Felicity kanserden ölmedi.”

“Öyle mi?”

“Bu düşünceye nereden kapıldın?”

Maribeth yüzünün, boynunun, kollarının yandığını hissetti. “Bilmiyorum. Sadece çok genç ve güzelmiş.” Söylediklerinin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek, “Ayrıca ofisinde şu pembe kurdelelerden gördüm,” diye ekledi.

Stephen gülümseyecek gibi oldu. “Mallory, Göğüs Kanseri’nden Kurtulanlar Grubu’nda çalışıyor. Orada etkinlik planlamacısı olarak görev yapıyor. Sadece ona destek vermek

istedim. Üzgünüm. Senin olayı bildiğini sanıyordum çünkü civardaki herkes biliyor. Ayrıca o gün dondurmacıda söylediklerin bunu bildiğini düşündürdü.”

Maribeth ne söylemişti? Birbirlerinin sırlarını deşmemekle ilgili bir tür anlaşma önerisi yaptığını hatırlıyordu.

“Bilmiyordum,” diye kekeledi. “Yani bilmiyorum.”

“Bu bir sır sayılmaz. Ne de olsa gazetelere bile haber oldu. Benim hakkımda daha detaylı bir araştırma yapmanı beklerdim doğrusu.”

Maribeth başını iki yana salladı. Stephen’ı Google’da bir kez bile aratmamıştı. Yaptığı kötü bir şey varsa, bunu bilmek istemediğine karar vermişti.

“Felicity trafik kazasında öldü. Bu çok da dikkat çekici bir ölüm sayılmaz. Pek çok insan bu şekilde ölüyor. Ama ölümünün sorumlusu benim.”

Maribeth kalbinin tuhaf bir şekilde önce teklediğini, sonra aniden hızlandığını hissetti ve bunun damarlarındaki rahatsızlıkla bir ilgisi olmadığını anladı. “Sen misin?”

“Belki kanunen değil ama bu bir şeyi değiştirmez, değil mi?” Stephen acı bir kahkaha attı ve Maribeth bu hareketin onunla hiç bağdaşmadığını düşündü. Bu kahkahayı kendisi atsa daha normal olurdu.

“Neler oldu?”

“Kötü şans. Kötü karma. Kim bilir?” Stephen evreni suçlarcasına kollarını salladı. “Onun bir orkestrada çalan eski bir hastasını dinlemek için Cleveland’a gitmiştik. Felicity eski hastalarının okul gösterilerini, düğünlerini ya da konserlerini asla kaçırmaz ve beni de peşinden sürüklerdi. Bu aramızda hep tartışma konusu olurdu. Ben işimizin hastaları iyileştirmek ve hayatlarına devam etmelerini sağlamak olduğuna inanırdım;

onları kendi hayatlarımıza dahil etmek değil. Ama Felicity hastalarını takip ederdi. Bazen bana bu kadar ilgisiz davranmasam çok daha iyi bir doktor olacağımı söylerdi. Beni insanlardan uzak durmakla suçlardı.” Stephen bu sözlerle birlikte acılı bir kahkaha daha attı.

“Neticede istemeden de olsa onunla konsere gittim ve obua çalan bu hastasının katılacağı bir davete çağırıldığımızda –daha doğrusu Felicity çağırıldığında– oraya da gitmekten başka şansım olmadı. Felicity her zamanki gibi partinin ilgi odağı olurken ben barda oturuyordum. Ancak gece yarısı yola çıkabildik ki bu da sabah ikiden önce evde olamayacağımız anlamına geliyordu.

“Arabada bu kadar geç saate kaldığı için ona öfkeliydim ve o da bir sonraki gün yapacak işim olmadığı halde acele ettiğim için bana söyleniyordu. Sonra arabayı hızlı kullanmamdan rahatsız oldu ve işler çirkinleşince dikkatim dağıldı. Önümde trafik olduğunu fark etmedim. Frene asıldım ama zamanında duramadım.”

“Ah, Tanrım, çok üzgünüm.”

“Hayır,” dedi Stephen elini öne uzatarak. “Asıl olay bu değildi. Bu sadece ufak bir kazaydı ve bize bir şey olmamıştı.”

Maribeth’in içindeki dehşet katlandı. “Peki, sonra ne oldu?” diye fısıldadı.

“Arabayı kenara çekmek ya da dörtlüleri yakmak yerine Felicity’nin son dakikalarını, kaza yapmama sebep olduğu için ona söylenerek geçirdim. Bir araba arkadan bize çarptığında ona bağıırıyordum. Fren lambalarım bile yanmıyordu çünkü vitesi parka almıştım.”

“Ah, hayır Stephen, olamaz.”

“Ben kazayı beyin sarsıntısı ve çıkık bir omuzla atlattım. Ama Felicity...” Stephen susup boğazını temizledi. “Arabanın o kısmı... Artık ona araba demek bile mümkün değildi.”

Stephen Maribeth’e akla gelebilecek en korkunç hikâyeyi anlatmaya devam etti. Hurdaya dönen araçta sıkışıp kalan Stephen, yanında oturan Felicity’ye hayata tutunması için yalvarmış ve onun bunu başaramadığına bizzat tanıklık etmişti. Maribeth ağlamaya başladı.

Stephen ona bir mendil uzattı ve tek bir damla bile gözyaşı dökmeden hikâyesine devam etti. Sanki artık bu hikâyeyi Maribeth’e değil, ondan güç bularak kendine anlatıyordu. Tıpkı Maribeth’in ikizlere yazdığı mektuplar gibi.

“Kazadan sonra bir ay çalışmadım ve döndüğümde bazı hastalarımı kaybetmiştim. Sonra sanırım *aksi* olduğum düşünüldüğü için bir kısmını daha kaybettim. Aslında ben hep aksi birisiydim ama herhalde artık iyice dayanılmaz olmuştum.

“Belki de dedikodular böyle başladı. Felicity herkesçe sevilirdi. Beni seven ise yoktu. O ölmüştü. Ben hayat-taydım. Kaza sırasında alkollü olduğum söylendi. Değildim ama sonraki pek çok gece öyle olduğum doğru.” İçinde boş şişeler olan lavaboyu işaret etti. “Yine de insanlar günah işlediğimi hissetmiş olmalılar. Ya da belki sadece bu acılı hikâyenin bir parçası olmak istemediler. Bunun için onları kim suçlayabilir ki? Neticede klinikte iş yapamaz oldum. Bana izne çıkmamı önerdiler ama her iki taraf da bir daha dönmeyeceğimi biliyordu.”

Stephen önündeki yumurta tabağını itti. “Belki de böylesi daha iyi oldu. Doktorluk yapabilmek için kendini bir ölçüde aldatman, yenilmez olduğuna inanman gerekir. Ama Felicity’nin son nefesini verişini seyretmek, orada öylece durup hiçbir şey yapamamak benden bunu da alıp götürdü.”

Demek sebep buydu. Sorun mesleki bir hata ya da içki alışkanlığı değildi. Maribeth'in düşündüğü gibi bir skandal bile yaşanmamıştı. Sorun kendi kendini yiyip bitiren yaralı bir kalpti. Maribeth bunu anlayabiliyordu.

Stephen susmuştu ama elleri titriyordu. Maribeth onları avuçlarının arasına aldı ve titremeleri dinene dek sımsıkı tuttu. Sonra eğilip Stephen'ı öptü.

Maribeth pazartesi günkü yüzme dersinden önce e-posta arşivinde ailesinin sosyal güvenlik numarasını aramak için kütüphaneye uğradı. Jason'dan gelen mesajı silip yanıtlanmadığı için ondan yeni bir mesaj almayı beklemiyordu. Ama i te mesaj oradaydı ve konu başlığında, kötü bir çift s z n habercisi gibi duran NOT kelimesi yazıyordu.

NOT: Senden nefret ediyorum mu? NOT: Sakın geri dönme mi? NOT: Sen yeryüzündeki en kötü annesin mi?

NOT: Seni cezalandırdığımı düşünüyor gibisin. Ő k-ran Günü'nde çocuklarla birlikte Şehir dı ındaydım. Sonra Oscar hastalandı ve mecburen onunla birlikte evde kaldım. Gönderdiğin mesajlar i  adresime gitmiş, yani onları ancak pazartesi akşamı okuyabildim. Bir ay boyunca senden tek bir haber almayıp da e-posta kutumda aniden o mesajları bulmanın Őokunu atmam için bana lanet olası bir gün tanırırsın herhalde.

*Tanrım, Maribeth, seni kendi haline bırakıyorum.
Bugüne dek benden beklediğin HER ŞEYİ yapıyorum.
Başka da ne söylememi istediğini bilmiyorum.*

Maribeth mesajın tarihine baktı. Jason'dan ilk e-postayı aldığı günden bir gün sonra gönderilmişti. Maribeth Stephen'i öpmeden iki gün önce.

Maribeth o öpücüğü düşündüğünde hem aklının karıştığını hem de içinin ısındığını hissediyordu. Şimdi bu duygulara suçluluk duygusu da eklenmişti. Jason'ın mesajını görse, Stephen'i öper miydi? Onu Jason'a kinlendiği için mi öpmüştü? O an böyle hissetmemişti. O mutfakta aklından geçen bir eş varsa o da Felicity'ydi.

Mesajı tekrar okudu. Şehir dışında mıydılar? Oscar'ın nesi vardı?

Çabucak, *Oscar iyi mi*, yazıp bir an bile düşünmeden gönder tuşuna bastı.

Jason bilgisayarın başında olmalıydı çünkü hemen cevap verdi. *İyi.*

Detaylara girmeyi sevmezdi. Önemsiz ayrıntılarla uğraşmazdı. Gerçi Maribeth onun neyi önemli gördüğünden de emin değildi. Mesela karısının evden kaçması bu gruba dahil miydi?

Yine de Oscar'ın hasta olması endişe vericiydi. Sorun kulaklarında mıydı? Kulaklarındaki tüplerde miydi? Oscar çok geç konuşmuş, herkes bunu ikizlere sorulan bütün soruları Liv'in yanıtlamasına yormuştu. Ta ki Lauren onun çok sık, "Ne?" dediğini fark ederek bir işitme testi yaptırıp yaptırmadıklarını sorana dek. Testin sonucunda Oscar'ın, kulaklarında biriken sıvı yüzünden neredeyse hiç duymadığı ve bu yüzden konuşamadığı ortaya çıkmıştı. Maribeth oğlunun rahatsızlığını kendisinden

önce Lauren fark ettiği için utanç duymuştu. (“Haydi ama,” demişti Jason, “onun tam dört çocuğu var.”) Kulaklarına tüp takılan ve konuşma eğitimi almaya başlayan Oscar yaşitlarını yakalamıştı ama yazın tüpler düşmüş ve kulak burun boğaz doktoru, kulaklarında tekrar sıvı birikmediğinden emin olmaları gerektiğini söylemişti.

Maribeth bu defa daha uzun bir mesaj yazdı: Sorun kulaklarında mıydı? Jason bunun için doktordan randevu almış mıydı? Konuşma terapistiyle görüşmüş müydü? Sonra kendini tutamayıp daha genel sorulara geçti; çocukların fiziksel ve ruhsal durumunu, doktor randevularını, saç kesimlerini sordu. Nihayet bitirdiğinde koca ekran sorularla dolmuştu.

Jason’ın cevabı öyle hızlıydı ki bu kadar kısa sürede bütün bu soruları yanıtlamış olması mümkün değildi.

Çocuklar iyi, demişti sadece.

Biraz daha açıklayıcı olamaz mısın, yazdı Maribeth.

Oscar iyi. Liv iyi. Ben her şeyle ilgileniyorum. Hepimiz iyiyiz.

İyi mi? Jason Brinkley’le ilgili bütün sorun, bu masum kelimeyle açıklanabilirdi. Jason bu tek kelimeyle hem işlerin gerçekten de iyi gittiğine inanıyor hem de tembelliğini yansıtıyordu. Evet, eskiden her şey iyi gidiyordu çünkü Maribeth oradaydı.

Ama artık o orada olmadığına göre işler nasıl iyi gidebilirdi? Jason onu cezalandırmadığını iddia ediyor ama kavgattiklerinde hep bunu yapıyordu; tamamen kabuğuna çekiliyordu. Bu onun için mükemmel bir korunma, mükemmel bir silahtı. Yaptıkları her kavgada kaybeden Maribeth olurdu.

Maribeth onun öfkesini hak ettiğini biliyordu. Bundan sıyrılmaya falan çalışmıyordu. Ondan af dilenmiyordu. Sadece konumunu bilmek istiyordu. Bir kez olsun gerçek konumunu

öğrenmek istiyordu. Bunu bilmeden geri dönmeyi nasıl aklından geçirebilirdi? Zemin sürekli ayaklarının altından kayarken nasıl tekrar dengede durmayı umabilirdi?

İyi. Böyle belirsiz bir kelimeye nasıl güvenilebilirdi? Ya böyle belirsiz bir adama? Ne demek istediği asla anlaşılamayan bir adama. İyi kelimesiyle güçlkle ayakta durduklarını mı yoksa hayatlarından memnun olduklarını mı kastediyordu?

Sonra gerçek bir yumruk gibi Maribeth'in midesine indi. Ya Jason bambaşka bir şeyi kastediyorsa? İyi olduklarını. Onsuz bile.

48

Pittsburgh Maribeth'in düşündüğü kadar soğuk değildi –dört bir yanda öbek öbek kar göreceğini sanmıştı– ama kış yaklaşıırken mavi gökyüzü sürekli gri bulutların ardına saklanmaya ve onu iliklerine dek üşütmeye başlamıştı. Yanında getirdiğı palto rüzgârlı otobüs duraklarındaki uzun bekleyişler için yeterli olmayınca eve kapanıp televizyon seyreder ve kendini çoğunlukla huzursuz ve hüzünlü hisseder olmuştu. Ta ki bir gün artık dayanamayarak Shadyside'daki lüks Goodwill mağazasına gidip Elizabeth'le asla giymeyeceklerine yemin ettikleri şu kabarık anoraklardan birine on beş dolar ödeyene dek.

Maribeth mağazadan çıkmadan önce şık ama soğuşa fayıdasız eski paltosunu poşete koyup yeni ceketini giydi. Dışarı adım attığında onca zaman hata ettiğini anladı. Anorak giymek uyku tulumuyla dolaşmaktan farksızdı. Soğuk, burnunu ve kulakmemelerini acıtıyor ama vücudunun kalan kısmına etki etmiyordu. Nasıl bu anoraklardan giymeden kırk dört yıl hayatta kalabilmişti?

Yüzme dersinden sonra –düzgün nefes alıp vermeyi öğrenmek için yüzme tahtasıyla biraz daha zaman geçirmişti–

yeni anorağıyla kendini öyle sıcak hissetti ki Shadyside'dan geçerek Square Hill'den Bloomfield'e dek yürümek istedi. Asya yemekleri sunan kafeler, organik kahve dükkânları, gurme dondurmacılar ve çok sayıda butikle burası Pittsburgh'un, o güne dek keşfettiği en havalı semtiydi. Maribeth Shadyside'dan kırtasiye malzemeleri dışında herhangi bir şey satın almamıştı. İşin gerçeği Pittsburgh'da sadece ihtiyaç duyduğu şeyleri satın alıyordu. Ama bazen evi özleyip New York havası solumak istediğinde Shadyside'da dolaşmaktan hoşlanıyordu.

O gün mağazaların vitrinlerine baka baka Walnut'a doğru yürürken bir kozmetik zincirinin önünde durdu. Kapıdaki karatahta içeride makyaj yapıldığını söylüyordu.

Satış görevlilerinden biri kapıya geldi. Çıkık elmacık kemikleri, çekik, yeşil gözleriyle Björk tarzı bir güzelliğe sahipti. "Mini makyaj hediye ederiz," dedi. "Ya da isterseniz elli dolarlık ürün satın alıp ücretsiz tam makyaj yaptırabilirsiniz."

Maribeth bitleri temizlenip saçları kesildikten sonra kendine yeni bir ruj ya da belki rimel almaya niyetlenmiş, o olmazsa da kuaförde saçlarını düzelttirmeyi düşünmüştü. Ama yapmaya niyetlendiği diğer pek çok şey gibi –sinemaya gitmek ya da kendine öğle yemeği ısmarlamak– bunları da yapamamıştı. Keyifsiz ruh halinden sıyrılıp kendini biraz şımartmak bile ona yanlış geliyordu.

Peki, neden kendini cezalandırıyordu? Ailesi onsuz da hayatından memnunsaydı bunu neden yapıyordu? Genç kadının peşi sıra içeri girip ışıklandırılmış, geniş bir aynanın karşısındaki döner sandalyeye oturdu.

"Tercih ettiğiniz bir ürün var mı?" diye sordu kadın. Yaka kartında isminin Ash olduğu yazıyordu.

“Hayır, yok.” Maribeth makyaj ürünlerini çoğunlukla işyerindeki güzellik numunesi dolabından aşırıyordu; bazen Revlon bazen de La Mer kullanıyordu.

Ash saç bandıyla onun saçlarını arkaya topladı ve Maribeth bir an aynada kendisinininkinden farklı bir yüz görür gibi oldu.

“Harika bir ten renginiz var, bu yüzden abartıya kaçmayacağım,” dedi Ash. “Belki biraz renkli nemlendirici, açık renk bir ruj ve biraz da rimel.”

Tenine dokunulması öyle hoşuna gitmişti ki Maribeth kendini tamamen genç kadının ellerine teslim etti. Kadın ona Gotik makyaj önerisinde bulunsa onu bile kabul edebilirdi.

Ash birkaç ürünle geri dönüp Maribeth’in sandalyesini kendine doğru çevirdi ve ten rengine uyumlu bir renk bulabilmek için her ürünü onun bileğinde denedi. “Gerçekten çok güzel bir teniniz var ve neredeyse hiç bozulmamış,” dedi Maribeth’in çenesini gerdirerek. “İskandinav kanı taşıyor olabilir misiniz?”

Maribeth başını iki yana salladı. Göğsünde tatlı bir sızı hissetti. “Bilmem.”

“İskandinavya’da fazla güneş olmadığı için oradaki insanların teninin geç yaşlandığını duymuştum. Anneniz de sizin kadar genç mi gösteriyor?”

“Bilmem,” dedi Maribeth bir kez daha. “Yani bundan emin değilim. Ben evlatlık alınmışım.”

“Ben de öyle!” dedi Ash yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeyle. “Aslında Kazakistan’da doğmuşum.”

“Kazakistan mı?” dedi Maribeth. “O ülkenin nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

Ash güldü. “Orta Asya’da. Çin, Rusya ve Moğolistan’ın arasında.”

“Kulağa çok uzak geliyor.”

“Biliyorum. Seneye okuldan mezun olunca ailemle birlikte orayı ziyarete gideceğiz.”

“Peki, biyolojik anneni de arayacak mısın?” Bu Maribeth’in bir ay önce asla sormayı düşünmeyeceği, çok kişisel bir soruydu.

“Sanmıyorum. Beni gecenin bir yarısı bir sepet içinde yetimhanenin kapısına bırakmışlar. Sadece nereden geldiğimi bilmek istiyorum.”

Maribeth başını salladı. “Anlıyorum. Ailen seni bu konuda desteklediği için şanslısın.”

“Onlar bu seyahat için benden daha heyecanlılar. Beni evlat edinirken Almatı’da iki ay kalmışlar ve orayı çok sevmişler. Bu yüzden oraya tekrar gitmek için can atıyorlar.”

Maribeth e-postalarının arasında ailesinin sosyal güvenlik numarasını bulamamış ve bir an bunu annesine sormayı düşünmüştü. Sonra çocukluğu sırasında ondan duyduğu bütün o imalı sözleri hatırlamıştı. *Annie*’yi seyretmek istediğinde yaşanan dramı.

Bir de Maribeth’in, arkadaşı Stacy’nin arabası bozulunca eve geç kaldığı o gün vardı. Annesi bu yüzden ona tam bir hafta evden çıkma yasağı koymuştu. Maribeth bunun kendi suçu olmadığını anlatmaya çalışmış ama annesi durumu tekrar gözden geçirmeye yanaşmayınca eşyalarını toplayıp kendini hışımla evden dışarı atmıştı. Çok uzağa değil, Stacy’nin on sokak ötedeki evine gitmişti ve akşam yemeğine davet edilmişti. Yemeğin ortasında babası gelmiş ve Maribeth’e derhal eve dönmesi gerektiğini söylemişti.

Yol boyunca ikisinden de çıt çıkmamış ve garaj yoluna girdiklerinde babası Maribeth'e, "Annen senin evden kaçtığını düşündü," demişti.

"Aman ne güzel!" demişti Maribeth de. Annesini korkutmaktan memnundu ve yeni bir meydan okumaya hazırды. Çünkü annesi ona gerçekten de haksızlık ediyordu!

"Senin o kadını bulmak için evden kaçtığını sandı," diye açıklamıştı babası.

Maribeth'in, babasının kimden bahsettiğini anlaması biraz zaman almıştı. Biyolojik annesinden bahsediyordu. Bunu anladığında bütün karşı koyma hevesi kaçmıştı. İçeri girmiş ve babasının ısrarı sonucu annesinden özür dileyerek cezasını kabullenmişti.

"Bu nemlendirici size çok yakıştı," dedi Ash. "Daha çarpıcı bir etki istemiyorsanız size sadece kahverengi rimel ve lila parlatici uygulayacağım."

"Nasıl uygun görürsen."

"Yukarıya, sağa bakın." Ash rimeli ustalıkla uygularken Maribeth'e rahat bir tavırla biyolojik annesini tanıyıp tanımadığını sordu.

"Tanımıyorum. Ama sanırım onu bulmaya çok yaklaştım."

"Bu harika! Dudaklarınızı birbirine sürtün lütfen. Şimdi bu mendille fazlalığı alın." Maribeth'e bir kâğıt mendil uzattı. "Eminim ki sizden haber aldığına sevinecektir."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Maribeth. "Benimle görüşmek istemeyebilir. Ne de olsa beni terk edip gitti." Sonra karşısındaki kişinin bir sepet içinde kapının önüne koyulduğunu hatırlayarak, "Üzgünüm," diye ekledi.

"Ah, sorun değil. Ben çocuğunu yetimhaneye bırakıp gitmenin annem için dünyanın en zor şeyi olduğunu düşünüyorum. Haksız mıyım? Ayrıca kim sizden haber almak istemez

ki? Çok hoş bir kadınsınız.” Ash dönüp aynaya bakması için Maribeth’i abartılı bir hareketle o tarafa çevirdi.

Uyguladığı makyaj Maribeth’in yüzünü değiştirmiş, onu daha genç göstermişti. Maribeth aynada bir kez daha kendisinininkinden farklı olduğunu düşündüğü o yüzle karşılaştı. Ve bunu bilmesi mümkün olmadığı halde tıpkı annesine benzediğini hissetti.

49

Sevgili Oscar ve Liv,

Geçen yaz yuvaya ihtiyaç duyan köpeklerle dolu o kamyonetin yanından geçtiğimizi ve Liv bu köpeklerden birini nasıl satın alabileceğimizi sorduğunda görevli kadının onların satılık olmadığını, sadece evlatlık verildiğini söylediğini hatırlıyor musunuz? Oscar bunu duyunca, “Biz de bir tane alabilir miyiz?” diye sormuştu. Kadın ise bunun için form doldurup ödeme yapmamız gerektiğini belirtmişti. Ve Liv sen, “Ama az önce köpeklerin satılık olmadığını söylemişsiniz,” demiştin. Kadın evcil hayvan dükkânlarındaki köpeklerin satılık olduğunu, bu köpeklerin ise kimse tarafından istenmedikleri için evlatlık verildiklerini söylemişti.

Maribeth kadının uygun bir açıklama yaptığından emin değildi ama üstelememişti. Zaten ikizler de evlatlık edinmenin detaylarını boş verip çoktan bir köpek almak için yalvarmaya başlamışlardı. (Bu, ihtimal dahilinde bile değildi; binada evcil

hayvan istenmiyordu ve ev sahipleri onları evden çıkarıp kirayı artırmak için bahane arıyordu.)

Ama evde konu tekrar açılmış olmalıydı çünkü birkaç gün sonra Jason Maribeth'e, ikizlere neden kendisinin de evlatlık olduğunu söylemediğini sormuştu. "Annelerini istenmeyen bir köpekle kıyaslamanın uygun olmayacağını düşündüm. Ayrıca henüz çok küçükler," demişti Maribeth. Jason'ın sessizliğe bürünmesi onun farklı düşündüğünü söylüyordu.

Benimle ilgili bilmediğiniz bir şey var. Annem doğurduktan sonra bana bakamamış. Büyükanne ve büyükbabanız beni ondan evlatlık almış. Benim asıl ebeveynlerim onlar. Ama başka ebeveynlerim de var. Bu kişiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve şimdi, belki de ilk kez, onları tanımayı istiyorum. Böylece hem kendim hem de sizin hakkınızda daha çok şey öğrenebilirim.

50

Janice, Maribeth'e onu evlatlık alan aileyle ilgili ek bilgi edine-medikleri takdirde biyolojik annesini arayış sürecinin beklemeye gireceğini söyledi. Bu moral bozucuydu çünkü Maribeth ihtiyaç duydukları şeyin evde, son derece düzenli duran dosyalarından birinin içinde olduğunu biliyordu.

Jason'dan yardım isteyebilirdi.

Belki de Jason ona yardım etmeye yanaşmayacaktı.

Ama bu saatten sonra Maribeth'in kaybedecek neyi vardı?

Senden tuhaf bir isteğim olacak, yazdı. Benim için ailemin sosyal güvenlik numarasını öğrenebilir misin? Ona bu bilgiyi nerede bulacağını detaylarıyla anlattı.

Jason istediği bilgiyi aynı gün gönderdi. Maribeth de bu bilgiyi Janice'e iletti. Jason ne bir yorumda bulunmuş ne de Maribeth'e bu bilgiye neden ihtiyaç duyduğunu sormuştu. Yani Maribeth'in açıklama yapması gerekmiyordu ama her nedense o kendini buna mecbur hissetmişti. Jason belirsizlikle ilgili bir sorun yaşamıyor olabilirdi ama Maribeth açık

olmayı severdi. Böyle bir durumda bile. Söz konusu Jason olduğunda bile.

Merak ettiysen söyleyeyim. Niyetim yeni bir pasaport çıkarmak falan değil. Biyolojik annemin izini sürüyorum.

Artık yerinin tespit edilmesiyle ilgili bir endişesi olmadığı için de –belli ki kimse gelip onu eve götürmeyi düşünmüyordu– Pittsburgh'da diye ekledi.

Orada olduğunu tahmin etmiştim, yazdı Jason.

İşte bu Maribeth'i şaşırtmıştı. Bunu tahmin etmek, sezgileri güçlü bir kişi için bile başarıydı, kaldı ki Jason hiç de öyle biri sayılmazdı.

Yani benim Pittsburgh'da olduğumu biliyor muydun?

Bunu nereden bilebilirim ki Maribeth? Sadece orada olabileceğini düşündüm. Bıraktığın nota dayanarak, dedi Jason.

Maribeth'in ardında bıraktığı not Pittsburgh'a geleceğini mi ima ediyordu? Onu yazdığı sırada duygusal bir travma yaşıyordu ve geçen hafta notun ilk satırlarını okuduğunda içini bulandıran bir dejavu hissiyle kaplanmıştı. Bu yıllar önce üniversite gazetesini açıp da Jason'la ilgili hazırladığı biyografiyi okuduğunda duyduğuna benzer, moral bozucu bir pişmanlık hissiydi.

Bıraktığım nota dayanarak mı, diye sordu Jason'ın ağzını aramak niyetiyle.

Jason, *evet,* yazdı, *o nota dayanarak. Hâlâ etkisinden kurtulamadığım o nota. Sorun sadece durduk yere sevgili Jason diye başlayan bir not bulmam değildi, kaldı ki bu da pek eğlenceli sayılmazdı. Sorun bir anne olarak eziyete uğradığının imasıydı... Neyi kastettiğini biliyorum ama Tanrım, Maribeth, böyle mi düşünüyordun gerçekten? Şu anda da böyle mi düşünüyorsun? Hâlâ?*

Maribeth ne düşündüğünü bilmiyor çünkü o notta neler yazdığını hatırlamıyordu. Ama bildiği, ekranda hayat bulduğunu hissettiği bir şey varsa o da Jason'ın öfkesiydi. Ve bu tuhaftı çünkü onun sessizliği tercih ettiği günden beri bu tepkiyle karşılaşmayı bekliyor, bundan çekiniyor ve korkuyordu ama şimdi korktuğu başına geldiği için rahatlamıştı.

51

Allegheny Çocuk Yuvası'nda 12 Mart 1970 tarihinde doğmuş ve Bay ve Bayan Seth Klein tarafından evlat edinilmiş bir kız bebeğinin kaydı vardı.

Janice bu mutlu haberi dördüncü yüzme dersinden sonra –kolları çalıştırmak için bir kez daha yüzme tahtasından faydalanmışlardı– buhar odasında keyif yaptıkları sırada verdi. Maribeth haberi alır almaz bayıldı.

Durumu iyiydi. Sorun kalbi değildi. Aşırı sıcaktı. Ve yaşadığı şok.

İyiydi. Gerçekten iyiydi.

“Dışarı çıkana dek beklemeliydim ama kendimi tutamadım. Makyaj çantamı almak için dolabımı açtığımda telefonda mesajı gördüm,” dedi Janice, Maribeth'in bileklerini ovuşturarak. “Gevşeyip rahatlayacağın için buhar odasının haberi vermeye en uygun yer olacağını düşündüm. Şimdi kendimi berbat hissediyorum.”

Kulüp müdürü işleri daha da zora sokuyordu. “Tekrar buhar odasına girebilmeniz için doktor raporu göstermeniz gerekecek,” dedi. “Çok sorumsuzca davrandınız.”

“Benim suçumdu,” dedi Janice. “Buhar odasına girmek benim fikrimdi.”

“Ben yetişkinim, Janice. Senin suçun değildi.” Maribeth müdüre döndü. “Doktor raporu konusunda ciddi misiniz?”

“Bu kanuni bir prosedür,” diye açıkladı Maribeth’i muayene eden sağlık görevlisi.

“Aslında kulübe bir sonraki gelişinizde elinizde rapor olursa daha çok sevinirim,” dedi müdür.

Sorun yoktu. Maribeth nasıl olsa yarın öğle yemeğinde Stephen’la buluşacaktı.

Acil bir sağlık sorunu olmadığına kanaat getirildiğinde giyinmesine izin verildi. “Haydi gidelim,” dedi Janice’e. “Sana kafeinsiz, köpüklü bir şeyler alayım.”

“Bu defa ben ısmarlayacağım. Ne de olsa bayılmana sebep oldum.”

Yakınlardaki bir Commonplace’e gittiler. Janice kendini hâlâ yeterince cezalandıramadığı için sadece çay söyledi. “Seni asla buhar odasına sokmamalıydım,” dedi.

“Ben iyiyim. Ne de olsa artık koca bir kızım,” dedi Maribeth. Gerçekte kendini pakete sarılı büyük kutuda ne olduğunu merak eden küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu.

“Allegheny Çocuk Yuvası evlat edinme dosyasını bulmuş ve onu gözden geçirdikten sonra bir kopyasını bize verecekler.”

“Gözden geçirdikten sonra mı?”

“Evet. Dosyadaki isim ve ifşa edici bilgiler silinecek. Sonra istersen acente, biyolojik annene ulaşip onunla iletişime geçip geçemeyeceğimizi öğrenecek.”

“Dosya ne zaman elimde olur?”

“Bir hafta içinde. Ama bilmen gereken bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

“Annen hamileliğini Beacon Kimsesiz Anneler Yuvası’nda geçirmiş.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bu kurum evlilik dışı hamile kalan kızları barındırıyordu. Pek çok genç kadın hamileliğini burada geçirirdi. Günümüze dek bu tür hamilelikler toplum tarafından tabu olarak görüldü.”

“Yani söz konusu yer Çocuk Yuvası değil mi?”

“Hayır, birkaç ay boyunca yasal işlemlerin tamamlanmasının beklendiği bir evlatlık acentesi.”

“Birkaç ay mı?” Maribeth bu sürecin çok daha kısa olduğunu düşünmüştü. Doğumundan hemen sonra evlatlık verildiğini.

“Bu süreç çoğunlukla birkaç ay sürer,” diye açıkladı Janice. “Hatta bazen bir yıl.”

Çocukken büyüdüğü evin koridorunda Maribeth’in çerçeveli fotoğrafları asılıydı. Maribeth anaokuluna başladığında, sararmış bebeklik fotoğraflarının yerini okulda çekilen fotoğrafları almıştı. Ama bebeklik fotoğrafları artık saçlarının ve dört dişinin olduğu bir yaşından itibaren başlıyordu. Maribeth bunu hep, o zamanlar sadece önemli olayların fotoğraflarının çekilmesine yorardı. Belki de asıl sebep daha eski bir fotoğrafının olmamasıydı.

Maribeth’in annesi ona, kendisine ait olacağını öğrendikten ne kadar sonra kavuşabilmişti? Bu nasıl bir duyguydu? O bebeğin senin olduğunu bilip de kucağına alamamak. Onu hissedememek. Rahatlatamamak. Maribeth’in biyolojik annesinin fikrini değiştirmesinden korkmuş muydu? Bebeği geri almasından? Maribeth hamileliğini, ikizleri içinde hissetmenin

kendisini ne kadar rahatlattığını hatırladı. Çocukları doğmadan çok önce bile onların annesi olduğunu hissetmişti.

“Başarmamıza az kaldı,” dedi Janice. “O dosyada sağlıkla ilgili ihtiyaç duyduğun bütün bilgiyi bulabilirsin ama daha fazlasını istersen...” Sözlerinin devamını getiremedi.

Maribeth daha fazlasını istiyor muydu? Bilmiyordu. Belki. Belki daha fazlasını istemesinde bir sakınca yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi Janice’e.

“Eh, istiyorsan,” dedi Janice, “artık şu mektubu yazmaya başlamanın zamanı geldi.”

Maribeth Stephan'la öğle yemeği için Highland Park denilen hareketli bir semtteki bir bistroda buluştu. Havadar ve aydınlık bir mekân olan bistronun garsonları kendi yağında pişmiş ördek ve civar köylerde yetiştirilmiş kuzu eti gibi özel yemekler telaffuz ediyorlardı.

Stephen Maribeth'e, Mallory'ye Noel hediyesi olarak ne alacağına nihayet karar verdiğini söyledi. "Her şeye rağmen bir organizasyona çift kişilik bilet alacağım," dedi. "Felicity'nin onu götürmeyi düşünmeyeceği ama onun mutlaka görmek isteyeceği bir müzikale. *The Book of Mormon*. 31 Aralık akşamı oradayız. Müzikal onda bitecek. Sonrasında ben her zamanki gibi yaşlı bir adam olarak otelime döneceğim ve o da dışarı çıkacak."

"Nihayet harika bir hediye bulmuşsun," dedi Maribeth kibarca.

O öpüşmeden sonra ilk kez buluşuyorlardı ve belki de birbirlerine karşı böyle mesafeli ve nazik davranmalarının sebebi buydu.

Maribeth Stephen'a buhar odasında bayıldığını anlattı. Bunun onu eğlendireceğini düşünmüştü ama Stephen tersine fazlasıyla telaşlandı. Öyle ki yanında muayene çantası olsaydı kalkıp Maribeth'i muayene ederdi. (Gerçi Maribeth onun bir muayene çantası olduğundan bile emin değildi; sadece böyle bir çantaya sahip olabilecek eski tarz bir doktoru andırıyordu.)

"Sorun yok," dedi Maribeth onu rahatlatmaya çalışarak. "Sadece..." Neredeyse, *geçirdiğim şok yüzünden*, diyecekken sustu. Stephen'a biyolojik annesinin izini bulduğunu söylemek istemiyordu. Artık ikisi daha farklı bir mahremiyeti paylaştıkları için bunun çok özel bir bilgi olacağına karar vermişti. "Sıcak yüzünden," dedi.

"Kendine dikkat etmelisin," dedi Stephen.

"Biliyorum. Artık beni doktor raporu olmadan kulübe sokmayacaklar." Maribeth sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi: "Sen hâlâ doktorumsun, değil mi?"

"Beni seçmekten vazgeçmediğin sürece öyle."

"Ne?" Maribeth, Stephen'a, bırakın Jason'la yeniden irtibat kurduklarını, evli olduğundan bile söz etmemişti. Üstelik onu bir kez öpmüştü. Bu durumda kimi seçtiğiyle ilgili bir tartışmaya girmek anlamsızdı.

Stephen, Maribeth'e ilk randevularında kendi ağzından çıkan sözleri usulca hatırlattı. "Ah, evet. Seçimimden hâlâ vazgeçmedim," dedi Maribeth. Ama bu defa kendini taraflı bir seçim yapmış gibi hissetmişti.

"Kulübe bir yazı gönderirim," dedi Stephen. "Müdürü tanıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Alçak sesle, güvenli konulara değindikleri sohbetleri Stephen hesabı isteyene dek devam etti.

Gökyüzü açıktı ve havada kar kokusu vardı. Dükkân sahipleri kaldırımları tuzluyordu. Stephen onu arabayla eve bırakmayı teklif etti ama Maribeth yürümeyi tercih etti. Yakınlarda bir park vardı ve parktaki göleti çevreleyen yolda yürümeyi seviyordu. Oraya dik bir yokuşla çıkılıyordu ama Maribeth artık bu kadarının üstesinden gelebiliyordu.

Vedalaşmadan önce aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu.

“Seni bir daha görememekten korkuyorum,” diye itiraf etti Maribeth. “Ne de olsa artık her hafta randevumuz yok.”

“Ama her hafta buluşabiliriz,” dedi Stephen. “Hatta belki daha sık. Benim zamanım bol.”

“Bu soru epeydir aklımı kurcalıyordu. Benden başka hastan var mı?” Dışarıdaki sert soğğun altında artık gerçekte oldukları gibi davranabilirlerdi.

“Çoğu eski klinikten beni bırakmayan hastalar ve pek fazla yeni hasta kabul etmiyorum ama evet, senden başka hastalarım var,” dedi Stephen. “Louise’ten sana hep en son randevuyu vermesini istedim.”

“Neden?”

“Yemekte tatlıyı sona bırakmamla aynı sebepten.”

“Az önce yemekte tatlı yemedin ama.”

Stephen gülümsedi. “Midemde tatlıya yer kalmamıştı. Diğer konuya gelince, o ilk randevuda sakın bir yere ihtiyacın varmış gibi görünüyordu.”

“Bu yüzden mi bana her hafta randevu verdin? Ve çok az ücret istedin?”

“Ben sadece Medicare’in standart muayene ücretini uyguluyorum.”

“Soruma hâlâ yanıt vermedin.”

“Sen de bana hâlâ gerçekte kim olduğunu söylemedin.”

“Şu ana dek yaptığım tek şey sana gerçekte kim olduğumu anlatmak.”

Stephen bu sözlere tam anlamıyla ikna olmuşa benzemiyordu ki bunda sonuna dek haklıydı.

“O öpücük hakkında konuşacak mıyız?” diye sordu.

“Hangi öpücükten bahsediyorsun?” dedi Maribeth.

Stephen onun çenesini yukarı kaldırdı. Dudaklarına kondurduğu öpücük, gökyüzünden dökülmeye başlayan kar tanecikleri kadar yumuşak ve kısa ömürlüydü.

“Bu öpücükten,” dedi.

53

Maribeth annesine beş farklı mektup yazdı. Beşi de birbirinden kötüydü.

İsmim Maribeth Klein ve kırk beş yıl önce beni evlatlık vermiştiniz. Size öfke duymuyorum. Niyetim sizden bir açıklama duymak ya da sizi suçlamak değil. Sadece bazı sorulara cevap almalıyım. Yakın zamanda kalp krizi geçirdim ve...

Bu mektup ön yazı gibi olmuştu. Maribeth kâğıdı yırtıp attı.

Ben evlatlık verdiğiniz o kızım. Güzel bir hayat sürdüm. Size kızgın değilim. Dört yıl önce ben de anne oldum ve çocuklarımda, kendimde bilmediğim...

İkizleri neden işin içine katmıştı? Ya annesi günün birinde onlarla tanışmak isterse ne olacaktı?

12 Mart 1970’de bir kız bebek dünyaya getirdiniz. O bebek benim. Sizinle neden daha önce temasa geçmediğimi bilmiyorum. Öfkeli ya da kırgın değilim. Ama yakın zamanda ben...

Bütün bunlar kulağa yanlış geliyordu. Hem neden sürekli öfkeli olmadığını vurguluyordu?

Üst katta heyecan dolu çığlıklar duydu. O gün pazardı. Bir futbol maçı olmalıydı. Todd ve Sunita onu maçı seyretmeye davet etmemişti ama Maribeth bunun için davete ihtiyacı olmadığını biliyordu ve biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı. Not defterini ikizlere yazdığı mektupları saklamak için aldığı dosyanın altına sokup üst kata çıktı.

Kapıyı açan Todd gözlerinin altını siyaha boyamıştı ve üzerinde takımının forması vardı. “Bu maç beni öldürecek.”

“Skor berabere mi?”

“Strese dayanamıyorum. Falcons’tan nefret ediyorum.”

“M.B. mi geldi?” diye seslendi Sunita.

“Evet, sanırım bizimle maçı seyretmeye gelmiş. Doğru mu bildim?” diye sordu Todd şüpheyle.

“Çok isterim. Ama öncesinde e-postalarımı kontrol etmeme izin verir misiniz?”

Todd alaycı bir ses çıkardı. “Öyle değilmiş gibi davranmaktan vazgeçip bizi internetimiz için kullandığını itiraf etsek mi artık?”

“Tıpkı sizin beni yemek pişirme yeteneğim için kullandığınız gibi.”

Todd sırtıttı. “Gerçeği itiraf etmek insanı rahatlatıyor, değil mi?” Başıyla dizüstü bilgisayarı işaret etti. “Keyfine bak.”

Maribeth’in bilgisayarın başına geçmesiyle birlikte Todd tekrar salona döndü. Jason’ın son mesajının üstünden üç gün

–ve bir öpücük daha– geçmişti ve Maribeth henüz ona cevap yazmamıştı. Bunu yapmaktan kaçınıyor falan değildi. Sadece ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Nereden başlayacağını da. *Bana öfkelenmene sevindim çünkü en azından birbirimize rol yapmıyoruz*, diye yazmak çok doğru gelmiyordu.

Ama Jason’a ne yazacağına fazla kafa yormasına gerek kalmadı çünkü e-posta kutusunu açtığında ondan yeni bir mesaj geldiğini gördü. Mesajın konu başlığında “Eksiksiz Açıklama” yazıyordu.

Hamileliğinde gördüğüm o rüyaları hatırlıyor musun? Belki de hatırlamazsın. Onları sana önem-sizmiş gibi göstermeye çalışmıştım. O zamanlar seni korkutmak istememiştim ama rüyalarım gerçekten farksızdı, Maribeth. Öylesine gerçeklerdi ki bir terapistte gitmek zorunda kaldım. Terapist bana rüyalarımın seni doğum esnasında kaybetmekten korktuğumu gösterdiğini söyledi. Ama ben hayır, dedim, senin öleceğinden emindim. Bunun korkusunu iliklerime dek hissedebiliyordum. Sonra çocuklar doğdu ve sen ölmedin. Artık o rüyaları görmez olduğumda terapiyi bıraktım.

Doktor bekleme salonuna gelip de bana stent takma işlemi sırasında bir sorun yaşandığını söylediğinde onun senin öldüğünü açıklayacağını düşündüm. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı, Maribeth. O an benim de kalbimin durduğunu sandım. Gerçekten öyle sandım. Sonra bana senin yaşadığını söyledi. Acilen açık kalp ameliyatına alındığını. Ama bu açıklama yaşadığım dehşete engel değildi.

Bu yüzden sanırım ardında bıraktığın notu gördüğümde beni en çok üzen gidişin değil, bu oldu. Dehşetin ne demek olduğunu bilmediğimi söylemen. Belki ikizler bebekken dehşeti yaşadığın o gün seninle benzer bir duyguyu paylaşamadım ama sevgi ve dehşetin ne demek olduğunu ben de iyi biliyorum.

Jason

Not: Eksiksiz bir açıklamadan fazlası: Ameliyatı sağ salım atlattığında ona kızmak, rüyalarımın aslında gelecekte haber verdiğini söyleyip paramı geri almak için eski psikologumu aradım.

Dr. Lewis bana geri döndü ve telefonda bağırıp çağırmamı dinledikten sonra belki muayenehanesine uğrayıp onunla bazı konularda görüşebileceğimi söyledi. O günden beri onu düzenli olarak ziyaret ediyorum.

Ek Not: Dehşet yaşayanın sadece sen olduğun düşüncesine katılmıyorsam bu konuda açık olmam gerektiğini söyleyen de Dr. Lewis'ti.

“Sayı!” diye haykırdı Todd ve Sunita aynı anda.

“Falcons mı? Hah! Bana daha çok serçeler gibi geldi,” diye bağırdı Sunita. “Maçı kaçıırıyorsun, M.B.”

“Hemen geliyorum,” dedi Maribeth.

Jason terapi mi görüyordu? Onun Jason’ı? Jason üniversitede ebeveynleri boşanırken bir tür depresyona girmişti. Maribeth onun rehberlik merkezindeki birilerine danışması için adeta yalvarmıştı ama Jason orada kendi sesini duymaya katlanamayacağını söylemişti. O kadar rahat davranamazdı. “Ama

sen DJ'sin," demişti Maribeth. "Sürekli kendi sesini duymak zorunda kalıyorsun."

"İkisi farklı şeyler," demişti Jason.

Jason terapi görüyordu. Maribeth hamileyken. O evi terk etmeden önce bile.

"Maçın tek bir bölümünü bile seyretmeyecek misin?" diye seslendi Todd salondan.

"Ben olmadan da başlarının çaresine bakabiliyorlar," dedi Maribeth.

"Sen bizi gerçekten de internet için kullanıyorsun."

"Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum."

Maribeth, Jason'ın mesajını tekrar okudu ve ona cevap yazmadan bilgisayarı kapadı.

Nihayet salona girdiğinde Todd televizyonu kapatıyordu. "Mükemmel zamanlama," dedi. "Maç şimdi bitti."

"Kazandık mı?"

"Maçını seyretmediğin takımdan 'biz' diye söz edemezsin."

"Kazandık," dedi Sunita. "Boş ver onu. Ayrıca bilgisayarı ne zaman istersen kullanabilirsin. Aradığını buldun mu?" diye sordu Todd'la bakışarak.

Jason, Maribeth'in ölmesinden öyle çok korkmuştu ki terapistte gitmişti. O dönemde ve şimdi. Bunu neden Maribeth'e söylememişti?

Ona söylemediği başka ne vardı?

"Emin değilim," dedi Maribeth, Sunita'ya.

54

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Keşke bana söyleseydin.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Neden söylemediğimi bilmiyorum. Sebebini terapitime sormam gerek.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Senin terapi gördüğünü bilmenin beni tuhaf bir biçimde rahatlattığını söylemem yanlış mı olur? Keşke bu kadar bencil olmasaydım da sırf sen daha sağlıklı/ mutlu olduğun için (elbette öyle olmana da sevinirim) böyle hissettiğimi söyleyebilseydim. Ama gerçekte beni

Gayle Forman

rahatlatan yalnız olmadığımı bilmek. Belki de bu ailede zarar gören tek kişinin ben olmadığımı düşünmek.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Herhalde terapi = zarar görmüş olma düşüncesi Dr. Lewis'in pek hoşuna gitmez. Yine de gerçekten içler acısı halde olduğumu itiraf etmeliyim. Biz ailecek içler acısı haldeyiz. Belki çocuklar dışında. Onlar da içler acısı olma yolundalar.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

"İçler acısı olma yolu" geçmişte hayranı olduğun müzik gruplarından birinin ismine benziyor.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Bu hoşuma gitti. "İçler Acısı Olma Yolu." İş daha da ileri götürüp Partridge Family gibi olabiliriz. Oscar gitar çalar. Liv de şarkı söyler.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Liv'i şarkı söylerken dinledin mi? Oscar'la ikiniz ona vokal yaparsınız. Liv geleceğin Reuben Rincaid'i gibi ama ondan çok daha ürkütücü.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Liv müzikte yetenekli. Oscar ve ben de idare ediyoruz. Peki, sen de gruba katılacak mısın?

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Emin değilim. Shirley Partridge duldu. Yani ikimizden birinin ölmesi gerekiyor. Elbette buna en yakın aday benim.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Hiç komik değil Maribeth.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Özür dilerim. Bunu bir terapist duysa huzursuzluğumu espriyle kamufle etmeye çalıştığımı söylerdi.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Ne zaman telefon çalsa birilerinin seninle ilgili kötü bir haber vermesinden korkuyorum.

Gönderen: MBK@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Demek o yüzden telefonunu hiç açmıyorsun.

(Affedersin. Sanırım benim de bir terapisteye ihtiyacım var.)

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK@gmail.com

Konu: Terapi mi?

Zaman geçtikçe anlıyorum ki buna her insanın ihtiyacı var.

Bu arada artık telefonumu ilk çalışında açtığımı söylemeliyim.

55

Allegheny Çocuk Yuvası, Janice’e beklediği raporu hâlâ vermemişti. Ve Maribeth aldığı birkaç yüzme dersine rağmen yüzme tahtasından hâlâ kurtulamamıştı.

“Bazı şeyler zaman alır,” diye açıklamıştı Janice her iki durum için.

Maribeth’in raporun geliş tarihi üzerinde kontrolü yoktu belki ama artık yüzme tahtası olmadan yüzebileceğinden emindi.

“Ne kadar çok pratik yaparsan o kadar iyidir,” dedi Janice.

“Evet ama bazen işi abartıya kaçırıyor olabiliriz.”

“Sen yüzme öğrettiğim ilk kişi değilsin, Maribeth.”

“Biliyorum. Sadece artık sabırsızlanmaya başladım.”

“Pekâlâ. Madem kendini buna hazır hissediyorsun dene o zaman.” Janice yüzme tahtasını havuzun kenarına bıraktı.

“Tamam, deneyeceğim.”

“O zaman ben de gidip birkaç tur yüzeyim bari.”

Janice, Maribeth’e yardım etmek uğruna yüzmeden geri kalmıştı. Maribeth sırf bu yüzden ona böyle kötü davranmaktan vazgeçse iyi olurdu. “İyi eğlenceler,” dedi geç de olsa.

Hiç de ona gücenmiş gibi görünmeyen Janice, “Sana da,” dedi.

Yavaş yüzücülere ayrılmış bölümün neredeyse tamamen boş olması iyi bir şeydi. Maribeth ne zaman arkasına bir yüzücü yaklaşırsa beyninin hâlâ yırtıcı hayvan korkusu taşıyan o ilkel kısmının harekete geçip kendisini telaşlandırdığını hissediyordu.

Bacaklarını düz tutup kalçasını oynatarak suyu itti. Kollarını kıvırmış, yüzünü neredeyse tamamen suya sokmuştu. Tıpkı Janice’ten öğrendiği gibi. *Gördün mü Janice? Ne kadar iyi bir öğrenci olduğumu gördün mü?* Üç kulaç atmıştı ki nefes vermek yerine nefes aldı ve bir ağız dolusu su yutarak öksürmeye başladı. Kendine geldikten sonra tekrar denedi; ta ki kulvarından çıkıp karşıdan gelen bir yüzücünün yolunu kesene dek. “Dikkat etsene!” diye tısladı yüzücü.

“Affedersiniz!” Maribeth hatasını telafi etmek için bu defa öyle hızlı kulaç attı ki başını havuzun duvarına çarptı.

Havuzun diğer ucuna doğru yüzerken parmak uçlarını düz tutmak için gösterdiği çaba yüzünden ayağına kramp girmişti. Ayrıca burnuna su kaçmıştı. Nihayet kulvarı tamamladığında nefes nefeseydi.

Dinlendiği sırada hızlı yüzücülerin bölümündeki Janice’in zarif hareketlerle suda süzüldüğünü gördü.

Bir süre onu seyretti. Sonra yüzme tahtasını alıp tekrar çalışmaya başladı.

Todd ve Sunita kavgalıydı. Maribeth birlikte alışverişe çıkmak için arabanın önünde onlarla buluştuğunda bunu hemen anlamıştı. Arabayı hep Todd kullanır, Sunita da yolcu koltuğunda oturup radyo kanallarını değiştirirdi. Miles'in arabasında iPod bağlantısı yoktu. Ama bu defa arabayı kullanan her zamanki gibi Todd olduğu halde Sunita arkaya, Maribeth'in yerine oturmuştu ve ikisi birden öfke saçıyordu.

"Bugün mecburen öne sen oturacaksın Maribeth çünkü Sunita..."

"Çünkü Todd öfke nöbeti geçiriyor," dedi Sunita araya girerek.

"Senin gelmene gerek yok," dedi Todd. "Biz M.B.'yle gideriz. Bunu daha önce de yaptık. Asya marketinin yolunu biliyorsun. Belki Fritz'den seni oraya götürmesini isteyebilirsin."

"Belki de öyle yapmalıyım," dedi Sunita emniyet kemerini çözmeye davranarak.

"Durun," dedi Maribeth. "Biraz soluklanın. Neler oluyor?"

"Todd Fritz'le dışarı çıktığım için huysuzluk yapıyor," dedi Sunita.

“Onunla flört ettiğin için,” diye düzeltti Todd suçunu onaylar gibi.

“Tamam, öyle olsun.” Sunita ellerini havaya kaldırdı. “Onunla flört ettiğim için.”

“Bunu bana söylemediğin için.”

“Bunu sana söylemediğim için.”

“Bu gece *Outlander* seyredecektik.”

“Daha sonra bilgisayardan seyredebiliriz. Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlayamıyorum.”

“Ben Miles’la beraber olmak için seni ekmiyorum ama.”

“Ah, affedersin, Miles senin erkek arkadaşın mıydı? Bunu bilmiyordum çünkü bizi asla bir araya getirmiyorsun.”

“Aynen öyle! Sen kendini dışlanmış hissetmeyesin diye bunu asla yapmıyorum!”

“Ah, yani benim iyiliğim için öyle mi?” Sunita kendini hızla tekrar koltuğa bıraktı.

“Evet!” dedi Todd terslenerek. “Çünkü dostluğu öldüren başlıca şeyin romantizm olduğunu herkes bilir.”

“Hiç bu kadar saçma bir şey duymadım.”

“Öyle mi? M.B.’ye sor o zaman. Eminim ki o sana farklı bir şey söyleyecektir.”

Maribeth birden kendini ele vermiş, Todd ve Sunita onun hayatını konu alan bir filmi seyretmiş gibi hissetmişti. Ama elbette Todd onun bunu yaşma ve hayat tecrübesine dayanarak bileceğini düşünmüştü.

“Şey, benim de çok yakın bir arkadaşım vardı. Sonra bir çocuğa âşık oldum ve işler karıştı.”

“Gördün mü?” dedi Todd.

“İşlerin karışması, dostluğun bittiği anlamına gelmez,” dedi Sunita.

“*Tam* da bu anlama gelir,” dedi Todd.

İkisi birden Maribeth'e baktı.

"Değil mi?" diye üsteledi Todd.

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Maribeth. "Elizabeth, yani sözünü ettiğim arkadaş, bu çocuğa karşı fazlasıyla korumacı davranıyordu ama sonra ona alıştı. Zaman içinde onun bana," Maribeth neredeyse gerçeği ağzından kaçıracaktı, "doğum günü hediyesi seçmesine bile yardımcı oldu."

Aslında Elizabeth, Jason'ın Maribeth'e evlilik yüzüğü almasına yardımcı olmuştu. Ve en çok da bunu yaparak bu ilişkiye Elizabeth Ford Onay Damgası'nı vurduğunu, uzun bir sürecin ardından Jason'la aralarındaki buzların eridiğini ve nihayet birbirlerine alıştıklarını, daha doğrusu onun Jason'a alıştığını hissettirmişti. Gerçi Jason, Elizabeth'ten biraz çekiniyordu; Maribeth ilişkilerini bitirmelerinden on yıl sonra Jason kendisiyle bir Facebook mesajı aracılığıyla yeniden iletişim kurmaya çalıştığında Elizabeth'in, "Sakın ona cevap yazma. Onunla konuşma. Muhatap olma. O senin kalbini kırdı. İkinci bir şansı hak etmiyor," dediğini söylemediği halde.

Ama Maribeth, Jason'la nişanlandığında üçü dostça bir ilişki kurmuş, hatta neredeyse dost olmuştu. Bazen birlikte yemeğe çıkar ya da bir gösteriyi seyretmeye giderlerdi ve bir ağustos ayında Fire Adası'nda yazlık bile kiralamışlardı. Jason'ın evlenme teklifini kabul ettiğinde Elizabeth onlara kendi dairesinde bir nişan töreni düzenlemişti. Bu Elizabeth'in dokuşlarını taşıyan güzel, gösterişli bir tören olmuştu. Elizabeth, Jason'ın hoşuna gidebilecek türde müzik yapan müzisyenler tutmuş –biri mandolin, diğeri kontrbas çalışıyordu– ve Maribeth ayaktayken tabak tutmakta zorlandığı için bütün yiyeceklerin şat bardaklarında servis edilmesini sağlamıştı. Bu Maribeth ve Jason için düzenlenmiş bir tören olsa da Maribeth üçü adına düzenlendiğini hissetmişti. Özellikle de Jason, Maribeth'i elin-

den kaçırmamak için ülkenin diğer ucuna taşınmayı, onunla bir Maroon5 konserine gitmeyi *ve* zaten evli olduğu gerçeğini kabullenmeyi bile göze aldığına dair bir espri yaptığında.

Espriyi anlayamayan, belki de iki eşli Mormonlarla ilgili şu yeni başlayan TV programına gönderme yapıldığını düşünen davetlilerin çoğu nezaketen gülmüştü. Maribeth, Elizabeth'e baktığında kendisine göz kırptığını ve yirmi beşinci doğum gününde ona hediye ettiği altın yüzüğü işaret ettiğini görmüştü. Elizabeth bu yüzüğü Tom hayatına girip ona iri bir zümrüt yüzük hediye edene dek parmağından çıkarmamıştı. Maribeth safir taşlı bir alyans olan kendi yüzüğüne dokunmuştu. Jason'ın, annesinin yüzüğüne ne yaptığını bilmiyordu ve onunla son anda vazgeçilen evlilik kararıyla ilgili hiç konuşmamıştı. Zaten bu umurunda değildi. Yeni yüzüğünü çok daha fazla beğenmişti.

"Peki, o arkadaşınla aranızda ne oldu?" diye sordu Sunita.

Maribeth Todd'a anlattıklarının aksine bazen Elizabeth'le birbirlerinden uzaklaşmalarına Jason'ın sebep olduğunu düşünüyordu. Onları bir araya getiren Jason'dı. Ayıran da öyle. Bunun için özel bir şey yapmış değildi ama aynı anda hem karınız hem de kocanız olamıyordu.

Yine de Maribeth şimdi o nişan törenini düşündüğünde, hissettiği rahatlamayı tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Üniversite yıllarından beri hayalini kurduğu gibi Jason'la evleniyordu ama Elizabeth'in de hâlâ hayatında olduğunu bilmek harika bir duygu değil miydi? Maribeth bu üçlünün, üç bacaklı bir tabure gibi hep dimdik ayakta kalacağını düşünmüştü.

Ama sonra taburenin bacaklarından biri kırılmıştı. Arından diğeri. Ve her şey tepetaklak olmuştu.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Sona doğru

Onu bulduk. Biyolojik annemi. Rapor her an elimizde olabilir. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Kalp krizinden ölmüş bile olabilir. Bir tarafım öyle olmasının işleri kolaylaştıracağını söylüyor. Bu karmasaya bir son vereceğini. Bu sayede ihtiyaç duyduğum bilgiyi elde etmiş olurdum. Şüpheyi yer kalmaksızın. İğrenç biriyim.

SAKIN anneme bundan bahsetme.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Sona doğru

İğrenç biri değilsin. Sadece insansın. Zaten bunu gerçekten kastederek söylediğine inanmıyorum. Annen için endişelenme. Kontrolüm altında.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Sona doğru

Kontrolün altında mı? Yoksa onu kilere falan mı kilitledin? Ayrıca haklısın. Çünkü annem –yani diğer annem– kalp krizinden öldüyse ikizlere benden geçebilecek sağlık problemleri konusunda daha da endişeli olurum. Böyle bir durumda yapılacak bir şey kalmaz.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Sona doğru

Benim babam da kalp krizi geçirdi. Bu sağlık problemi iki ailede de var. Boşuna böbürlenme. Ayrıca her şeye bir çare bulunur.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Sona doğru

Orası kesin.

Böbürlenmiyorum. Sadece bütün suçu yüklenmek istemiyorum.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Sona doğru

Sanırım ikimiz de biraz suçluyuz. Ameliyatından sonra sana yeterince destek olamadım. Olduğumu sandım ama şimdi bunu yapamadığımı görüyorum. Üzgünüm.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Sona doğru

Vay canna. Sanırım şu Dr. Lewis'i sevmeye başladım.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Sona doğru

Bu kanıya tek başıma vardım. Kendimi savunmam gerekirse, bütün iş bana kalana dek senin ne büyük bir yük altında olduğunun farkında değildim. Psikoloğum senin başına gelebilecek o diğer ihtimali düşünmemek için hayatımızın düzenini bozmak istemediğimi söylüyor. Bu katlanılması güç bir duyguydu.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Sona doğru

Yaşadığın dehşeti mi kastediyorsun?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Sona doğru

Evet, onu kastediyorum.

Maribeth, Todd ve Sunita'yı internet için kullandığını söylerken ciddi değildi. Onları gerçekten seviyordu. Ama Şükran Günü'nden sonra, Wi-Fi ve dizüstü bilgisayarlarını kullandırma konusunda cömert davranmalarından bolca faydalanmıştı, özellikle de artık Jason ona düzenli olarak mesaj yazdığı ve soğuk hava yüzünden kütüphaneye gitmek eski cazibesini yitirdiği için.

Todd ve Sunita'ya duyduğu minnettarlığı onlara tekrar yemek pişirerek göstermek istedi. Geçen defa yaptığı paellayı silip süpürdüklerine göre onlara bu sefer de balık çorbası yapabiliirdi. Final haftasıydı ve her şey hâlâ Maribeth'in üniversite yıllarındaki gibiyse ikisi açlıktan ölüyor olmalıydı.

Onlara bir mesaj yazıp yemeğe davet etti.

Olgun ve yakışıklı adam da geliyor mu, diye cevap yazdı Todd.

Maribeth Stephen'la, geçen hafta çıktıkları öğle yemeğinden beri hiç görüşmemişti. Artık öpüşmüş olmaları ve Maribeth'in Jason'la yazışmaya başlaması ikisinin ofis dışında görüşmesini farklı kılıyordu. Stephen, Maribeth'i aramamıştı. Maribeth onun topu kendisine attığını biliyor ama bu konuda bir şey

yapmıyordu. Sorun onu görmek istememesi değildi. Bunu istiyordu. Onun da istediğini düşünüyordu. Bir akşam yemeği daveti onunla görüşebilmesi için güvenli bir bahane olabilirdi, bu yüzden ona bir mesaj gönderdi: *Yarın akşam yemeğe gelmek istersen mutfağını saat beşten itibaren güzel kokularla dolu olacak. Üst kattaki çocuklar da geliyor.*

Şarabı ben getiririm, yazdı Stephen.

Geldiğinde Maribeth hâlâ istridye kabuklarını fırçalamakla meşguldü.

“Erkencisin,” dedi. “Ve ben de geç kaldım.”

“Artık dörtteki hastam gelmiyor,” dedi Stephen gülümseyerek. “Bu yüzden öğleden sonraları ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Golfü dene. Doktorların bu oyunu sevdiklerini duymuştum. Ya da o saate yeni bir hasta al.”

“Şu sıralar yeni hasta kabul etmiyorum.”

“Beni neden kabul ettin o zaman?”

“Seni tekrar Cambridge Springs Hapishanesi’ne yollayıp üzerine konulan ödülü kapmak için elbette.”

“Elbette.”

Stephen içeri girdi. Maribeth birden bazı şeylerin farkına vardı; evde kimse yoktu ve diğer odada bir yatak duruyordu. Stephen ve o. İki öpücük. Jason.

“Bu ne?” diye sordu Stephen ikizlerin mektuplarını içeren albümü alarak.

Maribeth albümü hızla Stephen’in elinden kaptı. “Sadece bir albüm,” dedi onu çekmecelerden birine atarak. “İlginç bir şey sayılmaz.”

Stephen’in onun hayatına dair izler bulmak için etrafa göz gezdirdiğini fark etti; tıpkı kendisinin onun evinde yaptığı gibi. Şimdi daireyi onun gözlerinden görüyordu; çıplak duvarlar, her yerde rastlanabilecek türde Best Western tarzı çizimler,

diploma ya da fotoğraf gibi kişisel dokunuşların eksikliği. Bu ev Maribeth'in hayatıyla ilgili hiçbir ipucu taşımıyordu. Belki de bu en büyük ipucuydu. Burası bir yaşam alanından çok bir tilki ini gibiydi. Ama Stephen bunu anlıyor olmalıydı. Onun yaşadığı ev de, çok daha güzel mobilyaları olan bir tilki ini sayılırdı.

"Mutfakta yardıma ihtiyaç var mı?" diye sordu Stephen.

"Bıçaklarla aran nasıl?"

"Cerrah değilim ama ihtiyaç olduğunda bir apandisti çıkarabilirim."

"O halde bir karidesi de ayıklayabilirsin."

Samimi bir sessizlik içinde çalışıp mazur görülebilecek bir saat olan altıda bir şişe şarap açtılar. Tam masayı hazırlamışlardı ki Sunita hışımla içeri girdi. "Okulu bitirmeme sadece bir dönem kaldı," dedi yumruğunu havaya kaldırarak.

Todd hemen arkasındaydı. "Bunu sürekli başıma kakıp durma."

"Benden sadece bir dönem geridesin. İçerisi nefis kokuyor, M.B."

"Teşekkür ederim," dedi Maribeth.

"Şu şaraptan biraz alabilir miyim?" dedi Sunita Stephen'a. "Karşınızda az önce istatistik finalini vermiş bir öğrenci var."

"Bunu Fritz'le yaptığın bütün o çalışmalara borçlusun," diye takıldı Todd. "Tanrı bilir, çocuk sırf seninle çalışabilmek için istatistik dersi almıştır."

"Herhalde birlikte ders çalışma kavramını iffetsiz gösteren tek kişi sensindir," dedi Sunita.

Todd ellerini çenesinin altına yerleştirip bir melek gibi başını kaldırdı. Sonra Maribeth ve Stephen'a döndü. "Herif Sunny'yi ailesiyle birlikte yapacağı Hanukkah kutlamasına

davet etti. Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen onu ailesiyle de tanıştırmak istiyor. Sanırım bunu Chandra ve Nikhil'e iletmek zorundayım."

"Durum anlattığın gibi değil. Diwali'yi, onun nasıl da yaklaşan Hanukkah gibi ışık bayramı olduğunu konuşuyorduk."

"Aslında Hanukkah başlayalı iki gün oldu," dedi Maribeth. Hepsi şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne var? Ben Museviyim."

Todd, Sunita ve Stephen tuhaf bir şekilde bakıştı.

"Ne?" dedi Maribeth.

"Gizemli Kadın bize kendine dair bir ipucu verdi," dedi Todd bir film fragmanı sesiyle.

"Gizemli mi? Ne gizemi? Soyadım Goldman."

"Hiç posta almadığın için bunu bilmemiz mümkün değildi," dedi Sunita.

"Peki, ismin ne M.B.?" diye sordu Todd.

Stephen tek kaşını kaldırdı.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi Todd. "Bence bu çok havalı. Günümüzde insanlar her şeyi paylaşıyorlar. Sen ise tersine, kendine dair en ufak bir ipucu vermiyorsun. Bence bu takdir edilesi bir davranış."

"Gerçekten de o kadar gizemli biri sayılmam."

"Biz senin uyuşturucu satıcısı falan olduğunu sanmıştık," dedi Sunita.

Maribeth'in kabuğunu açmaya çalıştığı midye elinden fırladı. "Uyuşturucu satıcısı mı?"

"Sürekli yüzlük banknot bozduruyorsun. Numarasını bilmediğin ucuz bir kullan at telefon taşıyorsun," dedi Sunita. "Bilgisayarın da yok."

"Ayrıca bize danışman olduğunu söylemiştin," dedi Todd. "Bilgisayar kullanmayan bir danışman olur mu?"

“Bilgisayarım var ama yanımda getirmedi. Ve uyuşturucu satıcısı falan değilim.”

“Öyle olmadığını biz de fark ettik,” dedi Todd. “Evine gelen giden kimse yok.”

“Ayrıca uyuşturucu satıcıları birilerine sürekli e-posta yazmaz,” dedi Sunita.

“Bunu genç âşıklar yapar,” diye takıldı Todd. “Ya da yaşlılar.”

Üçü birden yüzü hafifçe kızaran Stephen’a baktı. “Maribeth benimle telefon mesajı yoluyla haberleşiyor,” dedi Stephen şarabından bir yudum alarak. “Onun e-posta adresini bile bilmiyorum.”

“Öyle mi?” dedi bunun ne anlama geldiğini anlamayan Sunita.

“Ya,” dedi bunun ne anlama geldiğini anlayan Todd.

“Evet,” dedi muhtemelen her şeyi başından beri bilen ya da en azından tahmin eden Stephen. Maribeth’in bir ailesi olmalıydı. Bir kocası.

“Affedersiniz,” dedi Maribeth. Sonra da koşarak dışarı çıktı.

Stephen onu sokak kapısının önünde buldu. Üzerinde ceket olmadığını görünce kendi ceketiyle omuzlarını örttü.

“Daha dikkatli olmalısın,” dedi Maribeth. “Ben Cambridge Hall’dan firar etmiş bir tutukluyum.”

“Cambridge Springs,” diye düzeltti Stephen.

“Her neyse. Silahlı ve tehlikeliyim.”

“Silahın var mı bilmem,” dedi Stephen. “Ayrıca ben de gökyüzündeki parlak bir yıldız sayılmam.”

“Bence sen gökyüzünün en parlak yıldızısın.” Maribeth yukarıyı işaret etti ama gökyüzü bulutlarla kaplıydı.

“Sen benim hastamdın. Çizgiyi aştım.”

“Senin hastan M.B. Goldman’dı. Gerçekte o ben değilim.”

“Peki, sen kimsin?”

“Beceriksizin teki. Bir kaçak. Doğru kararlar veremeyen biri.”

“Doğru kararlar veremeyen mi? Karşında hastasını öpen bir doktor duruyor.”

“Seni önce hastan öptü.”

“İyi ki öyle yaptı.”

“Aynı fikirdeyim.”

Önce Maribeth Stephen’ı öpmüştü. Sonra Stephen Maribeth’i. Şimdi aynı anda birbirlerini öpüyorlardı. Ve bu defa Maribeth hata yaptığını hissetti. Geri çekildi.

“Özür dilerim,” dedi Stephen.

“Asıl ben özür dilerim,” dedi Maribeth. “Sanırım ben çizgi aşma konusunda pek de iyi sayılmam.”

“Evet,” dedi Stephen. “Bu konuda ben de iyi değilim.”

Evde Todd öfkeden kuduruyor, hıncını Maribeth’in tabaklarından alıyordu.

“Sakin ol,” dedi Maribeth Todd tabaklardan birini lava-boya çarptığında.

Todd hiçbir şey söylemeden tabağa süngerle saldırdı.

“Todd.” Maribeth onun koluna dokunmak istedi ama Todd elini iterek buna izin vermedi.

“Babası annesini sekreteri için terk etti,” dedi Sunita dolaplarda saklama kabı arayarak. “Todd henüz bunu atlatabilmiş değil.”

Todd şimdi bulaşık teliyle cinayet işleme niyetinde gibiydi.

“Yeter,” dedi Maribeth. “O zavallı tencereyi öldürmeden dur artık.”

“Onu aldatmamalıydın,” diye mırıldandı Todd.

Maribeth iç geçirdi. “Stephen benim doktorum.”

“Doktorun mu?” dedi Todd. Az önceki aksi halinden sıyrılmıştı ve şimdi gerçekten endişeli görünüyordu. “Sen hasta mısın?”

“Hayır ama öyleydim.” Maribeth onlara bunun başka bir şehirde, farklı bir hayatta olduğu gerçeğine değinmeden geçirdiği kalp krizi ve ameliyatı anlattı.

Ama sonra Sunita, “Madem artık iyileştin neden hâlâ onunla görüşüyorsun?” diye sordu.

Asıl sorulması gereken, Maribeth’in tamamen iyileştiği halde neden hâlâ orada olduğuydu.

“Ayrıca bütün o yazdığın e-postalar ona değilse kimeydi?” diye sordu Todd.

Maribeth bu soruyu rahatlıkla yanıtlayabilirdi.

“Kocama,” dedi.

59

Sevgili Liv ve Oscar,

Evden ayrılırken yanıma çok fazla şey almadım. Sadece giysi ve ilaç. Telaşlıydım çünkü evden kaçan herkes öyle olur.

Yanıma aldığım birkaç şeyden biri de sizin fotoğrafınızdı. Boşalan çerçeveyi fark ettiniz mi? O adam fotoğrafı geçen yaz, doğum gününüze yakın bir tarihte çekmişti. O günü hatırladınız mı?

Söz konusu kişi ünlülerin çocuklarının fotoğraflarını çekmekle tanınmış bir fotoğrafçıydı. Elizabeth onun “gerçek” ailelerle nasıl bir iş çıkaracağım göstermenin harika olacağını düşünmüş ve Maribeth de bu çekime gönüllü olmuştu çünkü Elizabeth dergide sadece küçük bir fotoğrafın yer alacağını, üstelik anlaşma gereği on bin dolar değerindeki bir aile fotoğrafına da sahip olacağını söylemişti.

Fotoğrafçı çekimi ikinci güneşinin altındaki Battery Park’ta yapmak istemiş, Manhatttan manzarasının önüne bir tabure yerleştirmişti. “Kolay bir iş olacak,” demişti. Meşhur son sözler.

Oscar fotoğraf çekmek terimini, tetiği çekmek olarak algılayınca ağlama krizine girmişti. O gün öğle uykusu uyumayan Liv ise terör estirmişti. Jason onları yatıştırmak için çimlerin üstünde amuda kalkmış, Maribeth de yirmi yıl sonra ilk kez parende atmayı denemişti. Oscar ağlamayı, Liv de mızımızlanmayı kesmişti. Ardından ikisi birden taklalar atmaya başlamıştı. Fotoğrafçı güneş batmadan önce gönülsüzce de olsa çocukların akrobasi hareketlerini birkaç kareyle ölümsüzleştirmişti.

“Bu fotoğrafların hiçbirini kullanamayız,” diye yazmıştı derginin fotoğraf editörü Maribeth’e e-postaladığı fotoğrafların altına. Maribeth ona hak vermişti. Fotoğrafların tamamına karmaşa hâkimdi. Oscar’ın takım elbisesi kirliydi. Liv’in iç çamaşırı görünüyordu. Bunlar *Frap*’in sayfalarında yer alabilecek türde fotoğraflar değildi.

*Sanırım aile albümümüzün en sevdiğim parçası
ikinizin taklalar attığı bu fotoğraf. Fotoğrafta sadece
siz olduğunuz için bu, kulağa biraz tuhaf gelebilir. Ama
her nasılsa ben o fotoğrafta dördümüzün de olduğunu
düşünüyorum. Yan tarafta babanızla ellerimizin
üzerinde yürüdüğümüzü görüyorum. Fotoğrafların
böyle garip bir yanı vardır. Bazen gördüklerin sana
hikâyenin sadece bir kısmını anlatır.*

İkinizi de seviyorum.

Anneniz

60

Janice bir sonraki yüzme dersinde Maribeth'e iki önemli haber verdi. Doğum hikâyesi hazırды ve dosya o akşama dek ellerinde olabilirdi. Ya da en geç pazartesi. Sonra neredeyse aynı ciddiyetle Maribeth'in artık yüzme tahtasını bırakmaya hazır olduğunu söyledi. "Bütün öğrendiklerini uygulamaya koymanın zamanı geldi," dedi.

İlk başta işler yine berbat gidecekmiş gibi göründü. Maribeth'in kol hareketleri nefesiyle uyum sağlayamıyordu. Bacakları ya çok hızlı ya çok yavaş çalışıyor, dizleri kıvrılıyordu. Ya yeterince çabuk nefes alamıyor ya da nefes nefese kalıyordu. Kendini çok sayıda farklı modele bakarak bir elbise dikmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Elbise üzerine uymuyor ve fazlasıyla komik görünüyordu.

"Olmuyor," dedi Janice'e.

"Denemeye devam," dedi Janice.

Maribeth denedi. Defalarca denedi. Daha iyisini yapamadı. Yüzme dersi alan okul çağı çocukları etrafında dört dönüyordu. Maribeth çocuklara hayretle baktı. Yüzmek onun için kimi

zaman bir kar fırtınasında uçak indirmek kadar karmaşıktı. Gerçi elbette bu kıyaslamayı yapacak bir deneyime sahip değildi.

“Bu kadar yeter,” dedi Maribeth.

“Beş dakika daha,” dedi Janice.

O son birkaç dakika içinde beklenen oldu. Maribeth sebeb çabalamaktan vazgeçmesi miydi yoksa kendisine tanınan sürenin dolması mıydı, bilmiyordu. Ama birdenbire bu işe kafa yormaktan vazgeçmişti. Sadece nefesinin sesini ve suyun şırıltısını dinliyordu; sanki ana rahmindeydi ve bu duyguyla kendinden geçmişti. Sonra suyla boğuşmayı bıraktı. Şimdi üzerinde süzülüyordu. Şüphesiz, bunun için çaba harcıyor ama öyle yaptığını hissetmiyordu. Zor değildi. Hem de hiç değildi.

Nihayet durduğunda Janice ağzı kulaklarında ona bakıyordu.

“Havuzu tam dört kez turladın,” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Maribeth.

Janice başını salladı.

Maribeth yerinde duramıyordu. Damarlarındaki endorfin onu mutluluktan uçuruyordu.

“Ne kadar yüzdüğümün farkında değilim,” dedi. “Hiçbir şeyin farkında değilim.”

Janice, Maribeth bir sır keşfetmiş gibi başını salladı.

Maribeth giyindiği sırada mutluluktan sarhoş gibiydi. İnanamıyordu. Havuzda dört tur atmanın onu bu kadar sevindirmesinin aptalca olduğunun farkındaydı ama yüzmenin koştaktan çok daha zor olduğunu düşünmüştü. Sağlık için faydalı olmasının sebebi de buydu.

Janice, Maribeth bunu ona anlattığında güldü. “Yüzmek sadece yanlış yapıyorsan zordur.”

• • •

Kulüpten ayrılacakları sırada müdür onları resepsiyonda bekliyordu.

“Dr. Grant’le görüştüm,” dedi gülümseyerek. “Bana buhar odasını rahatlıkla kullanabileceğinizi söyledi.”

“Öyle mi?”

Müdür şimdi adeta Maribeth’e yaranmaya çalışıyordu. “Sizin Grant’lerin dostu olduğunuzu bilmiyordum. Şey, daha doğrusu Dr. Grant’in.”

“Evet, Dr. Grant benim kalp doktorum.”

“Anlıyorum,” dedi müdür. “Bu aralar doktoru burada pek sık göremiyoruz. Eşi devamlı müşterimizdi ve gözlerimiz hâlâ onu arıyor. Siz de kulübümüze üye olmak ister misiniz?”

“Bilemiyorum,” dedi Maribeth. Janice de ona beş ziyaretçi kartı vermişti ve bu kartlarla bir yıl boyunca idare edebilirdi. Janice bir sonraki yılın kartlarını da ona verecekti. Stephen ise üyeliğini iptal ettirmeyi düşünüyordu ama bunu uzun süredir söyleyip de gerçekleştiriyordu.

“Şimdi üye olmanın tam zamanı. Yeni üyelere özel bir indirimimiz var. Giriş ücreti almıyoruz. Üstelik ilk ay bedava.”

“Burada daha ne kadar kalacağımı bilmiyorum.”

“Farklı üyelik seçeneklerimiz var. Yıllık ya da aylık. Misafir kartlarınız önümüzdeki ay biterse bir ya da iki aylık üyelik yaptırabilirsiniz. Ne dersiniz?”

Maribeth bilmiyordu. Hayatı hep planlı programlı olmuştu. Her hafta ne pişireceğini belirleyip ona göre alışverişe çıkmıştı. Uçak biletlerinden tasarruf edebilmek için tatillerini hep bir yıl önceden organize etmişti. *Frap*’te yayınlanacak özel yazıları altı ay önceden belirlemişti. Takvimini ezbere biliyordu; kim nereye gidecek, ne yiyecek, ne yazacak.

Ya şimdi? Bir sonraki ay, hatta bir sonraki hafta bile neler yaşayacağından habersizdi. Jason’la ne yapacağını bilmiyordu.

Stephen'la da öyle. Çocuklarıyla. Biyolojik annesiyle. Bir yıl önce olsa hayatındaki bunca belirsizliğe dayanamazdı. Listeleri ve planları onu yere çakılmaktan koruyan birer paraşüttü.

Şimdi bu paraşütler yoktu. Ve hayatı devam ediyordu. Hatta geçmiş bu paraşütler olmadan tekrar yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. O güne dek düşmeye öylesine odaklanmıştı ki... belki de hayatı ıskalamıştı.

61

Janice o gün öğleden sonra Maribeth'i aradı. "Nihayet bende! Rapor elimde! Bu akşam veli toplantımız olduğu için onu sana gösteremem. Ama yarın sabah ilk işim bu olacak."

"Onu bana telefonda okusan olmaz mı?"

"Hayır. Raporu sen olmadan açamam. Yarın sabah erkenden burada ol."

"Yarın mı?"

"Haklısın. Ama zaten yeterince bekledin. Bir gün daha beklersen ölmezsın."

Maribeth bir gün daha bekleyebileceğinden emin değildi. Todd ve Sunita'nın kapısını çaldı.

"Ne olur bana televizyonda bir maç olduğunu söyleyin," dedi. "Herhangi bir maç olabilir. Bir şeylerle oyalanmaya ihtiyacım var."

"Belki bir üniversite maçı vardır," dedi Sunita. "Biz de birazdan sinemaya gidiyoruz. İki film birden oynuyor. Sen de gelebilirsin."

"İkisi de aksiyon-macera filmi," dedi Todd. "Kalbin dayanır mı bilmem."

Maribeth önce onun sözlerinde ciddi olduğunu düşündü ama sonra yüzündeki muzip gülümseyi fark etti.

Todd zaman içinde Maribeth'i, Sunita'ya davrandığına benzer şekilde davranmaya değer bulmuştu. Bu düşünce Maribeth'i heyecanlandırdı.

"Sinema harika olur," dedi.

"Çıkmamıza daha bir saat var," dedi Todd bilgisayarı işaret ederek. "Madem oyalanacak bir şeyler arıyorsun neden kocana mesaj yazmıyorsun?"

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: İşte misin?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: İşte misin?

Bugün evde çalışıyorum. Gchat yapalım mı?

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: İşte misin?

Bence bunun için çok yaşıyoruz. Böyle bir şeye kalkışırsak bilgisayarları eritebiliriz.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: İşte misin?

Benim tehlikeyle iç içe yaşamayı sevdiğimi bilirsin, büyükanne.

Çok geçmeden ekranda Nazar kullanıcısının sohbet daveti uyarısı belirdi.

Nazar. Bu isim Maribeth'i gülümsetti.

17.40

Nazar: Selam

Ben: Selam.

Nazar: Şu halimize bak. Çocuklar gibi Gchat yapıyoruz.

Ben: Yakında Snapchat'e de başlarız.

Nazar: Ben onun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Ben: Aslında ben de öyle.

17.47

Ben: Rapor geldi. Biyolojik annem hakkındaki rapor. Yarın elimde olacak.

Nazar: !

Nazar: Kendini nasıl hissediyorsun?

Ben: Midem allak bullak.

Ben: Heyecandan. Kalbim yüzünden değil.

Ben: Ya annem artık hayatta değilse? Ya kalp krizinden öldüyse? Ya berbat biriye? Ya da tecavüze uğramışsa? Bu korkunç ihtimallerden biri gerçek olabilir.

Nazar: Belki bunu bilmek korkularını dindirir.

Ben: Ya da tersine artırır.

Nazar: Bilmiyorum. Korkunun üstüne gitmek gerektiği söylenir. Mesela ben senin ardında bıraktığın mesajı okuduğumda dehşete kapıldım ama bir yandan da korkularım başkası tarafından dile getirildiği için rahatladım. Sanki deli olmadığımın ispatıydı.

17.52

Nazar: Hâlâ orada mısın?

Ben: Evet.

Nazar: Sözlerimle seni korkuttuğumu sandım.

Ben: Hayır. Sadece sana o notta ne yazdığını hatırlamadığımı ve onu bana gönderdiğinde kendimi kaybedip okumadan sildiğimi nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

Nazar: Öyle mi yaptın gerçekten? Neden?

Ben: Yazdıklarımı yüzüme vurmaya çalıştığını sandım. O ilk satır... öyle çılgıncaydı ki.

Nazar: "Ölmekten korkuyorum."

Ben: Ne olur yapma. O satırı hatırlıyorum.

Nazar: Ama gerisini unuttun, öyle mi?

Ben: Onu yazarken aklımın yerinde olmadığını söylemek daha doğru olur.

Nazar: Onu sana iade ederken de benim aklım yerinde değildi. O kadar öfkeliydim ki sanırım gerçekten de yazdıklarını yüzüne vurmak istedim. Evi terk etmiştin ve bir aylık bir suskunluğun ardından bana suçlamalar yağıdırıyordun. Ama o notu sana göndermekteki asıl amacım benden istediklerini kendi ağzından duymandı.

Ben: Üzgünüm.

17.57

Nazar: Önemli değil. Ne olursa olsun senin çılgınca davranışını düşünmedim. Tersine samimi davranmıştın. Ve belli ki korkumuz ortaktı. Ben de senin ölmenden korkuyordum.

Ben: Jase? Bana o notu tekrar gönderir misin?

Nazar: Şimdi mi?

Ben: Şimdi. Bana onu e-postalar mısın?

Nazar: İstersen buradan da gönderebilirim. Birlikte okuruz.
Ben: Gerçekten mi? Tamam. Öyle yap.

Sohbet penceresinde bir eklenti ikonu belirdi. Maribeth ikona tıkladı ve hayatının en kötü döneminde yazdığı o satırları okudu.

Sen benim iyi olduğumu sanıyorsun ama ben ölmekten korkuyorum.

Beni korkutan ölüm değil. Sadece ikizleri, onların annesiz kalmak için çok küçük olduklarını ve ölürsem ne yapacaklarını düşünüyorum.

Sonra onların yeni doğduklarında, masanın üstündeki bebe kucaklarında uyudukları o geceyi hatırlıyorum. O geceyi sen de hatırlıyor musun? İçimde onlara karşı o kadar büyük bir sevgi vardı ki ağlıyordum. Sen güldün ve bunun hormonlardan kaynaklandığını söyledin ama öyle değildi. Hissettiğim duygu dehşetti. Sanki benim ters yüz olmuştu. Bir başkasını nasıl bu kadar sevebilirdin? Bu insanı tamamen çaresiz kılıyordu. İşte o an anne sevgisinin çirkin sırrını keşfettim; aslında onları koruyarak kendimi koruyordum.

Ama bunu aynı anda nasıl yapabilirdim? Hem onları hem kendimi nasıl koruyabilirdim? Onları kendimden nasıl koruyabilirdim?

Bu yüzden gitmeliyim. Kendimi toparlamak için. Şimdi onlara bakma görevi senin.

Üzgünüm. Benden nefret etme. Bunu yapmama izin ver. Beni kendi halime bırak. Bana bir koruma

kalkanı vaat etmiştin. Şimdi bu kalkanın daha da büyük olmasına ihtiyacım var.

Maribeth.

18.09

Nazar: Orada mısın?

Ben: Evet.

Nazar: Peki iyi misin?

Ben: Evet. Ya sen?

Nazar: Evet.

Ben: Benden nefret ediyor musun?

Nazar: Senden asla nefret etmedim.

Nazar: Sen benden nefret ediyor musun?

Ben: Etmişsem bile artık etmiyorum.

Nazar: Maribeth?

Ben: Evet?

Nazar: Çocuklarla yola çıkmalıyız.

Ben: Ya.

Nazar: İyi misin?

Ben: Evet.

Nazar: Yarın olanları bana anlatacaksın, değil mi? E-postalarını kontrol edeceğim.

Ben: Evet.

“Gchat mi yapıyordun?” dedi Todd Maribeth’in omzunun üstünden ekrana bakarak. “Kocanla?”

Maribeth pencereyi kapadı.

“Seni yaramaz seni,” dedi Todd.

Maribeth, Todd ve Sunita’yla sinemaya gitti. Fritz ve şu gizemli Miles onlara ikinci filmde katılacaktı.

“Nihayet Miles’la tanışacağım,” dedi Maribeth.

“Miles yoğun çalışıyor,” dedi Todd. “Yoksa onu saklıyor falan değilim.”

“Öyle mi? Emin misin?”

“Sayılır. Ama iyi davranırsan onunla konuşmana bile izin veririm.”

“Ben her zaman iyiyim. Hatta belki patlamış mısırı da ben ısmarlarım.”

Todd sırtıttı. “O zaman Miles’ın yanına oturmana bile izin verebilirim.”

Gereğinden fazla uzaması bir yana dikkat dağıcı Hobbit filmlelerinden birini seyrettiler. Film bittiğinde tıpkı Todd’un söylediği gibi Sunita’nın peşinde olduğu anlaşılan Fritz ve Maribeth’in düşündüğü kadar yaşlı sayılmayan Miles’la buluştular. Miles en fazla yirmili yaşların sonlarındaydı. Ve belli ki Todd’a abayı yakmıştı.

Patlamış mısırı o aldığı halde Maribeth çiftlerin yan yana oturmasına izin verdi ve kendisi de Sunita ile Todd’un arasına yerleşti. İkinci film son günlerde epeyce yaygın olan şu distopyalardan birinin üçüncü bölümüydü. Maribeth filmin birinci ve ikinci bölümlerini seyretmemişti, bu yüzden Todd ve Sunita onun filmi takip edebilmesi için sürekli kulağına fısıldıyordu.

“Kız önce Gale’e âşıktı,” diye açıkladı Sunita. “Ama şimdi Peeta’dan da hoşlanıyor. Klasik bir aşk üçgeni.”

“Ben bu tür ilişkilerin sadece kitaplarda olduğunu sanırdım,” diye fısıldadı Todd. “Ta ki seninle tanışana dek.”

“Ben bir aşk üçgeninde falan değilim,” diye fısıldadı Maribeth.

“Katniss de öyle söylüyordu,” dedi Todd.

ALLEGHENY ÇOCUK YUVASI

EVLATLIK FORMU

SEVK BİLGİSİ:

Anne adayı 8 Ocak 1970'de, 27 Aralık 1969 tarihinden beri ikamet ettiği Beacon Kimsesiz Anneler Yuvası'ndan Allegheny Çocuk Yuvası'na gönderildi. Kimsesiz Anneler Yuvası'na yerleştirildiğinde altı aylık hamileydi ve hem kendisi hem de ailesi, çocuk doğana dek burada kalmasını istedi.

ANNE ADAYI:

Yirmi yaşındaki anne Pittsburgh'un [REDACTED] bölgesindedir. Mavi gözlü, açık tenli, modern tarzda kesilmiş kahverengi saçlarıyla ufak tefek ve hoş bir kadındır (boyu 1.60 ve hamilelik öncesi kilosu 49'dur). Kalkık bir burnu, yanaklarında çilleri, kusursuz bir duruşu ve tele ihtiyaç duymayan muntazam dişleri vardır. Ağız sağlığı mükemmel olup dişlerinde çürük bulunmamaktadır. Baba tarafı İsveçli ve İngiliz, anne tarafı ise Polonyalı ve Almandır.

Sağlığı mükemmel düzeydedir. Çocukken geçirdiği kızamıkçık dışında önemli bir hastalık geçirmemiştir. Hamileliğinden önce sporla ilgilenmiş, hokey oynamış ve buz pateni yapmıştır. Penisiline ve çileğe alerjisi vardır.

Aday sanata ve dünya meselelerine ilgi duyan, akıllı ve iyi huylu bir kadın gibi görünmektedir.

Lisede onur listesinde yer almış ve münazara ekibine katılmıştır. Geçen yıl ileride dört yıllık bir üniversitede lisans eğitimi almayı umarak ... Üniversitesi'ne kaydolmuştur. Bebeğin babasıyla burada tanışıp hamile kalmıştır.

Anne adayı, Kimsesiz Anneler Yuvası'nda önce utanç ve içine kapanık görünmüş ama personelin söylediğine göre birkaç hafta içinde konuşkan ve esprili yönünü ortaya çıkarmıştır. Personel ve sosyal görevlilere karşı temkinli davranırken diğer yuva sakinleriyle çabucak dostluk kurmuş, bir oyun gecesi de dahil olmak üzere pek çok etkinliğe imza atıp kendisinin yazıp yönettiği bir kısa komedi oyunu bile sahnelemiştir.

Hamilelik anne adayının, [REDACTED]'de görev yapan evli bir profesörle ilişkisi sonucu gerçekleşmiştir. Anne adayı bu ilişki hakkında oldukça açık sözlü davrandığı ve evlilik dışı bir ilişki yaşadığını kabul ettiği halde babanın ismini söylemeyi reddetmiş, onunla ilgili sadece basit detaylar vermiştir. İfadesine göre kendine ait bir ailesi olan babanın hamilelikten haberdar olup olmadığı bilinmemektedir.

Anne adayı çocuğunu evlatlık verme konusunda kararlıdır. Hamileliğini öğrenir öğrenmez -zayıflığı sebebiyle hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde bundan ancak beşinci ayda haberi olmuştur- ailesiyle paylaşmış ve hiç vakit kaybetmeden Beacon Kimsesiz Anneler Yuvası'na yerleştirilmiştir.

Anne adayı beş çocuklu bir ailenin tek kız evladıdır ve annesinin ölümünün ardından üç küçük erkek kardeşinin bakımını üstlenmiştir. Ailesinden söz ederken bu mecburi

görevin yükünü taşıdığı ve hâlâ annesinin birkaç yıl önceki ani ölümünün yasını tuttuğu gözlemlenmiştir.

Anne adayı Katolik ve Protestan bir aileden gelmekte ama dindar olmadığını ifade etmektedir. Annesinin ölümünden sonra kiliseye gitmemiştir.

AİLE:

Anne adayının babası elli yedi yaşında ve sağlıklıdır. [REDACTED]'daki [REDACTED] restoranın sahibidir. Uzun boylu, açık tenli, kaslı ve atletiktir.

Anne adayının keskin zekâlı ve kimi zaman melankolik olarak ifade ettiği annesi hayatta değildir. Kızı henüz on altı yaşındayken ölmüş ve ölüm sebebinin kalp krizi olduğu düşünülmüştür. Öncesinde herhangi bir sağlık problemi yaşamamıştır.

Kardeşler: Anne adayının dört erkek kardeşinden biri yirmi iki, biri on yedi ve ikiz olan diğer erkek kardeşleri de on dört yaşındadır. Kardeşlerini düşünsel konularda meraktan yoksun ama enerji dolu, hoş ve atletik olarak tanımlamaktadır.

Büyük erkek kardeş halihazırda Vietnam'da askerlik hizmeti vermektedir. On yedi yaşındaki kardeş aile restoranında çalışmaktadır. İkizler ise halen öğrencidir.

Hala (elli bir yaşında): Annenin ölümünün ardından daha önce hiç evlenmemiş olan hala eve yerleşmiştir. Çocukken geçirdiği menenjit sebebiyle bir kulağında işitme kaybı olan kadın bunun haricinde gayet sağlıklıdır. Annenin ölümünden sonra halayla anne adayının sorunlu bir ilişkisi olmuştur.

Amca (elli dört yaşında): [REDACTED]'da yaşayan bir mandıra çiftçisidir. Sağlıklıdır.

Teyze (kırk yedi yaşında): [REDACTED]'da yaşamaktadır. Sağlıklıdır.

Büyükanne ve büyükbaba: Annenin yetmiş iki yaşında olan annesi huzurevinde yaşamakta ve hastadır. Annesinin

babası vefat etmiştir ve ölüm sebebi bilinmemektedir. Babanın annesi akciğer kanseri sebebiyle vefat etmiştir. Babanın babası ise bir araba kazasında ölmüştür.

İsimsiz Baba: Annenin öğrencisi olduğu [REDACTED]’da profesördür. Anne adayını isimsiz babayla ilgili daha fazla bilgi vermekten kaçınmakta, muhtemelen evli olması sebebiyle profesyonel ve özel hayatında tepki görmesinden çekinmektedir.

DEĞERLENDİRME:

Anne adayını zeki ama evlilik dışı bir ilişki yaşamış, toy bir genç kızdır ve hamileliği sebebiyle okuldan ayrılmak zorunda kaldığı için hem hayal kırıklığı hem de pişmanlık yaşamaktadır. Ailesinde üniversite eğitimi gören ilk kişi olmakla övünmekte ve yaptığı hatanın okuma hayallerinin sonu olabileceğini düşünemediği için bebeğin sorumluluğunu almak istememektedir. Doğumun ardından okula geri döneceğine inanmaktadır ama babası ve halası bunun ihtimal dahilinde olmadığını söylemiştir.

Anne adayını sık sık evini, aile işini terk edip gitmekten söz etmektedir ve bu hamileliği bir kaçış bileti olarak gördüğüne inanmak zor değildir. Anne adayını yaşına rağmen anneliğe hazır değildir ve bunu kendisinin de belirtmesi onun sezgileri güçlü ve olgun bir kadın olduğuna dair az da olsa ipucu vermektedir.

EK BİLGİ:

Anne adayının, çocuğun dindar bir Katolik aileye verilmemesi şeklinde özel bir talebi vardır.

DOĞUM BİLGİSİ:

Anne adayını 12 Mart 1970’te saat 10.55’de Shadyside Hastanesi’nde sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirmiştir. Kilosu 3.300 gram olan çocuk sağlıklıdır ve bu da annenin tahmini

hamile kalış tarihinin yanlış hesaplandığını göstermektedir. Hamileliği süresince son derece duygusuz ve umursamaz görünen anne doğumdan sonra beklenmedik bir biçimde duygusal ve dalgın bir ruh haline bürünmüştür. Daha önce bununla ilgili bir talebi bulunmadığı halde bebeğe isim verme konusunda ısrarcı olmuştur. Bebek hastanede geçirdiği beş günün ardından Allegheny Çocuk Yuvası'ndaki kreşe yerleştirilmiş ve anne ebeveynlik hakkından feragat edip evlatlık verme işlemleri tamamlanana dek burada kalmıştır.

MAHKEME BİLGİSİ:

Feragat davasının ilk duruşması 17 Mayıs 1970'te görüldü. Mahkemeye tek başına gelen annenin morali düzgündü. Annenin ebeveynlik hakları 8 Temmuz 1970 tarihinde elinden alındı.

Maribeth raporu Janice'in derli toplu çiftlik evinin salonunda okudu. Sonrasında onu kucağına bırakmak zorunda kaldı. Elleri onu tutmasına izin vermeyecek kadar şiddetli titriyordu.

"İyi misin canım?" diye sordu güvenli bir mesafede duran Janice.

Maribeth ona, "İyiyim," diye cevap verdiğini duydu.

"Annen Beacon'da kaldığı için şanslıyız," dedi Janice. Sonra kendini toparladı. "Belki de 'şans' doğru kelime sayılmaz. Ama pazartesi oradaki dosyaları inceleyebilmemiz için yurttan randevu alabilirim. Bu sayede onun hakkında daha fazla bilgi ediniriz. Hatta belki sahnelediği şu oyunu da öğreniriz..."

Maribeth onu duymuyordu bile. "Tamam."

"Pazartesi bu işi mutlaka halledeceğim. Söz veriyorum."

"Bilgisayarını kullanabilir miyim?" diye sordu Maribeth.

"Keyfine bak," dedi Janice. "Çalışma odasında."

Maribeth sersemlemiş halde koridorda yürüdü. Janice arkasından seslendi: "Sana içecek bir şey getireyim mi? Çay? Viski?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Maribeth.

Hâlâ titreyen elinde raporu tutuyordu. Bu rapor ona hem her şeyi anlatmış –büyükannesi kırk iki yaşında kalp krizi sonucu ölmüştü– hem de hiçbir şey söylememişti. Yazılanlara göre annesi ondan kurtulduğu için neredeyse mutluydu. Öte yandan raporda o doğduktan sonra duygusallaştığı da belirtilmişti. Acaba annesi onu hiç sevmiş miydi? Onu tutmak istemiş miydi? Onu bırakacağı için pişmanlık duymuş muydu?

Maribeth e-posta kutusunu açtı. Jason'ın adresini yazdı.

Onu buldum, yazmayı düşünmüştü. Ya da ona benzer bir şey.

Fakat bunun yerine, *geçmişte beni neden terk ettin*, diye yazdı.

Ekрана, bunca zaman içinde tuttuğu o soruya baktı. Sonra ağlamaya başladı.

O gün öğleden sonrayı Janice'in evinde geçirdi. Birlikte *Tatlı Cadı* dizisinin tekrarını seyrettiler. Mikrodalgada hazırladıkları patlamış mısırı yediler. Maribeth Dove reklamında ağlayınca Janice ona bir mendil uzattı ve hiçbir şey söylemedi.

Maribeth akşam yemeğine de kaldı ve iki kadın mutfakta sessizce hazırlık yaptı. Yemek bitince Maribeth bulaşıkların yıkanmasına yardım etti ve eve şöyle bir göz gezdirdi. Janice bu evi otuz yıl önce aldığını söylemişti ama içerisi, çok sayıda salon bitkisine rağmen Maribeth'in sıradan bir dekorasyona sahip evinden farklı değildi.

Aile fotoğrafları yoktu. Janice'in kocası ve çocuklarından bir iz yoktu. Çerçevenilmiş diplomalar, üzerlerinde eski fotoğraflar olan yıpranmış kupalar yoktu. Duvarlardaki fotoğraflar Janice'in öğrencilerinin mezuniyet fotoğraflarıydı. Maribeth birden Janice'i yanlış anladığını fark etti. Son zamanlarda pek çok şeyi yanlış anladığı gibi.

“Sen BurghEbeveynleri’ni evlatlık olduğun için başlatmadın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Janice.

“Geçmişte birini mi terk ettin?”

“25 Haziran 1975’te doğan küçük kızımı.”

“Başka çocuğun yok mu?”

“Ne yazık ki hayır.”

“Ama evli değil miydin? Kocanla bu evi okula yakın olduğu için satın aldığınızı söylemiştin.”

“Bu doğru,” diye gülümsedi Janice hüznü.

“Ve başka çocuğun olmadı, öyle mi?”

“Maalesef olmadı.”

“Neden?”

“İnanması zor ama kısırlık sebebiyle,” dedi Janice. “Sorun bende değil, kocamdaydı. Eski kocam Richard bunu kesinlikle kabul etmese de böyle olduğu çok açık. Elbette Richard’ın kızımından haberi olmadığı için pek çok korkunç teste katlanmak zorunda kaldım. Nihayet daha fazla teste ve suçlanmaya katlanamadığımda ona her şeyi itiraf ettim.” Janice havaya kaldırdığı ellerini hatıralardan kurtulmak istercesine salladı. “Eşim, bu olay onunla tanışmamdan çok önce olduğu halde kendini aldatılmış gibi hissettiğini söyledi. Pek de anlayışlı bir adam sayılmazdı.” Derin bir iç geçirdi. “Yine de sanırım onu anlayabiliyorum. Ona karşı daha dürüst olmalıydım. Hoş olmayan konularda konuşmakta çok da iyi değilim.”

“Ben de öyle,” dedi Maribeth. “Peki, kızın senin onu aradığını biliyor mu?”

Janice başını salladı. “Biliyor. Benden mektup almayı kabul etti. Sadece bana cevap yazmadı. Henüz.”

“Henüz...” diye tekrarladı Maribeth.

“Henüz,” dedi Janice az öncekinden daha net bir sesle. “Bazı şeyler diğerlerinden daha fazla zaman alır.”

Janice çalışma odasındaki çekyatı açtı. Üzerine lavanta kokulu temiz bir çarşaf serdi. Komodine bir bardak su ve bir kutu mendil bıraktı.

Maribeth uyumaya çalıştı ama yapamadı. Gece boyu açık duran bilgisayarın uğultusu onu usulca azarlar gibiydi.

Bir kez daha hazırlıksız yakalanmıştı. Halbuki böyle hissetmemeliydi.

Bu bilgi zaten en başından beri orada değil miydi? Hoş olmayan şeyleri tuttuğu, göğüs ağrılarını gaz sancısına yorduğu zihnindeki o kapalı kapının ardında aslında Jason’la ayrılıklarının ortak bir karar olmadığını bilmiyor muydu? Bu ayrılığa birlikte karar vermemişlerdi. Maribeth Jason’ı seviyordu. Ve Jason onu terk etmişti. Tıpkı annesi gibi. Elizabeth gibi. Eninde sonunda hayatındaki herkesin onu terk edeceği gibi.

Çarşaf lar gözyaşlarıyla ıslanana dek ağladı. Janice gece boyu kapının önünde dolanıp durdu ama asla içeri girmedi. Maribeth’in acısıyla başbaşa kalmasını sağlayan bir nöbetçi gibiydi.

Janice evinde kahve bulundurmadığı için arabaya servis yapan bir Starbucks’a gittiler ve Maribeth’e küçük boy latte, Janice’e büyük boy karamel macchiato (kafeinsiz) aldılar.

Kahvelerini otoparkta, kaloriferini çalıştırdıkları arabada içtiler. Buğulanan pencereler içeride keyifli bir hava yaratmıştı.

“Bugüne dek sana kızını sormadığımı için üzgünüm,” dedi Maribeth.

“Ben de sana ondan hiç bahsetmediğim için üzgünüm,” dedi Janice.

“Ne zamandır bekliyorsun?”

“Ona ilk mektubu on yıl önce gönderdim. Son mektubu ise iki yıl önce. Doğru kelimeleri seçtiğim takdirde bana cevap yazacağına inanıyorum. Yeni bir mektup daha yazmak istedim ama uygun kelimeleri bir türlü bulamadım.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum,” dedi Maribeth. Bir süre düşündü. “Belki ben sana yardım edebilirim.”

“Sen kendi mektubunu yazmak için uğraşmıyor musun zaten?” Janice dudağının üstüne bulaşan sütü dilinin ucuyla yaladı.

Maribeth gülümsedi. “Ben editörlükte, yazı yazmaktan çok daha iyiyim. İşin gerçeği hayatımı bu işi yaparak kazanıyorum.”

“Sen editör müsün?” diye sordu Janice.

“Eh, yirmi yıl boyunca bu işi yaptım.”

“Demek bu yüzden bu kadar mükemmelliyetçisin.”

“Belki ama artık öyle değilim.”

“Editörlüğü mü yoksa mükemmelliyetçiliği mi kastediyorsun?” dedi Janice.

Maribeth omuzlarını silkti. “Sanırım ikisini de.”

Maribeth’in eve dönme zamanı geldiğinde Janice, “Yarın yüzme gel,” dedi. Sonra alaycı bir edayla gülümsedi. “Havuzda gözyaşlarını kimse fark etmez.”

Janice yüzerken ağlıyor muydu? İnsanların ne tür sırları olduğunu asla bilemiyordunuz.

“Pişmanlık duyuyor musun?” diye sordu Maribeth. “Onu terk ettiğin için.”

“Hem de her gün,” dedi Janice. “Yine de bugün olsa aynı şeyi yapardım.”

“Gerçekten mi?” Maribeth buna inanmakta güçlük çekti. Ya da belki inanmak istememişti.

Ama Janice'in yüzünde ciddi, kararlı ve huzurlu bir ifade vardı. "Kötü şartlar altında yaşıyordum. Tacize uğruyordum. Onu yanımda tutsaydım bu yazgıyı paylaşmak zorunda kalırdık." Başını çevirip pencereden dışarı baktı. Otopark tatil alışverişçileriyle doluydu. Bu insanlardan herhangi biri Janice'in kızı olabilirdi. Ya da Maribeth'in annesi. "Bazen birisini terk etmek onun için yapabileceğin en iyi şeydir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Maribeth.
"İnanmak zorundayım."

"Ben de çocuklarımı terk ettim. Senin gibi."

Janice onun elini sıktı. "O halde buna sen de inanmak zorundasın."

64

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu:

Bana seni neden terk ettiğimi değil, neden geri döndüğümü sor.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu:

Ne demek istiyorsun?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu:

Bana neden geri döndüğümü sor Maribeth. Bana neden New York'a döndüğümü sor.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu:

Neden döndüğünü biliyorum zaten. İş için. Hayalindeki iş için.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu:

Hayalimdeki iş için değil. Dönmemin sebebi bu değil.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu:

Sen neden bahsediyorsun?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu:

Ben sana dönebilmek için New York'ta iş buldum.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu:

Anlayamadım.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu:

Bunu bir düşün, Maribeth. Bana inanmıyorsan da babama sor. San Francisco'da yıllardır olduğu gibi

mutsuздum ve hayatımın nasıl olup da böyle raydan çıktığını merak ediyordum. Babam sebebin seni bırakmam olduğunu söyledi. Haklıydı. Ama seni tekrar elde edebilmem için e-posta ya da Facebook mesajlarının yeterli olmayacağını biliyordum. Verdiğim zararı telafi etmeliydim. Geri dönüp seni yeniden kazanmalıyım.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu:

Hiç anlamıyorum.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu:

Biraz düşün. Anlayacaksın.

Maribeth düşündü.

Pek çok şeyi düşündü.

Anlayamadığı pek çok şeyi.

Öncelikle Jason onunla bir Facebook mesajı aracılığıyla iletişime geçmişti. Bu mesajı yazmadan birkaç ay önce Jason'ın Facebook hesabı yoktu. Maribeth bunu biliyordu çünkü o teknolojiyi yakından takip ederdi ve Jason'ın bir Facebook hesabı açıp açmadığını düzenli olarak kontrol etmişti. Maribeth'le iletişime geçmeden üç ay öncesine dek Jason'ın böyle bir hesabı yoktu. Ama sonra Maribeth'e Facebook üzerinden, New York'ta hayalini kurduğu işle ilgili bir teklif aldığı söylenen bir mesaj yazmıştı. "Reddedemeyeceğim bir iş," demişti. Kısacası New York'a taşınıyordu. Maribeth onunla buluşup bir şeyler içmek ister miydi?

Maribeth hep onun hayalindeki iş için, geri çeviremeyeceği bir teklif aldığı için New York'a yerleştiğini düşünmüştü. Jason'ın, New York'a kadar getirme zahmetine girip de konforlu bir hayat sürmesine yetecek kadar maaş vermeyen şirketine bu yüzden kızgındı.

Ama anlaşılan Jason'ı New York'a çağıran, çalıştığı şirket değildi. Şirket bunu neden yapsındı ki? Jason kâr amacı gütmeyen küçük ölçekli bir işletmede çalışıyordu. Ve New York'ta onun pozisyonunu doldurabilecek yeterince müzik bilimcisi ve kütüphanecilik mezunu vardı.

Ya ilk buluşmalarına ne demeliydi? Tam bir felaketti. İkisi iş çıkışı bir şeyler içmek için şehir merkezine yakın, kasvetli bir barda buluşmuştu. Sanki oraya romantik bir buluşma için değil, ölümlerin arkasından yas tutmak için gelmişlerdi. Birbirlerine son on yılda hayatlarında neler olduğunu anlatmışlardı. Bu mesafeli, gergin bir sohbeti ve Maribeth bir saat sonra metroyla tekrar şehir merkezine doğru yol alıyordu. Evde Elizabeth çoktan bir şişe şarap açmış, onu bekliyordu. "Eh, anlaşılan onu bir daha görmeyeceğim," demişti Maribeth eve erken dönüşü bunu zaten açıkça belli etse de. Ondan beklenmeyecek bir şekilde bu buluşmaya en başından beri şiddetle karşı çıkan Elizabeth hissettiği rahatlamaı saklamaya gerek görmemişti. "Şükürler olsun."

Ama Jason ertesi gün Maribeth'i aramıştı. Maribeth tele-sekreterde onun mesajını bulunca çok şaşırmıştı. Bu Kurallar'ı-magazin dünyasında kalın bir Kurallar kitabı vardı ve Maribeth istemeden de olsa bu kuralları benimsemişti- çiğnemek anlamına geldiği için değil, aynı zamanda ilk buluşmaları berbat geçtiği için de. Fakat Jason ona tekrar buluşmayı teklif etmişti. Cuma gecesi. Yani iki gün sonra.

Bu, erkeklerin yapacağı bir şey değildi. Evliliğe uygun çekici erkeklerin yapacağı bir şey değildi. Jason Brinkley'nin de hâlâ çekici bir erkek olduğunu söylemek gerekirdi; hatta belki eskisinden bile çekiciydi. Saçlarının önü biraz seyrelemiş ve gözlerinin etrafı kırışmaya başlamıştı ama gözleri hâlâ mükemmel bir espriye hazırmış gibi bakıyor ve dudakları da hâlâ öpüşmek

için tasarlanmış gibi görünüyordu. Artık esrar çekmeyi bırakıp koşmaya başladığı için uzun, ince vücudu şekle girmişti. Evet, Jason her kadın için kaçırılmaması gereken bir avdı.

Maribeth'i bu defa Joe'nun Barı'na, onun adını ilk kez duyduğu bir şarkı sözü yazarı-şarkıcıyı dinlemeye götürmüştü. Gitar ve telli çalgıların sentezinden oluşan müzik Maribeth'i adeta başka dünyalara sürüklemişti ve müziği dinleyip Jason'la bu konu hakkında konuşmak da onu rahatlatmıştı. İşte o zaman bir süredir gergin yaşadığını fark etmişti.

Gösteriden sonra yemeğe gitmiş, bir sürahi bira ve birkaç tabak lezzetli atıştırmalığı paylaşarak havadan sudan sohbet etmişlerdi. Maribeth 11 Eylül olayından sonra dergilerdeki çalışma şartlarından ve nasıl da daha derin ve anlamlı konulara değineceklerini düşündüğü halde işlerin tam tersi yönde geliştiğinden bahsetmişti. Jason annesinin Güney Kaliforniyalı zengin bir müteahitle evlenip nasıl da gerçekte olması gereken kişi olduğunu ve Nora'yı özleyen ama koca olarak başarısızlığının ispatlandığını gören babasının nasıl da varoluşsal bunalıma girdiğini anlatmıştı. New York'u ve nasıl da değiştiğini konuşmuşlardı. San Francisco'yu ve nasıl da değiştiğini. Nerede yaşamak, ne yapmak ve kim olmak istediklerini. Politika, kitaplar, gösteriler ve müzik hakkında sohbet etmişlerdi. Bu, on yıl boyunca birbirlerine anlatacakları çok şey yaşamışlar gibi nefes nefese kaldıkları, her şeyi bir anda anlatmak istedikleri, hızlı bir sohbetti. Restoran kapanana dek oturmuşlardı. Maribeth New York'un sessizliğe bürünen caddelerine adım attıklarında Jason'ın, "Ben yine senin Süpermen'in olabilir miyim Lois?" diye sorduğunu, sonra da kendisini öptüğünü hatırlıyordu. O zamanlar Jason'ın bu sözlerinin sadece onu baştan çıkarmayı amaçladığını, kendi duyduğu arzunun -Tanrım sanki Jason mıkna-tıs, o ise metalditek taraflı olduğunu sanmıştı.

Öpüşüklerinde, terk edilmiş bir evdeki şalterleri kaldırmış ve onların çalışmakla kalmayıp kullanılmadıkları süre boyunca daha da güçlendiğini fark etmiş gibi hissetmişlerdi. Ama Maribeth bu duygunun da tek taraflı olduğunu düşünmüştü. Çünkü gece boyunca bunu yapmamak için çaba harcasa da Jason'ın yataktaki hallerini hatırlamadan duramamıştı; onun vücudunun hiç akla gelmeyen yerlerini öpmeye olan tutkusunu, dirsek kıvrımlarına ve ayak tabanlarına duyduğu ilgiyi. Bir sevgili olarak ne zaman ne yapacağını belli etmemesinin, bir an Maribeth'in saçlarını okşarken bir diğer an onun ellerini arkasına bağlamasının verdiği zevki.

Maribeth, Jason'ın East Village apartmanında kiraladığı odanın açılmamış kolilerle dolu olduğunu hatırlıyordu; sanki Jason oraya yeni gelmiş gibi. Çünkü oraya gerçekten de yeni gelmişti. Yatağını toplamış, örtüsünün ucunu bir davet ya da bir isteği dile getirircesine hafifçe geriye doğru kıvrımıştı.

O odaya girdiklerinde Jason kapıyı çarparak kapamış ve Maribeth'e dudaklarıyla, vücudunun her noktasına dokunan elleriyle adeta saldırmıştı. Aç bir kurt gibi.

Maribeth elbisesi yere düşmüş halde onun karşısında durduğunu, ilk ilişkisini yaşayacak bir bakire gibi titremeye başladığını ve dizlerinin birbirine çarptığını hatırlıyordu. Çünkü o güne dek kendinde ümit edecek cesareti bulsaydı tam da bu sahneyi hayal ederdi. Şimdi o hayali yaşıyordu. Ve bu onu korkutuyordu.

Jason, Maribeth'in elini tutup çıplak göğsüne, onunkiyle uyumlu bir biçimde çılginca atan kalbinin üstüne yerleştirmişti. Maribeth o an onun sadece heyecanlandığını ve tahrik olduğunu düşünmüştü.

Onun da kendisi gibi korkuyor olabileceği aklına gelmemişti.

66

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

...bunu bana anlatmadın?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Anlatacaktım. Ama sonra yine eski günlerimize döndük ve ilişkimiz o kadar güzeldi ki bunları –ben San Francisco’ya gitmeden önce olanları– tekrar gündeme getirmenin, bilemiyorum, her şeyi mahvetmesinden korktum. Sanki yaptığım şeyi hatırlayacak ve seninle olmama izin vermeyecektin. Ya da buna Elizabeth izin vermeyecekti.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Yaptığımı unutacağımı mı sandın?

Bırak Beni

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Hayır ama kendimi artık bunun önemli olmadığına ikna ettim. Evlenmiştik. Çocuklarımız vardı. Hayatımıza devam ediyorduk. Ama sen en az benim kadar üzgün ve öfkeli bir şekilde evi terk ettiğinde bir parçam az da olsa rahatladı. Sanki bunu bekliyordum. Artık durumu eşitlemiştik. Sanırım ayakkabının diğer tekinin de düşmesini bekleyen sadece sen değildin.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Seni intikam için mi terk ettiğimi düşündün?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Bence pek çok sebebi vardı; söylediğin ve söylemediklerin. Çünkü bunların hiç konusunu açmamıştık.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Bunların derken beni terk ediş sebebini kastediyorsun.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Evet. Onu kastediyorum.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Beni neden terk ettin Jason?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Bu üzerine düşünülerek verilmiş bir karar değildi. Yirmi iki yaşındaydım. Ebeveynlerim sorunlu bir boşanma yaşıyordu. Bir yanımda seni seviyor ve seninle beraber olmak istiyordu. Ama henüz çok gençtik. Ya yanırlıyorsam ne olacaktı? Sonumuz anne ve babamınki gibi olursa ne olacaktı? Asıl arzum senden ayrılmak değil, ilişkimizi yavaşlatmaktı.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Benden ayrılarak ilişkimizi gerçekten de yavaşlattın. On yıl kadar.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Bak, her şeyi berbat ettim tamam mı? Korkuyordum. Sonra işleri uygun olmayan bir biçimde tekrar yoluna sokmaya çalıştım. Ne söyleyebilirim ki, Maribeth? Ben kusursuz değilim.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Eh, ben de öyle. Sanırım bunu en iyi şekilde ispatladım.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Senden kusursuz olmanı beklemiyorum.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Belki de bunu ben kendimden bekliyorum.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Kusursuz birinin turnedeki grubumuz İçler Acısı Olma Yolu'nda yeri yok.

Bak, bunu söyledğim için beni öldüreceğimi biliyorum ama on yıl sonra sorumluluk alabilecek kadar olgunlaşıp yeniden bir araya geldiğimizde her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissettim.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden....

Her şey yoluna girecek.

Gayle Forman

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Evet, bu defa öyle olacak.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Buna hâlâ inanıyor musun?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Değişir.

Gönderen: MBK@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Neden...

Neye göre?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Neden...

Senin inanıp inanmadığına göre.

Stephen Kaliforniya'ya doğru yola çıkacağı gün Maribeth'i arayıp bir teklifte bulundu. "Son anda haber verdiğimi biliyorum ama ben yokken arabamı kullanabilirsin," dedi. "Hatta istersen evimde bile kalabilirsin."

Maribeth ne kadar güzel bir yer olursa olsun onun evinde kalmakla ilgilenmiyordu. Arabayı alma konusunda ise kararsızdı. Otobüsle seyahate alışmıştı. Dizüstü bilgisayar ve akıllı telefonun olmadığı bir hayata. Bir insanın aslında ne kadar az şeye ihtiyaç duyduğunu bilmek inanılmazdı.

"Araba boş yere otoparkta bekleyecek," diye ekledi Stephen. "Ayrıca beni havaalanı otoparkının masrafından da kurtarmış olursun."

"Yani bu teklif park parası ödememek için miydi?"

"Hayır. Gitmeden önce seni tekrar görebilmek içindi."

"Madem öyle, görüşelim."

Stephen o gün öğleden sonra Maribeth'i evden alırken kar yağıyordu.

"Bu havada araba kullanabilecek misin?" diye sordu ona.

“Sorun değil,” dedi Maribeth. Sonra Stephen’ın yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti. “Hava kötüleşirse arabayı alanda bırakırız ama karda nasıl araba kullanıldığını biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Ben New York’ta büyüdüm.”

“Şimdi yapboza yeni bir parça daha eklendi.”

“Ben bir yapboz gibi miyim gerçekten?”

“Evet ama yapbozları hep sevmişimdir.”

O an Fort Pitt Tüneli’nden geçiyorlardı. Maribeth şehrin bu bölgesinden ilk kez bir gün önce Janice’in evinden dönerken geçmişti.

Karşılarına binaları, kurşuni nehri ve demir köprüleriyle dikkat çekici bir şehir manzarası çıktığında Maribeth, “Bütün bu yaygaranın sebebini nihayet anladım,” demişti.

“Bu şehir mükemmel bir silüete sahiptir,” demişti Janice.

Öyleydi. Ama Maribeth’in asıl hoşuna giden, şehrin ona yaşattığı şaşkınlıktı. Pennsylvania’nın dik tepelerinin arasından tünele girerken çıkışta sizi neyin beklediğini asla tahmin edemiyordunuz.

İnsan hayatta karşısına neyin çıkacağını bilemiyordu, değil mi? Belki de bilmemek o kadar da korkutucu bir şey sayılmazdı. Belki de bu, hayatın ta kendisiydi.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu Stephen’a.

“3 Ocak’ta ama Mallory beni daha uzun kalmaya ikna etmeye çalışıyor.”

“Ne kadar uzun?”

“Neden sordun? Beni özleyecek misin yoksa?”

Maribeth’in içine saplanan sancı Stephen’ı gerçekten de özleyeceğini söylüyordu.

“Kaliforniya’ya taşınmam konusunda bana baskı yapıyor. Yeni bir başlangıça ihtiyacım olduğunu, burada çok fazla hayaletin yaşadığını söylüyor.”

“Hayaletler insanı gittiği her yerde takip ederler.” Maribeth biyolojik annesinin sessiz bir hayalet gibi onu nasıl da hayatı boyunca takip ettiğini hatırlamıştı. Raporu okumasının üzerinden iki gün geçmişti. Janice ona ikinci aşamaya hazır olup olmadığını, acentenin biyolojik annesine mektup göndermesini isteyip istemediğini sormuştu ama Maribeth henüz buna hazır değildi.

“Sanırım haklısın,” dedi Stephen. “Ama Mallory’nin beni yanında istemesi çok şey ifade ediyor. Bu yüzden UCSF Tıp Fakültesi’nin dekanı olan bir meslektaşımın buluşma ayarladım.” Yan gözle Maribeth’e baktı. “San Francisco’dan ne kadar nefret ediyorsun?”

“Yerle bir olmasını isteyecek kadar.”

“Bu çok kötü. Mallory’yle ikimize *The Book of Mormon* için bilet aldığımı hatırlıyor musun?”

“Yeni yıl akşamı için, değil mi?”

Stephen başıyla onayladı. “Oyuna bir bilet daha aldım.” Bunu söyledikten sonra arabanın içi ideal sıcaklıkta olduğu halde ısıtıcının düğmeleriyle oynamaya başladı.

“Ya,” dedi Maribeth.

“Şehre duyduğun nefreti hesaba katarak,” dedi Stephen ondan cevap alamayınca, “şansımı zorladığımın farkındayım.”

Havaalanına varmışlardı. Stephen direksiyonu otoparka değil, doğrudan giden yolcu kısmına çevirdi. “İçeri girmemi istemiyor musun?” diye sordu Maribeth.

“Beni terminal girişinde bırakırsın. Kar yağışı şiddetlenmeden eve dönmeni tercih ederim.”

Stephen arabayı kenara çekip bagajı açtı. İçinde kocaman bir bavul vardı.

“Anlaşılan buraya uzunca bir süre dönmeyeceksin,” dedi Maribeth.

Stephen ne zaman döneceğini bilmiyormuş gibi omuzunu silkti. “Yeni yıl akşamı için yaptığım teklifi düşün,” dedi. “Uçak biletini almaktan da memnuniyet duyarım. Gerçi bunun için bana gerçek ismini söylemen gerekecek.”

“Maribeth,” dedi Maribeth. “İsmim Maribeth.” Stephen’ın atkısını çekiştirirdi. “Benimle bu kadar ilgilendiğin için teşekkür ederim, Stephen.”

“Ben de aynı şey için sana teşekkür ederim, Maribeth.”

Stephen bagajı kapadı. Bir süre birbirlerine baktılar. Maribeth hiçbir şey söylemese bile Stephen’ın onun ne demek istediğini anlayabileceğini biliyordu. Ama bu defa öyle yapmayacaktı.

“O üçüncü bilet için başkasını bul Stephen,” dedi. “Şimdi olmasa bile en kısa sürede. Artık zamanı geldi. Mutluluğu hak ediyorsun. Eminim ki Felicity de senin mutlu olmanı isterdi.”

Stephen birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra gülümsedi. “Mallory de aynı şeyi söylüyor.” Ceplerini yoklayıp cüzdanını ve telefonunu aldığından emin olduktan sonra arabanın anahtarını Maribeth’e verdi. “Arabayla işin bittiğinde anahtarı Louise’e bırakabilirsin.”

Maribeth terminale doğru yürüyen Stephen’ın arkasından baktı. Stephen içeri girmeden önce dönüp ona son bir kez el salladı.

68

O gece Janice aradı. “Bulduğum şeye inanamayacaksınız.” Sesi titriyordu.

“Ne buldun?”

“Aslında sana bunu göstermemeliyim ama elimde değil. Oraya gelebilir miyim?”

“Artık bir arabam var. Ben oraya gelebilirim.”

Maribeth dumanı tüten bir tabancayla karşılaşmayı beklemişti. Yeni bir kalp krizi haberi ya da annesinin onu neden terk ettiğiyle ilgili bir kanıt. Ama Janice önüne sadece yeni bir evrak koydu. Maribeth onun neden bu kadar heyecanlandığını anlayamamıştı.

“Bak,” dedi Janice kâğıdı işaret ederek. “Burada yazıyor.” Bu kâğıt bir günlüğe aitti. Süslü bir yazıyla doldurulmuştu.

Bir kızım olacağını biliyorum. Herkes karnımın küçüklüğüne ve erkek kardeşlerim olmasına dayanarak oğlum olacağını söylüyor ama ben kızım olacağından eminim. Annemin sesini duyuyorum ve o da bana kızım olacağını söylüyor.

Bundan kimseye söz etmedim çünkü buradaki kızlar doğacak bebeklerine karşı fazla duygusal davranıyorlar. Çocuklarının büyüdüğünde başkan falan olacağına inanıyorlar! Ayrıca ileride çocuklarını görecekmış gibi konuşuyorlar. "Benim çocuğum büyüdüğünde..."

Kızım benim yanımda büyüyecek. Ama onun bir parçası hep yanımda olacak. Ona hem kendi ismimi hem de anneminkini vermek istedim. Yeni bir aileye gideceği ve ismini hiç bilmeyeceği halde bu onun ilk ismi olacak. Onu bu şekilde sahipleneceğim. Sonsuza dek. Kızımın ismi Mary Beth olacak.

"Anlamadım. Mary Beth mi? Bu o mu? Annemin ismi bu mu?"

"Hayır, annenin ismi Beth," dedi Janice. "Mary Beth ise sana koyduğu isim."

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

İsmi Beth'miş. Annesinin ismi de Mary.

Bana Mary Beth ismini vermiş.

İsmim Maribeth.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

İsminin neden farklı olduğu anlaşıldı. Onunla ilgili başka bir şey öğrenebildin mi?

Bu arada nasılsın?

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

Çoğunlukla şaşkıyım. Gerçek annem, yani Beth değil Evelyn, biyolojik annemin, kendi ismiyle annesinin ismini birleştirek bana verdiği ismi değiştirmemiş. Oysa o hep biyolojik annemin tehdidiyle yaşadı. Sanki benim kendisine ait olduğuma inanmıyormuş gibi.

O halde bunu neden yaptı? Biyolojik annemin ismini de taşıyan bu ismi neden değiştirmede? Bu ona sürekli ona ait olmadığımı hatırlatmayacak mıydı?

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

Diğer bir deyişle sadece ona ait olmadığını.

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

Bunu yaptığina inanamıyorum. Ve bunu yıllarca sır olarak sakladığina.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

Onunla buluşmayı düşünüyor musun? Yani Beth'le.

Gayle Forman

Gönderen: MBK31270@gmail.com

Alıcı: jasbrinx@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

Bilmiyorum. Şimdilik sadece bu kadarıyla yetinmek istiyorum. İlk kez onun belki beni sevmiş olabileceğini düşünüyorum, Jase.

Belki de beni biraz olsun sevmişt.

Gönderen: jasbrinx@gmail.com

Alıcı: MBK31270@gmail.com

Konu: Biyolojik annem

Buna inanmak o kadar zor mu?

69

Yine bir veda zamanı gelip çatmıştı. Sunita Noel arifesinde, kış tatilini geçirmek üzere Hindistan'a uçacaktı. Bir önceki gece akşam yemeğine bazı dostlarını çağırması ve Maribeth'i de davet etmişti. "Bu defa yemekleri ben yapıyorum."

"Yemek yapacağını söylemek iyimserlik olur," dedi Todd. "Daha çok yemek yapmayı deneyeceğini söylemeliyiz." Maribeth'e döndü. "Annesine yemek pişirebildiğini ispatlamak istiyor ki evlenme zamanı geldiğinde iyi yetiştirilmiş bir kız olarak reklamını yapabilsinler. Fritz bunu duyarsa çok üzülür."

"Kapa çeneni!" dedi Sunita, Todd'u iterek. Maribeth'e baktı. "Anne ve babam bile görücü usulyle evlenmemiş. İkisi bu tür evliliklere karşı."

"Firtz bunu duyduğunda rahatlayacak," dedi Todd.

"Neden bir pislikmiş gibi davranıyorsun?" diye sordu Sunita.

"Çünkü gidiyorsun."

"Ah," dedi Sunita hemen yumuşayarak. "Ama geri döneceğim. Sunny hep geri döner."

"Ya dönmezsen?" dedi Todd. "Ya sen de anne ve baban gibi orada kalırsan?"

Sunita gözlerini devirdi. “Geri dönüp okuldan mezun olmam ve bir iş bulmam gerekiyor.”

“Ya orada iş bulursan?”

“O zaman senin de Hindistan’a taşınman gerekecek.”

Bu sözler Todd’u yatıştırmış gibi görünüyordu.

“Yemek için ne getireyim?” diye sordu Maribeth.

“İstersen şarap getirebilirsin,” dedi Sunita. “Tabii şarap, körili yemeklere yakışıyorsa. Stephen’ı da getirebilirsin.”

“Stephen Kaliforniya’da. Başka bir arkadaşımı getirebilir miyim?”

“Üç adamı birden mi idare ediyorsun?” diye sordu Todd.

“Pek öyle sayılmaz.”

Ev kalabalıktı. Fritz. Miles. Şükran Günü’nde de orada olan iki kişi. Sunita çok hoş, mor bir geleneksel giysi giymişti, Todd ise smokin.

“Resmi kıyafet zorunluluğu olduğunu bilmiyordum,” dedi Maribeth.

“Az önce işten geldim,” dedi Todd. “Tatil öncesi çok iş var.”

“Sunita’nın gidişine üzüldüğü için fazla mesai yapıyor,” diye açıkladı Miles.

“Sen beni kıskanıyor musun yoksa?” diye sordu Todd.

“Biraz,” dedi Miles. “Rakibim çok güçlü.”

“Kocam en yakın arkadaşım için de aynı şeyi söylerdi,” dedi Maribeth.

“Ah, şimdi de beni evlendirmeye mi karar verdin?” dedi Todd.

“Neden sadece ben yapayım ki?” diye takıldı Sunita.

Janice geldi. Maribeth onu yüzme kulübünden bir arkadaş olarak tanıttı. Janice, Maribeth’e gerçek ismiyle hitap etmişse bile bunu kimse fark etmemişti.

Şarap içtiler. Sunita *papadum* ve mercimekli krakerle dolu bir tepsi getirdi. “Bunları ben yapmadım,” diye açıkladı. “Satın aldım. Ama diğer her şey benim elimden çıktı.”

Apartmanın tamamını keskin bir soğan ve baharat kokusu sarmıştı. “Ne pişirdin?” diye sordu Janice.

“Baharatlı tavuk,” dedi Sunita. “Gerçi biraz acı oldu.”

“En azından bu defa soğanları yakmadın,” dedi Todd. “Koca bir sonbahar buna çalıştı.”

Sunita bir parça *papadum* ısırdı. “Hindistan’a en son on beş yıl önce gitmiştim. Bu ziyaret beni biraz korkutuyor.”

Tavuk sadece biraz acı değildi; dudak yakacak kadar acıydı. Maribeth ve Todd sürekli su içti. Janice cesur bir çabayla yemeği bitirmeye çalıştıktan sonra nihayet bundan vazgeçip ekmek ve pilava yüklendi. Kadehlerdeki şarabı boşaltıp yerine süt koydu.

“Kendimi beş yaşındaki bir çocuk gibi hissediyorum,” dedi Maribeth.

“Gerçekten mi?” dedi Janice. “Ben sürekli süt içerim. Kemik erimesine karşı.” Kendine de bir bardak süt doldurmuştu. Şimdi dudağının üstünde beyaz, ince bir bıyık vardı. Maribeth artık onun bu bıyığı bilerek yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Bulaşıklar yıkandıktan sonra Sunita üzerindeki bir kazak ve bir kot pantolonla değiştirdi. Todd ve diğer arkadaşlarıyla birlikte bir partiye gidecekti. Birbirleriyle vedalaştıkları sırada Maribeth televizyonun üstüne bir kart yerleştirdi. Kartın içinde şubatta Pittsburgh’a gelecek olan *Oz Büyücüsü* müzikaline iki bileti vardı. Janice ve Maribeth gençlerin evden ayrılışını seyrettikten sonra Maribeth’in dairesine geçti. Halletmeleri gereken bir iş vardı.

Sevgili kızım,

Bu benden aldığın üçüncü mektup. On yıl önce yazdığım ilk mektubu ya da kırk yıl önceki doğumunu düşünürsek bu süre boyunca üç mektup çok da fazla sayılmaz. Bunu sana ulaşmayan pek çok mektup daha yazdığımı söylemek için bir fırsat olarak görüyorum.

Sana ilk doğum gününde bir kart yazdım. Bu gerçek bir kutlama kartı değildi; hâlâ üzgün ve doğumunu böyle somut bir şey aracılığıyla kutlayamayacak kadar yüreği yaralıydım. Bunun yerine sana göndereceğim bir kart hayal ettim. Üzerine, “Seni seviyorum,” yazdım ama onu imzalamadım çünkü kendime bir sıfat yakıştıramamıştım.

Diğer doğum günlerinde sana gerçekten kart aldım. On altıncı doğum gününde aldığım kartı hatırlıyorum. Üzerinde çiçek buketi şeklinde bağlanmış mumlar vardı ve “On altıncı yaşına girdin, kızım. Bundan sonrası hep aydınlık,” yazıyordu. Her doğum gününde sana ya bir kart satın aldım ya da onu hayal ettim. Kimisi

“3-0 oldun” gibi esprili kimisi de “yirmi üçe girdin” gibi mütevazıydı. Bazen bu kartları satın alırken kendimi ahmak gibi hissettim. Bazen de gururlu. Özellikle de satıcılar aldığım kartı görüp seni ya da kendi kızlarını konu alan bir sohbet başlattıklarında.

Sana mektup da yazdım. Bunların bazıları gerçek, bazıları ise hayali mektuplardı. Birkaç gece önce gökyüzü harika görünüyordu. Kocaman bir dolunay, ıslıl ıslıl bir Venüs. Gökyüzüne baktığımda senin de olduğun yerde aynısını yaptığını düşündüm. Aynı gökyüzünün altında olduğumuzu düşünmek bana büyük huzur verdi. Eve döndüm ve sana bunu anlatan bir mektup yazdım.

İtiraf etmeliyim ki mektuplarımda seninle hep mutlu anları paylaşmadım. Annem öldüğünde –yaşlılıktan öldü. İçin rahat olsun, aile fertlerimiz uzun yaşıyor– seni, ailenin kadın soyunu devam ettirdiğini düşündüm. Senin de bir kızın olup olmadığını merak ettim.

Daha önce sana, senden vazgeçme kararı almama sebep olan zor şartları anlatmıştım. Bu yüzden artık nasıl bir evde yaşadığımı, seni o evde büyütemeyeceğimi ve kendi başıma büyütme imkânına da sahip olmadığını anlamasan bile, bildiğini varsayıyorum. Ama bugüne dek sana o evde yaşamak mecburiyetinde olan kendi annemden pek bahsetmedim. Belki de annemin başka çaresi yoktu. Babama karşı koyup beni korumak yerine her şeye katlanmaktan başka çaresi yoktu. Nihayetinde babamdan daha uzun yaşadı. O sefaletten kurtuldu. Son yıllarını huzurevinde geçirdi. İnsanlar huzurevleri hakkında olumsuz düşünürler

ama annem orada hayatının en güzel yıllarını yaşadı. Canı ne istiyorsa yaptı. Tekrar yüzmeye başladı. Ne zaman istese kitap okudu. Televizyonda hangi kanalı seyretmek istiyorsa onu seyretti. Kimse ona vurmadı. Ona kötü lakaplar takmadı.

Doğduğunda bana en ağza alınmayacak sözleri sarf edip yıllar içinde sen hiç var olmamışsın gibi davransa da son günlerinde senin hakkında konuşmaya başlamıştı. Şimdi katlandıklarını düşününce senden neden hiç söz etmediğini anlıyorum. Neticede artık senden sevgiyle bahsediyor, hayatındaki önemli olayları hayal ediyordu. Seni, benim verdiğim isimle anıyordu. Anladım ki bunca yıl o da seni içinde saklamış. Onun da benim gibi zihninde sana mektup yazıp yazmadığını merak ediyorum. Bunu düşündüğümde bir aile olduğumuzu hissediyorum.

Sana hayali ya da “gerçek” mektuplar yazmaya devam edeceğim. Belki günün birinde yazdığım bu mektupları seninle paylaşmama izin verirsin. Bunu yapmasan da sorun değil. Benim için önemli olan sana o mektupları yazmak. Ve onların, okumasan bile bir şekilde sana ulaştıklarından eminim.

Janice Pickering

Janice mektubu okumayı bitirdiğinde hem o hem de Maribeth ağlıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Janice. “Bana bu mektuplar hakkında yazma fikrini verdiğin için teşekkür ederim.” Maribeth’in ikizlere yazıp bir albümün arasında sakladığı mektupları işaret etti. “Sen de onları çocuklarına gönderecek misin?”

Maribeth albümü eline aldı. Üzerinde kabarık harflerle ANILAR yazıyordu ve taşıdığı onca mektup yüzünden fazlasıyla ağırlaşmıştı.

Janice'in haklı olduğunu düşündü. Asıl önem taşıyanın yazmak olduğunu. Onun sevgi konusundaki düşüncesinde de haklı olduğunu umuyordu. Sevginin bir şekilde çocuklarına ulaşacağım. Kendisinin de öyle.

“Belki bir gün gönderirim,” dedi.

Maribeth o gece aniden uyandı. Yatağa oturduğunda elinin kendiliğinden kalbine gitmiş olduğunu fark etti.

Kahretsin.

Acıyordu. Göğsü acıyordu. Yoğun bir acı vücudunun üst kısmını dolaşıp kolundan aşağı iniyordu. Sol kolundan.

İşyerinde yaşadığı gizli bir kalp kriziye bu defaki yüzüne inen bir yumruk kadar belirgindi.

Hayır! O daha önce kalp krizi geçirmişti. Kalbi kontrol edilmiş, boyanmış, göğsünden çıkarılmış, bir süre durmuş, sonra tekrar çalıştırılmış ve şok tedavisi uygulanarak eski haline döndürülmüştü. Bütün bunlar aynı şeyi tekrar yaşamaması için yapılmıştı.

Dr. Sterling'in o anırmaya benzer, aptal sesini duyar gibiydi: "Tekrar vakası... Ölümcül..."

Çık zihnimden Dr. Sterling, sen artık benim doktorum değilsin.

Kalbi şimdi göğüs kafesine hapsedilmiş bir kuş gibi çılgınca atıyordu.

Sakin ol, dedi kendine. Sakin ol. On derin nefes al.

Bir, iki, üç.

Nefes almak acı veriyordu. Hastaneye gitmeliydi. Birilerini aramalıydı. Telefon? Telefonu neredeydi?

Onu yatağının yanında şarj olurken buldu. 911'i aramalıydı. Ama onun yerine Jason'ın numarasını çevirdi. "Selam, Ben Jase. Şu korkunç telesekreterlerden birine ulaştınız. Mesaj bırakabilirsiniz."

Maribeth, Jason'ın sesini aylardır ilk kez duyuyordu. Ayrıca yine onun şu lanet olası telesekreterine bağlanmıştı.

"Telefonu ilk çalışında açacağım söylemiştin," dedi Maribeth histerik bir sesle. "Benim. Maribeth. Sanırım kalp krizi geçiriyorum. Beni ara. Korkuyorum."

On derin nefes. Nerede kalmıştı? Üç mü? Dört. Durma. 911'i ara.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Sanırım kalbimde bir sorun var." Maribeth'in sesi fısıldar gibiydi.

"Biraz daha yüksek sesle konuşur musunuz?"

"Kalp krizi. Kalp krizi geçiriyorum. Daha önce de geçirmiştim."

"Şu an neredesiniz?"

Maribeth adresini verdi.

"Sizden sakın olmanızı istiyorum. Birkaç aspirin alın. Yakınlarda aspirin var mı?"

"Evet."

"Siz onu içene dek hatta bekleyeceğim."

Maribeth aspirini ararken ağlamaya başladı.

"Hâlâ hatta mısınız hanımefendi?"

"Burada yalnızım," diye haykırdı Maribeth. "Herkesin yalnız öldüğünü biliyorum ama ben yalnız olmak istemiyorum."

"Ölmüyorsunuz, hanımefendi. Ayrıca yalnız da değilsiniz. Ben varım."

“Siz sayılmazsınız. Yani öyle demek istemedim. Elbette herkes sayılır.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama ben yalnız olmak istemiyorum. Gidip Todd ve Sunita’yı çağırabilir miyim? Onlar komşularım.”

“Todd ve Sunita’yı çağırın.”

“Çok iyisiniz. İsminiz ne?”

“Kirsten.”

“Ne güzel bir isim.”

“Hatta bekliyorum. Todd ve Sunita’yı çağırın.”

Maribeth komşularının kapısını yumrukladı. İkisi hâlâ dışarıda, partide olabiliirdi. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Üzerinde Steelers amblemlı bir gecelik olan Sunita uykulu gözlerle kapıyı açtı. “İyi misin M.B.?”

“Sanırım kalp krizi geçiriyorum,” dedi Maribeth.

“Ne? Todd! Uyan!” Sunita bunu bağırarak söylese de Todd çoktan kapıda belirmişti. “M.B. yine kalp krizi geçiriyor!”

“Ambulans çağır,” diye haykırdı Todd.

“Ben çağırdım zaten,” dedi Maribeth. Gecenin karanlığını yırtan siren sesini duyabiliyordu. “Sanırım geldi.”

“Üzerime bir şeyler alayım,” dedi Sunita. “Ben de seninle geliyorum.”

“Ben de,” dedi Todd.

Maribeth telefonu tekrar kulağına götürdü. “Dostlarım Todd ve Sunita da benimle geliyorlar.”

“Bu harika. İyi insanlara benziyorlar.”

“Öyleler.”

Todd sağlık görevlilerini apartmanın girişinde karşıladı ve daireye girene dek onları bilgilendirdi.

Kadın görevli Maribeth'i bir kalp monitörüne bağlarken, "İkinci bir kalp krizi mi?" diye sordu.

Maribeth başını yukarı aşağı salladı.

"İlkini ekim ayında geçirdi ve baypas ameliyatı oldu." dedi Todd.

"Bu geceye dek herhangi bir şikâyetiniz var mıydı?" diye sordu iriyarı erkek görevli.

Todd, Maribeth'e baktı.

"Hayır. Sadece göğsümde ve kolumda bir ağrıyla uyandım. Sol kolumda."

"Peki, şimdi göğüs ağrısı ya da başka bir şikâyetiniz var mı? Nefes almakta zorluk çekiyor musunuz? Baş dönmesi ya da mide bulantısı hissediyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Belki biraz."

"Anlaşıldı." Kadın görevli yakasındaki mikrofona konuştu. "Kırk dört yaşında. Kadın. Miyokardiyal enfarktüs şüphesi. UPMC'ye götürüyoruz."

Yüzüne oksijen maskesi takılan Maribeth bir sedyeye yatırılıp ambulansa taşındı. Ambulans ışıkları yanar halde onu bekliyordu.

Todd ve Sunita yüzlerinde endişeyle apar topar onu takip ettiler.

"Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu Sunita. "Ambulansla?"

"Uçuşun ne olacak?" diye sordu Maribeth.

"Uçuş yarın," dedi Sunita. "Biz de gelebilir miyiz?"

"Hastanın neyi oluyorsunuz?" diye sordu görevliler.

Todd, "Biz onun..." diyecek oldu.

"Çocuklarım!" Maribeth sedyeden başını kaldırdı. "Onlar benim çocuklarım."

İki görevli gözlerini devirerek birbirlerine baktılar.

“Ne var?” dedi Sunita. “O biyolojik oğlu, bense evlatlık alınmışım.”

“Biz Brad Pitt ve Angelina Jolie’ninkine benzer bir aileyiz,” diye ekledi Todd.

Sağlık görevlileri bu sözlerle ikna olmuşa benzemiyordu ama her şeye rağmen Todd ve Sunita’nın ambulansa binmesine izin verdiler.

İki genç yol boyunca Maribeth’in elini bırakmadı.

“Eğer ölürsem...” dedi Maribeth.

“Ölmeyeceksin!” dedi Todd onun daha fazla konuşmasına izin vermeyerek.

“Yine de ölürsem adım Maribeth. Maribeth Klein. Kocamın adı Jason Brinkley. New York’ta yaşıyor.”

“Tamam Maribeth Klein,” dedi Todd. “Artık istesen de ölemezsin çünkü Sunita’yla senin gerçek isminin ne olduğuna dair iddiaya girmiştik ve şimdi on dolar kazandım. Bir ölünün arkasından para talep etmem ayıp olur.”

“Beni güldürme,” dedi Maribeth göğsünü tutarak. “Canım acıyor.”

“O zaman sen de ölme,” dedi Todd.

Hastanede Todd ve Sunita’yı bekleme salonuna, Maribeth’i hasta kabul bölmesine aldılar. Maribeth burada sağlık geçmişini ve geçirdiği baypas ameliyatını anlattı.

“Kardiyoloğunuzun ismi ne?” diye sordu hemşire.

Maribeth ona ne cevap vereceğini bilemedi. Stephen Kaliforniya’daydı. Dr. Sterling’i ise görevinden azletmişti.

“Sanırım artık bir kardiyoloğum yok.”

Maribeth bütün bunlara alışmıştı. EKG. Kan tahlili. Bekleme süreci.

Todd ve Sunita içeri alınmıyor ama bekleme salonundan Maribeth'e sürekli mesaj atıyorlardı. *İyi misin?*

Henüz ölmedim, yazdı Maribeth.

Hâlâ ölmedim.

Sunita Todd'a on dolar ver.

Gelen cevapta, *sen buradan çıkana dek olmaz, yazıyordu.*

"Güzel, güzel, güzel, her şey yolunda görünüyor," dedi acil servis kardiyoloğu. Uzun boylu, yorgun görümlü doktorun palabıyığı Maribeth'in ona ilk görüşte kanının ısınmasını sağlamıştı. "EKG ve kan testi sonuçlarınız, nabız değerleriniz, hepsi normal."

"Ama geçen sefer de öyleydi," dedi Maribeth. "İlk başta kalp krizi geçirdiğim anlaşılmamıştı."

"Bu yüzden sizi birkaç saat boyunca gözetim altında tutacağız. Söyleyin bakalım, şu an hissettiğiniz acı ilk kriz sırasında hissettiğinize benziyor mu?"

"Hayır. Öbürü daha sinsiydi. Bu defaki beni uykumdan uyandırdı."

"Peki, onu nasıl tarif edersiniz? Sıkışma gibi mi?"

"Daha çok yanma gibi. Ama acıyı kolumda da hissettim."

"Yanma. Anlaşıldı. Dün hiç alışık olmadığınız bir şey yediniz mi?"

Baharatlı tavuk. "Hint yemeği yedim."

"Acı mıydı?"

"Hem de çok."

"Sebepe bu olmalı," dedi doktor. "Reflü. Size mide ekşimesine karşı bir ilaç vereceğim. Ayrıca duyduğunuz acı kalbinizin iyileşmesiyle alakalı olabilir. Bir süre takibimiz altında

olacaksınız ama yakın zamanda baypas ameliyatı geçirdiğinizi ve değerlerinizin normal olduğunu göz önüne alırsak endişelenecek bir durum olduğunu sanmıyorum.”

“Kısacası kalp krizi yüzünden ölmeyeceğim.”

“Şimdilik hayır.”

“Arkadaşlarımı görebilir miyim?”

“Ah, dışarıda bekleyen ‘çocuklarınızı’ mı kastediyorsunuz?” Doktor gülümsedi. “Odanın kapısını tırmıkladılar resmen. Onları içeri alalım mı?”

“Lütfen.”

“Ah, kendimi berbat hissediyorum,” dedi Sunita. “Benim yaptığım yemek yüzünden gaz sancısı çekiyorsun!”

“Sakin bundan Haydarabad’da bahsedeyim deme,” dedi Todd. “Kendine asla koca bulamazsın. Ah, bekle. Yemekleri Fritz yapar. Mmm. Cevizli ekmek.”

Maribeth gülüyordu. Todd ve Sunita içeri girdiğinden beri gülüyordu. Artık canı yanmıyordu. Mide ilacını içince ağrısı falan kalmamıştı.

Saat altı civarı Sunita telefonunu kontrol etmeye başladı. Uçuşu birdeydi ama onda havaalanında olması gerekiyordu.

“Artık gitsen iyi olur,” dedi Maribeth. “Uçağı kaçıracaksınız. “Sen de Altoona’ya doğru yola çıkmadan önce birkaç saat uyumalısın Todd.”

Todd göğsünü tuttu. “Altoona. Neden hatırlattın?”

“Her şey güzel olacak,” dedi Maribeth Todd’a. “Senin için de öyle,” dedi sonra Sunita’ya dönerek. “Ve benim için de. Her şey yoluna girecek.”

Maribeth böyle söylediğine şaşırarak sustu. Buna gerçekten inandığını hissetmek onu daha da şaşırtmıştı.

Jason'ı aramak için altı buçuğa dek bekledi. Onu uyandırmak istemiyor ama o telesekreter mesajıyla uyanmasına da gönü elvermiyordu. Jason'ın, sağlığının gerçekten de iyi olduğunu bilmesini istiyordu.

Çantasından telefonunu çıkardı ve 413 alan koduna sahip bir numaradan gelen birkaç cevapsız arama olduğunu gördü. Numaranın Pittsburgh'a ait olduğunu tahmin ediyor ama kimin tarafından arandığını bilmiyordu. Belki arayan Stephen'di ancak bu, onun cep numarası değildi. Sunita ve Todd onu ankesörlü bir telefondan aramış olabilirlerdi ama aramaların olduğu saatte ikisi de yanındaydı.

Maribeth geri arama tuşuna bastı. Hattın diğer ucundaki sesi duyduğunda belki de gerçekten kalp krizi geçirdiğini ve bu yüzden halüsinasyon görmeye başladığını düşündü. Çünkü, "Maribeth, sen misin?" diye soran ses ne Todd ne de Sunita'ya aitti. Bu Elizabeth'ti.

"Nerelerdesin Maribeth?" diye soruyordu Elizabeth. "Jason çıldırmak üzere."

Elizabeth onu mu aramıştı? Neden? Ve neden onunla Jason hakkında konuşuyordu?

“Maribeth bir şeyler söyle!” diye haykırdı Elizabeth.

“Elizabeth?” dedi kafası karışan Maribeth. “Neredesin?”

“Nerede miyim? Çiftlik evinde. Ya *sen* neredesin? İyi misin?”

Maribeth telefonun ekranına baktı. Pittsburgh’un alan kodu 413 değil, 412’ydi ve şimdi Elizabeth’in Berkshires’tan aradığını anlamıştı. Bu onun nerede olduğunu açıklıyor ama diğer her şeyi daha da anlaşılmaz yapıyordu.

“Beni sen mi aradın?” diye sordu Maribeth.

“Hayır, Jason aradı. Son bir saattir sana ulaşmaya çalışıyor.”

“Jason orada mı? Yanında mı?”

“Buradaydı. Şimdi onu tekrar ararsın diye telefonun çektiği bir yer bulmaya gitti. Senin tekrar kalp krizi geçirdiğini söyledi.”

“Geçirmedim. Sadece gaz sancısıymış. Jason nerede?”

“Lenox’a doğru yola çıktı. Ya da Pittsburgh’a. Bilmiyorum. O çıldırmak üzere Maribeth. Daha önce hiç böyle olduğunu görmemiştim. Burada telefonun zor çektiğini biliyorsun. Neyse ki telesekreter mesajını alabilmiş. Seni aramayı denemiş ama ulaşamamış. Şimdi çocukları alıp seni aramak için şehre gitti. Ya da sana e-posta göndermek için. Belki de bir haber güvercini. Tom’a buraya Wi-Fi bağlatmamız gerektiğini söylemiştim ama onu bilirsin, doğal yaşama bayılır.”

Şehir dışında mıydılar? Jason ve çocuklar? Elizabeth ve Tom’la?

“Neden?” diye sordu Maribeth.

“Tanrım, bilmiyorum. Herhalde burasının günlük hayatın stresinden kaçabileceği bir yer olması için.”

“Onu sormuyorum. Jason ve çocuklar neden orada sizinle?”

“Ah. Çünkü yarın Noel,” dedi Elizabeth bu her şeyi açıklamış gibi.

“Ama... neden?” diye tekrarladı Maribeth.

“Artık hafta sonlarını çoğunlukla burada geçiriyorlar. Şükran Günü’nde de geldiler.”

Maribeth bunu özümsemeye çalıştı. Jason ve ikizler. Elizabeth’le. Hafta sonları. Şükran Günü’nde.

Elizabeth devam etti: “Bu yüzden ailecek sessiz bir Noel geçirebileceğimizi düşündük. Annen bunu bilmese de aramızda bir tek sen yoksun.”

“Dur bir dakika. Ne? Annem hâlâ New York’ta mı?”

“Tanrım, hayır. Jason, kızının yaptığı şeyi duyarsa çıldıracağını bildiği için annene senin burada inzivaya çekildiğini ve artık onun da Florida’ya dönmesi gerektiğini söyledi. Annen senin hâlâ burada olduğunu sanıyor. Jason ve ikizlerin hafta sonları yanma geldiğini ama onun dışında kimseyle görüşmediğini. Onu sürekli arayıp gelişmelerden haberdar ediyorum. Şimdi o da inzivaya çekilmenin derdinde. Belli ki arkadaşları Herb de öyle yapmış.”

“Bütün bunları Jason’la ikiniz mi düşündünüz?”

“İşbirliği yaptık,” dedi Elizabeth usulca kıkırdayarak. “Bizi en çok eğlendiren de bu oldu.”

Maribeth bu sözlerle birlikte neler olup bittiğini anladı. Sonra da ağlamaya başladı.

“Ah, canım,” dedi Elizabeth. “Ne olur ağlama. Öyle demek istemedim. İkizlerle vakit geçirmek harikaydı. Onlar gayet iyi. Gerçekten. Jason o kaçık bakıcıyı işten çıkarıp çocukların çok sevdiği harika birisini tuttu. Üstelik onlarla bolca vakit geçiriyor. Niff akşamları size uğruyor ve diğer ikiz aileleri de mümkün olduğunca destek veriyor. Ben de buradayım. Önceden daha sık yanınızda olmam gerektiğini biliyorum ve bunu yapmadığım için üzgünüm. Ama artık sizinleyim bu yüzden O ve L’nin iyi olduğuna inanman gerek. Her ikiz kardeş gibi

birbirlerine destek oluyorlar. Seni özlüyorlar. Tanrım, seni çok özlüyorlar –hepimiz aynı durumdayız– ama Jason her akşam onlara senin videonu seyrettiriyor ve dönüşünde sana vermek için birlikte resimler çiziyorlar. Geri döneceğini biliyorlar. Ne olur üzülme.”

Ama Maribeth üzgün olduğu için ağlamıyordu. Nişan töreninde Elizabeth ve Jason’m üç bacaklı taburenin sarsılmaz parçaları olacaklarını hayal etmişti. Kendisini ayakta tutacak kadar sağlam parçaları. Ve şimdi bu ikisi, ailenin tamamını ayakta tutuyordu.

Demek böyleydi. İnsanlar hayatınıza giriyor, kimisi sonsuza dek orada kalıp kimisi gidiyordu. Bazıları sizden uzaklaşıyor ama sonra tekrar size dönüyordu. Elizabeth gibi, Jason gibi. Ve ailesini terk eden ama kendi annesinin yapamadığını yapıp onlara tekrar geri dönecek olan Maribeth gibi.

Maribeth o an artık zamanının geldiğini anladı. Jason’a dönmesinin. Liv ve Oscar’a dönmesinin. Bundan sonra nasıl olacağını bilmesede eski hayatına dönmesinin. Henüz her şey bitmemişti. Tıpkı iyileşen bir yara gibi. Ya da belki hâlâ yazılan bir hikâye gibi.

Jason nihayet sinyal yakalamış olmalıydı çünkü telefonu ilk çalışında açmıştı. Maribeth bu sese yirmi beş yıl önce âşık olmuş ve bütün bu süre boyunca onu sevmekten asla vazgeçmemişti.

“Jase,” dedi. “Benim.”

“Lois,” dedi Jason güçlkle. Sonra sesi boğuklaştı ve şimdi Maribeth’in duyabildiği tek şey kocasının sessiz hıçkırıklarıydı.

“Sorun yok,” dedi Maribeth. “Kalp krizi falan geçirmediğim. Ben iyiyim.”

Jason hâlâ konuşamıyordu. Arka planda, uzun araba yolculuklarında ikizleri oyalamak için koydukları They Might Be Giants CD'si çalıyordu.

“Dinle Jason. Eve dönüyorum. Elizabeth gelip beni alacak. Akşama oradayım.”

“Neden durduk baba?” Oscar’ın tiz sesi neşeli ve berraktı. “Kiminle konuşuyorsun?”

Sonra Maribeth kızının sesini duydu. “Anne?” dedi Liv. Maribeth’in onları araması kadar normal bir şey olamazmış gibi. “Arayan annem mi?”

Teşekkürler

Yıllar önce zihnimde böyle bir kitap yazacağım fikri oluştu ve henüz olgunlaşmamış bu düşünceyi efor testi için gittiğim kardiyologla paylaştım. Bana destek olmayı kabul etti. Birkaç yıl sonra bir taslak oluşturdum ve bir gece Dr. Stephen Weiss'ın kliniğini aradım. Telefonu açan kendisi oldu ve bana verdiği sözü tuttu. Bir kardiyolog ve iki genç kız annesi olan Dr. Kirsten Healy'yi tanıdığım için de şanslıydım ve Maribeth'in içinde bulunduğu açmazın tıbbi ve duygusal boyutlarında onun görüşlerinden faydalandım. Verdikleri teknik destek ve cömertlikleri için Dr. Lucy N.Painter'a ve Dr. Mukesh Prasad'a da teşekkür etmek isterim.

Pittsburgh Çocuk Yuvası'ndan Kristin Thompson, tüm samimiyeti ve sabrıyla beni Pittsburgh ve Pennsylvania'da uygulanan evlat edinme kanununun ve biyolojik ebeveyn araştırma sürecinin detayları konusunda bilgilendirdi. Ayrıca bir Pittsburgh'lu olarak bu şehirle ilgili önemli hususlara dikkatimi çekti. Tıpkı onun gibi Siobhan Vivian da yazma ve ebeveynliğe ayırdığı değerli zamandan feragat etti ve beni Pittsburgh turuna çıkarıp şehrin çok sayıdaki güzelliğini gösterdi.

Stephen Melzer bana vergi iadesi formu doldurulmadığında neler olabileceğini (öyle hemen bileğinize kelepçe takmıyorlarmış!) ve yatırım hesabınızdan nasıl yüklü bir miktar para çekebileceğinizi (çok kolaymış) anlattı. Joe Dalton ise arşivlemenin doğru bir şekilde nasıl yapıldığını (veri göçü!). Sarah Patzwahl, Janice'ten kırk yaş kadar genç olabilir ama bana yüzmeyi öğretirken yüzme tahtasından en az onun kadar faydalandı ve sadece bir karakterin değil, bir saplantının da doğmasına aracı oldu. Courtney Sheinmel'e en başından beri bana cesaret verdiği için teşekkür ederim. Eshani Agrawal'a yazdıklarımı dikkatli ve hızlı bir şekilde okuduğu için teşekkür ederim. Yaptığım hataları gözden kaçırmayıp düzelttiği için Karen Forman'a teşekkür ederim. Her zamanki gibi olağanüstü fikirler ortaya koyan Stephenie Perkins'e teşekkür ederim. Kitap ismi önerileri için Robin Wasserman'a. Akıllıca strateji önerileri için Deb Shapiro'ya. Bu güzel kitap kapağı için Emily Mahon'a. Mavi balinanınki kadar büyük kalbinin bir parçasını benimle paylaştığı için Courtney Stevens'a. Ve bir kez daha gecenin karanlığını bir peri gibi aydınlattığı için Tori Hill'e teşekkür ederim.

Benim taburemin o kadar çok ayağı var ki bir mobilya olarak değil ancak metafor olarak iş görür. Her şeyi bırakıp gittiğimde, diğer bir deyişle “iş seyahatine çıktığımda” ardımda kalan boşlukları dolduracak pek çok insan vardı. İnanılmaz birisi olan Beth Ann Kurahara ve mahalledeki komşularımız (isimlerine göre değil, mahalledeki konumlarına göre sıralıyorum) Wilson'lar, Clarke'lar, Ianicelli'ler ve Brost-Wang aileleri bunlardan sadece bazıları.

Ayrıca her gün sevgili arkadaşlarım Tamara Glenny, Marjorie Ingall, Kathy Kline, Isabel Kyriacou, E. Lockhart ve Tamar Schamhart'ın zekâsından, esprilerinden ve samimi-

yetinden faydalaniyorum. Bu kitabın neredeyse yarısını bölük pörçük halde benden sesli dinleyen çok sevgili Libba Bray'e ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Yüreğine sağlık.

Zekâsından, esprilerinden ve samimiyetinden faydalandığım insanlardan bahsetmişken; Michael Bourret beni duygularımı cesurca dile getirmeye teşvik etti. Lauren Abramo, Erin Young ve Dystel & Goderich'in tüm ekibiyle birlikte Caspian Dennis ve Dana Spector'a da teşekkür ediyorum.

Bir yayınevini aileniz gibi hissettiğinizi söylemek biraz klişe bir laf olur ama söz konusu yayınevi Algonquin Books olduğunda bu kesinlikle doğru. Algonquin benim gerçek ailem değil belki ama parçası olduğum bir aile işletmesi. Jackie Burke, Steve Godwin, Brunson Hoole, Debra Linn, Annie Mazes, Michael McKenzie, Lauren Moseley, Craig Popelars, Kendra Poster, Elisabeth Scharlatt, Ina Stern ve Anne Winslow'a beni masalarına kabul ettikleri için teşekkür ederim. Detaylarla ilgili olağanüstü hafızası, karakter yaratmadaki güçlü sezgileri ve işine sevgiyle sarılması ancak espri yeteneğiyle boy ölçüşebilen editörüm Amy Gash'e teşekkür ederim. Teşekkürler kısmında senin için hiç italik harf kullanmadım, Amy.

Nihayet sıra ailemde. Forman/Tucker/Schamhart ailelerine en içten teşekkürler; özellikle de Ruth Forman'a. Annem kırk sekiz yaşında ilk baypas ameliyatını geçirdi ve bu kitap kızlarıma ithaf edilmiş olsa da ondan ilham aldı.

Kızlarım Willa ve Denbele ile onların babaları, yıllardır eşim ve ortağım olan Nick'e gelince: Benim yönüm hep size doğru.

SIRADAN BİR GÜNDE...
... BİR SANİYEDE HER ŞEY
DEĞİŞİR...

“Fazlasıyla dokunaklı.”

Publishers Weekly

“Okuyucuyu aynı anda hem
hüzünledirip hem de
umutlandıracak, dokunaklı ve
düşündürücü bir roman.”

Romantic Times

“Yürek burkan, muhteşem bir hikâye.”

NPR's The Roundtable

HER ŞEY BİTTİ DERKEN...
SADECE BİR TESADÜF
YETEBİLİR...

“Unutulmaz.”

Romantic Times

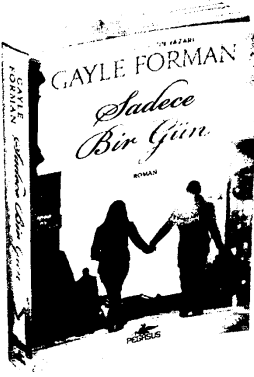
“Olağanüstü... *Eğer Yaşarsam*'ın
hayranları bu kitabı da
ellerinden düşüremeyecek.”

SLJ

“Terk edilmenin ve yeniden alevlenen
aşkın muhteşem bir tasviri.”

USA Today

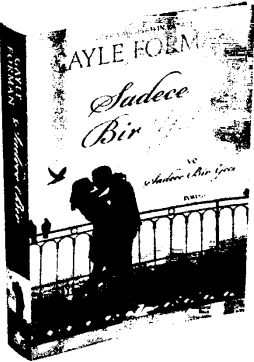
BAZEN BULUNMAK İÇİN KAYBOLMAK GEREKİR...

“Forman tesadüflerin bizi ne kadar
çabuk değiştirebileceğini çok iyi
anlatıyor.”

New York Times Book Review

“Romantik okurlar bu hikâyeye
bayılacak; içinde her şey var: gerçek
aşk, Paris, Shakespeare ve evet, ‘bir
günde her şey olabilir’ fikri.”

Booklist

BİR HİKÂYENİN SONUNU ÖĞRENMEDEN ÖNCE NASIL BAŞLADIĞINI HATIRLAMAK GEREKİR...

“Karakterlerin derinliği, kurgudaki
geçişler ve uzak mekân seçimleri,
bu büyüleyici serüveni talihsiz bir
aşk hikâyesinden çok öteye taşımış.

Okuyucularına gizem, dram ve
karşılıksız aşkı sunan bir kitap.”

Publishers Weekly

“Anlatımı son derece canlı ve
büyüleyici.”

School Library Journal